



การศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew



โดย
นางสาวปัทมา ประสารทรัพย์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผนก ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew



การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ก ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

STADY THE STRATEQIES OF LANQUAGE AND VISUALS IN COMICS PAGE
FACEBOOK JOD 8RIEW.



An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Arts (Thai for Career Development)

Department of THAI

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2020

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	การศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพลง Jod 8Riew
โดย	ปัทมา ประสารทรัพย์
สาขาวิชา	ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญาามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	อาจารย์ ดร. สุนทรี โชคดีโลก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ

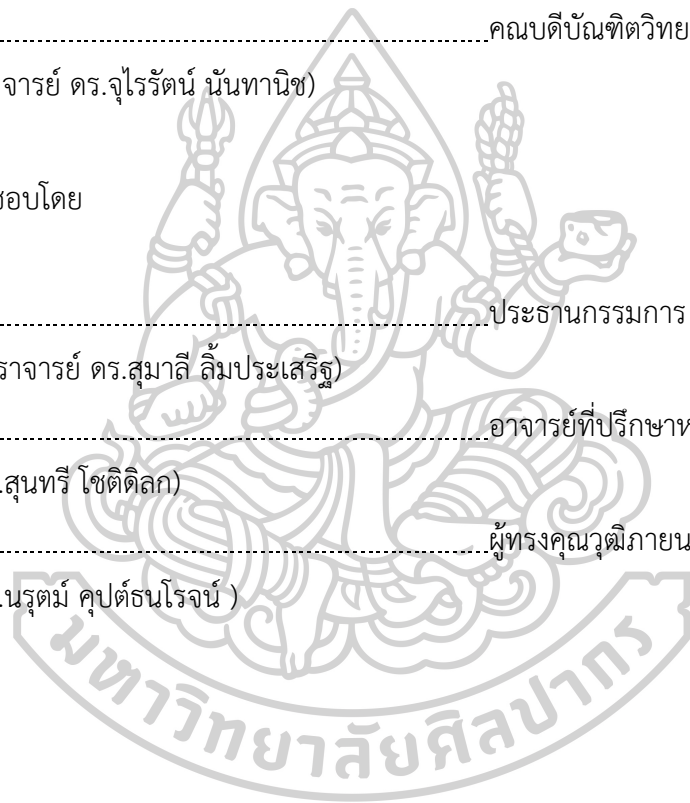
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ลิ้มประเสริฐ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(อาจารย์ ดร.สุนทรี โชคดีโลก)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(อาจารย์ ดร.นรุตม์ คุปต์ธนโรจน์)



60208308 : ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาอาชีพ แผน ข ระดับปริญญามหาบัณฑิต

คำสำคัญ : เฟซบุ๊ก, การ์ตูนเพจ, เสียดสี

นางสาว ปัทมา ประสารทรัพย์: การศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อาจารย์ ดร. สุนทร โขติติลภ

งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew และกลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew ผู้วิจัยโดยคัดเลือกข้อมูลในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew ตั้งแต่ วันที่ 1 มีนาคม - 31 ธันวาคม พ.ศ. 2561 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 145 สถานะ

ผลการวิจัยพบว่าลักษณะเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew สามารถแบ่งเนื้อหาได้ 4 ประเภท ได้แก่ 1) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม 2) เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง 3) เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา และ 4) เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคมเป็นลักษณะเนื้อหาที่พบมากที่สุดและ เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง เป็นลักษณะเนื้อหาที่พบน้อยที่สุด

ส่วนกลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew ผู้วิจัยพบกลวิธีการเสียดสีทั้งหมด 3 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการสะท้อนปัญหา 2) กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก และ 3) กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา ทั้งนี้กลวิธีการเสียดสีที่พบมากที่สุด คือ กลวิธีการสะท้อนปัญหา ส่วนกลวิธีการเสียดสีที่พบน้อยที่สุด คือ กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา



60208308 : Major (Thai for Career Development)

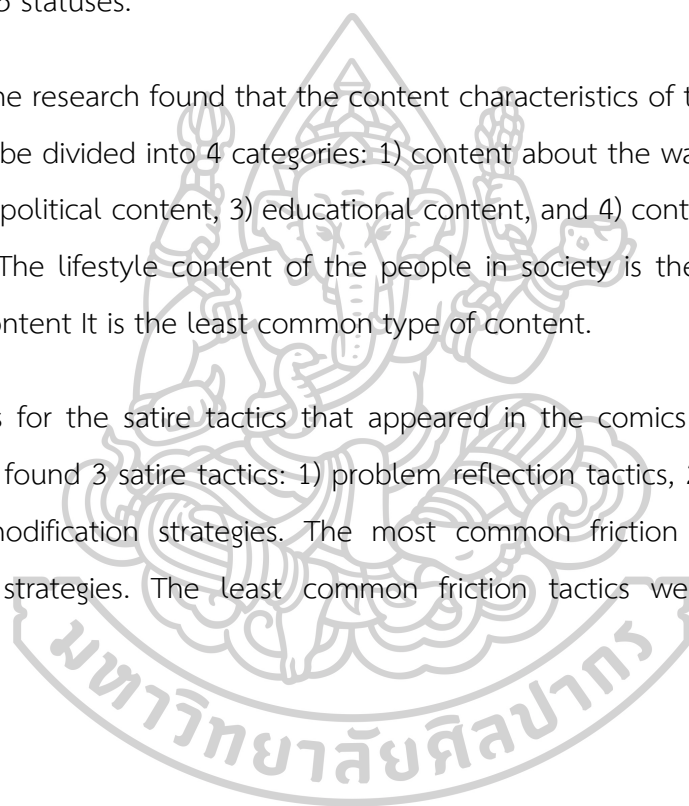
Keyword : Facebook, Cartoon Pages, Satire

MISS PATTAMA PRASANSAPH : STADY THE STRATEQIES OF LANQUAGE AND VISUALS IN COMICS PAGE FACEBOOK JOD 8RIEW. THESIS ADVISOR : INSTRUCTOR PH.D SUNTAREE CHOTIDILOK

This research aims to study the content that appears in the Jod 8riew cartoon page and the sarcastic strategies that appear in the Jod 8riew cartoon page. It has a total of 145 statuses.

The research found that the content characteristics of the Jod 8riew cartoon pages can be divided into 4 categories: 1) content about the way of life of people in society, 2) political content, 3) educational content, and 4) content about With social problems The lifestyle content of the people in society is the most common and Political content It is the least common type of content.

As for the satire tactics that appeared in the comics page Jod 8riew, the researcher found 3 satire tactics: 1) problem reflection tactics, 2) joke tactics, and 3) content modification strategies. The most common friction tactics are problem reflection strategies. The least common friction tactics were the manipulation strategies.



กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความเมตตา การช่วยเหลือเอาใจใส่ดูแลอย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.สุนทรี โชติติติก อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แนะนำจุดประกายความคิด ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยความหวังใยเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ลิ้มประเสริฐ ประธานกรรมการสอบอาจารย์ ดร. นรุตม์ คุปต์ธนโรจน์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและข้อแก้ไขอันเป็นประโยชน์ทำให้การค้นคว้าอิสระเล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่าน ที่ให้ความรู้คำแนะนำจากการสอนรายวิชาต่าง ๆ และความปรารถนาดีต่อผู้วิจัย จนทำให้เกิดความคิด ต่อยอดนำมาจัดทำการค้นคว้าอิสระเล่มนี้

ขอขอบคุณข้อมูลจากเฟซบุ๊กแฟนเพจ “jod 8 riew” และผู้ก่อตั้งแฟนเพจ คุณจ๊อด (Admin) ที่ได้อนุเคราะห์ให้คำอธิบายที่มาและรายละเอียดต่าง ๆ ของการก่อตั้ง เพจนี้จนได้กลุ่มข้อมูลที่น่าสนใจ มาดำเนินการวิจัยนอกจากนี้ยังเกิดประโยชน์แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจได้ต่อไป

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครูโรงเรียนวัดวังน้ำเย็นและโรงเรียนวัดกกเต็นที่มีส่วนช่วยเหลือสนับสนุนในการศึกษา และให้กำลังใจจนการค้นคว้าอิสระสำเร็จลุล่วงไปได้ดี

ขอขอบคุณนางสาวสรวย สมณวัฒนา ที่คอยช่วยเหลือในการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ และนางสาววิรุจนา ประสารทรัพย์ที่ช่วยแปลบทความภาษาอังกฤษ อีกทั้งขอขอบคุณนางสาวภาวิณี อุบลที่คอยช่วยสืบค้นข้อมูล ให้กำลังใจด้วยความหวังใยเสมอมา

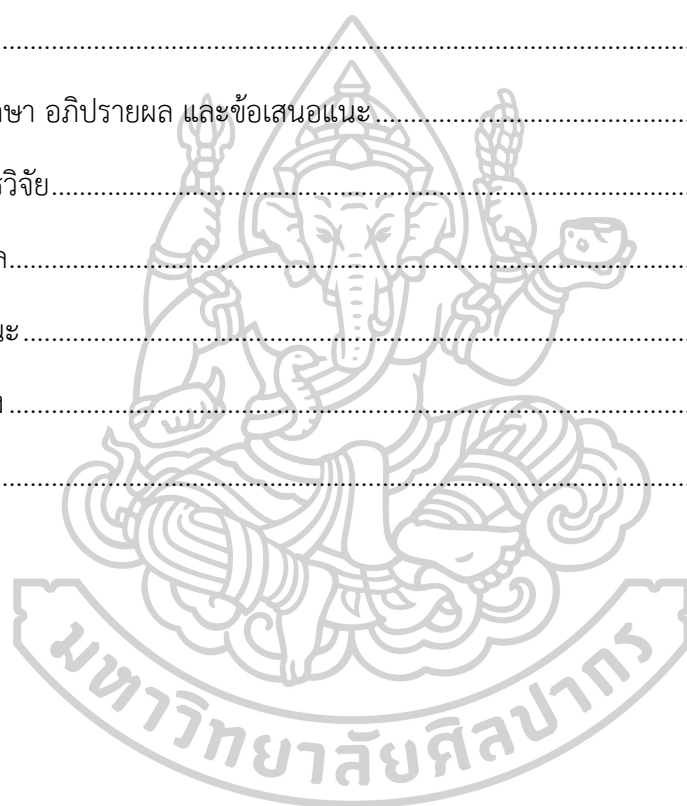
สุดท้ายนี้ขอขอบพระโยชน์และความสำเร็จในการจัดทำการค้นคว้าอิสระเล่มนี้ให้แก่ บิดามารดา ครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาและกัลยาณมิตรทุกคนที่คอยให้กำลังใจจนการค้นคว้าอิสระเล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ปัทมา ประสารทรัพย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
บทที่ 2	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1) แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเสียดสี.....	6
2.2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
2.2.1) งานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดการเสียดสี	11
2.2.2) งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาพการ์ตูนเพื่อเสียดสีสังคม	13
บทที่ 3	17
การวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew.....	17
3.1) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม	17
3.1.1) ครอบครัว	17
3.1.2) กระแสสังคม.....	29
3.1.3) สัพเพเหระ (เรื่องทั่วไปในสังคม)	54
3.2) เนื้อหาเกี่ยวกับนักการเมือง.....	122
3.3) เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา	124

3.4) เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม	138
บทที่ 4	165
การศึกษาทลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพลงJod 8riew	165
4.1 ทลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก	165
4.2 ทลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา.....	177
4.3 ทลวิธีการสะท้อนปัญหา	185
บทที่ 5	208
สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	208
สรุปผลการวิจัย.....	208
อภิปรายผล.....	210
ข้อเสนอแนะ.....	213
รายการอ้างอิง	214
ประวัติผู้เขียน.....	218



บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การ์ตูนได้ถูกใช้เป็นสื่อที่แสดงความสุขสนุกสนานอยู่หลายศตวรรษตั้งแต่อดีต งานเขียนการ์ตูนเสียดสีการเมืองเกิดขึ้นจากการนำภาพการ์ตูนมาเป็นเครื่องมือในการสะท้อนด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยวิธีการล้อเลียนบุคคลที่มีอำนาจ การล้อเลียนนั้นปรากฏไว้ในงานเขียนประเภทจิตรกรรมฝาผนัง หนังสือพิมพ์ การเขียนภาพล้อเลียนต่างมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางการเมือง ปัจจัยที่ก่อให้เกิดภาพล้อเลียนและการ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์ไทย คือ ความต้องการเสียดสี ล้อเลียนและวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของผู้มีอำนาจทางการเมือง

สังคมไทยเป็นสังคมที่มีการขยายและเปิดกว้างทางความคิด จุดเริ่มต้นของการ์ตูนไทยเกิดขึ้นโดยจิตรกรที่มีชื่อว่าขรรค์ อินโข่ง เป็นผู้ริเริ่มเขียนภาพจิตรกรรมฝาผนัง ให้มีลักษณะเหมือนจริง ล้อเลียนบุคคลและสอดแทรกอารมณ์ขันแต่ไม่ใช่เป็นผลงานด้านการ์ตูนอย่างแท้จริง เนื่องจากขาดการแสดงออกตามลักษณะของตัวการ์ตูน มีความละเอียดของลายเส้นและแสงเงาที่ชัดเจนเกินไป (อลงกต ต้นเทอดทิตย์, 2559, หน้า4) การวาดภาพการ์ตูนได้รับความนิยมและปรากฏให้เห็นไม่ว่าจะเป็น ภาพการทรงงานของพระมหากษัตริย์ ภาพข่าวสารการเสด็จพระราชดำเนิน

การ์ตูนล้อเลียน เสียดสีการเมืองได้มีการขยายวงกว้าง การ์ตูนได้ถูกใช้เป็นสื่อที่แสดงความสุขสนุกสนานอยู่หลายศตวรรษตั้งแต่อดีต กระทั่งถึงศตวรรษ ที่ 16 ภาพวาดการ์ตูนจึงเริ่มถูกใช้เป็นเครื่องมือในการเสียดสี เย้ยหยัน หรือประชดประชันสังคมและการเมือง ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปีพ.ศ.2475 สะท้อนให้เห็นอย่างโดดเด่นและต่อเนื่อง ภาพล้อการ์ตูนการเมืองปรากฏชัดเจนด้วยงานเขียนของนายเสม สุมานันท์ นามแฝง “แก่นเพ็ชร” โดยได้เขียนเรื่อง “ธรรมย่อมนำไปสู่สุขคติ” (อลงกต ต้นเทอดทิตย์, 2559, หน้า1)

การใช้ภาพการ์ตูนเสียดสี ล้อเลียนได้มีการพัฒนา ปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัยจากอดีตมีการเผยแพร่จากทางหนังสือพิมพ์ เอกสาร ปัจจุบันยุค 4.0 สื่อได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วมีการนำการ์ตูนมาอยู่ในโทรทัศน์และสื่อสังคม ทำให้การ์ตูนได้รับความนิยมมากขึ้น สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไป

คือวัตถุประสงค์ทำให้เกิดจุดมุ่งหมายอื่นไม่ว่าจะเป็น เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรม เพื่อเผยแพร่ประวัติศาสตร์ เพื่อผ่อนคลาย เป็นต้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) กล่าวถึงสื่อสังคมว่า สื่อสังคมหรือคนทั่วไปเรียกว่า สื่อออนไลน์ จะหมายถึง โปรแกรมกลุ่มหนึ่งทำงานโดยใช้พื้นฐานและเทคโนโลยีของเว็บ เช่น มาสเปซ (My Space) เฟซบุ๊ก(facebook) ทวิตเตอร์(twitter) วิกิพีเดีย(wikipedia) และบล็อกต่างๆ การใช้รูปแบบใหม่ที่มีการพัฒนามาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกแก่มนุษย์ในศตวรรษที่ 21 สื่อสังคมหรือสื่อออนไลน์นั้นเป็นสื่อที่ใช้งานง่าย สะดวกและเป็นที่ยอมรับอย่างมากสำหรับยุคปัจจุบัน ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งคือ กลุ่มคนหรือองค์กรส่วนมากมีการใช้สื่อออนไลน์เพื่อช่วยกระตุ้นการตลาด เปิดโอกาสทางการขาย การขยายพื้นที่สร้างการเรียนรู้ เป็นส่วนประกอบหลักเพื่อช่วยในการขับเคลื่อนทั้งทางด้านการเพิ่มขึ้นของแรงงาน การขยายตัวทางความคิด การระบายนารมณ์ ความรู้สึกตลอดจนการแสดงออกที่ไม่สามารถแสดงต่อหน้าหรือพูดออกไปได้โดยมารยาททางสังคมหรือกรอบของวัฒนธรรมได้

สื่อสังคมเกิดขึ้นมากมายมีวิธีการใช้ที่แตกต่างกันออกไป แต่เพื่อเป้าหมายเดียวกันคือใช้เพื่อการสื่อสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร ทั้งนี้การส่งสารอาจจำแนกได้หลากหลายมากขึ้น จุดประสงค์ที่ผู้ใช้สื่อเองจะเป็นผู้กำหนด สื่อออนไลน์ที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือ เฟซบุ๊ก(facebook) โดยใช้เพื่อรับข่าวสาร แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลแบบส่วนตัวและผู้คนจำนวนมากในเวลาเดียวกันและอาจเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมสำหรับหลาย ๆ คน

วสุพล ตรีโสภาคกุล (2558) กล่าวว่า เฟซบุ๊ก (facebook) เป็นเว็บไซต์ที่ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้คนได้มีโอกาสติดต่อสื่อสารกันได้ตลอดเวลา อาจนำไปสู่การเรียนรู้ตัวตนของบุคคลอื่นหรือคนรอบข้างเพื่อให้รู้จักกันมากขึ้น เฟซบุ๊กเป็นสถานที่ที่สามารถแสดงออกได้โดยไม่จำกัด โดยผู้ใช้สามารถเลือกอารมณ์ความรู้สึก การอยากระบายอารมณ์ความคิด การโพสต์ในสิ่งต่างๆ ที่แสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเองได้ โดยไม่มีใครบอกว่าผิดหรือถูก เฟซบุ๊กเมื่อได้รับความนิยมจึงก่อให้เกิดการสร้าง “เพจ”

กฤตินี ยังปรีชา, 2554 กล่าวว่า “เพจ” หมายถึง การสร้างพื้นที่บนเว็บไซต์เฟซบุ๊กของผู้ใช้งานที่ต้องการให้เพื่อนหรือสมาชิกในเฟซบุ๊กได้เข้ามามีส่วนร่วม ติดตามเรื่องราวต่าง ๆ ของผู้สร้างเพจ ลักษณะเด่นของเพจ คือ การไม่จำกัดผู้ติดตาม จึงทำให้เพจเหมาะที่จะเป็นสถานที่ในการนำเสนอสินค้า บริการ บริษัท บุคคลหรือการนำเสนอเรื่องราวความชอบและแนวคิดที่คล้าย ๆ กัน

รูปแบบการนำเสนอข้อมูลที่สามารถโพสต์ลงหน้าเพจเฟซบุ๊กได้มีทั้งหมด 8 ประเภท ได้แก่ (พลอนไพลิน ตองอ่อน, 2558 ,หน้า 19)

1. Event คือ กิจกรรมการนัดหมายที่แฟนเพจจัดขึ้นโดยสามารถเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมและส่งคำเชิญให้แก่ผู้ใช้งานคนอื่นๆให้เข้าร่วมกิจกรรมของเพจนั้นได้
2. Links คือ ลิงค์ข้อมูลที่สามารถโพสต์ได้ในหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็น รูปภาพ ข้อความ วิดีทัศน์ที่มีการเชื่อมต่อกับแหล่งที่มาของข้อมูลโดยสามารถคลิกเพื่อเชื่อมต่อไปยังกลุ่มข้อมูลที่อยู่บนหน้าเว็บไซต์นั้น ๆ ได้
3. Notes คือ การเขียนบันทึกเพื่อแบ่งปันเรื่องราวแก่ผู้ใช้งานคนอื่นๆ
4. Photo คือ การโพสต์รูปภาพต่าง ๆ อาจมีข้อความประกอบด้วย
5. Milestones คือ โพสต์ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญๆ
6. Questions คือ การตั้งคำถาม หรือการสร้างแบบสอบถามให้ผู้ใช้งานคนอื่นๆ ร่วมโหวต หรือเข้าร่วมตอบโดยสรุปในประเด็นที่แฟนเพจต้องการสำรวจหรือตัวผู้สร้างเองต้องการหาคำตอบ
7. Status Update คือ การโพสต์เนื้อหาในรูปแบบของตัวอักษร ข้อความ ผ่านทางหน้าเพจ
8. Video คือ การโพสต์วิดีโอที่อาจเป็นการอัปโหลดลงหน้าเพจหรือส่งต่อไปยังแหล่งอื่น ๆ และยังสามารถสร้างวิดีโอขึ้นเองได้อีกด้วย

การสร้างเพจเฟซบุ๊กได้รับความนิยม เป็นการแสดงออกทางความคิด ทศนคติ การแชร์ประสบการณ์ การสร้างความสุข สร้างขึ้นด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่มีการเผยแพร่ข้อมูลด้วยการเผยแพร่รูปภาพต่างๆ (Photo) อาจมีข้อความประกอบหรือไม่ก็ได้ เพจที่ได้รับความนิยมเป็นจำนวนมากคือ เพจ Jod 8riew มีผู้ติดตามมากถึง 1,607,255 คน (สืบค้นวันที่ 18 มกราคม 2562) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลงภาพล้อเลียนเพื่อนๆ และขยายกลายมาเป็นการเสียดสีสังคม มีการปรากฏทั้งภาพและข้อความโดยสอดแทรกมุขตลกเพื่อให้การเสียดสีนั้นไม่โหดร้ายและเป็นเรื่องตลกถึงกันได้ การที่ทางเพจได้รับความนิยมเป็นอย่างมากนั้นเนื่องมาจากความ มีเอกลักษณ์ประกอบกับทางเพจจะเผยแพร่เรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ พฤติกรรม ทศนคติต่าง ๆ ให้แง่คิด มุมมองและความสนุก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสียดสี ในงานเขียนประเภทการ์ตูนพบมากที่สุดดังนี้ เรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาที่นำเสนอของการ์ตูนล้อเลียนการเมืองไทยต่อเหตุการณ์สังคมในไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีหนังสือพิมพ์มติชนสุดสัปดาห์ตั้งแต่ พ.ศ. 2536-2546” ของศุภวิวัฒน์ จันทสาขาโร (2546) งานวิจัยเรื่อง “กลวิธีทางภาษาในวัฒนธรรมเสียดสี เพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย” ของ อุมารณ สัจจมาน (วารสาร, 2559) งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาลักษณะภาษาสื่ออารมณ์ขันในมุขำขัน

ของหนังสือการ์ตูนชายหัวเราะและมหาสนุก” ของจิรศุภา ปล่องทอง (2550) งานวิจัยเรื่อง “การสื่อความหมายในนิตยสารการ์ตูนชายหัวเราะฉบับกระเป๋” ของมาณิษา พิศาลบุตร (2533)

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษากลวิธีการใช้ภาษาและภาพในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew นั้นยังไม่มีผู้ใดศึกษาผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าเพจ เป็นส่วนหนึ่งในเฟซบุ๊กที่มีผู้คนให้ความสนใจเนื่องจากเป็นพื้นที่แสดงออกทางความคิด ความรู้สึก การสร้างแรงบันดาลใจ การเก็บประสบการณ์ความทรงจำหรือไว้แชร์ประสบการณ์ที่เจ้าของเพจได้พบเจอมา จึงสนใจเกี่ยวกับเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew โดยคัดเลือกข้อมูลแบบเจาะจง

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew
2. เพื่อศึกษากลวิธีในการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew

สมมติฐานของการศึกษา

1. การ์ตูนเพจ Jod 8Riew ปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับ ข่าวสารบ้านเมือง เศรษฐกิจการศึกษาและเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปของการใช้ชีวิตประจำวัน
2. กลวิธีในการเสียดสีผ่านการ์ตูนเพจ Jod 8Riew มีการใช้ภาพร่วมกับข้อความและการใช้ภาพเพียงอย่างเดียว

ขอบเขตของการศึกษา

1. **ขอบเขตด้านข้อมูล** ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกกลุ่มข้อมูลที่เผยแพร่ในการ์ตูนเพจ Jod 8Riew ช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 จำนวน 145 สถานะ เนื่องจากในระยะเวลาที่กำหนดนั้นได้มีเหตุการณ์สำคัญทางการเมือง การบุกรุกป่าและฆ่าเสือดำ ละครเรื่อง “บุพเพสันนิวาส” ที่ได้รับความนิยม การวิ่งของนายอาทิวราห์ คงมาลัย เพื่อระดมเงินสมทบทุนซื้อเครื่องมือทางการแพทย์ให้แก่โรงพยาบาลบางสะพาน การโกงค่าอาหารกลางวันนักเรียนและอื่น ๆ โดยทางเพจได้มีการนำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาสะท้อน เสียดสีลงในเพจและมีผู้คนให้ความสนใจเป็นจำนวนมากผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจจึงเลือกระยะเวลาดังกล่าว

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นเพื่อศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในเพลง Jod 8riew โดยพิจารณาจากความหมายของถ้อยคำ ความเหมาะสมกับสถานภาพคู่สนทนา พิจารณาลักษณะการประชด เสียดสีจากตัวบท

วิธีดำเนินการวิจัย

จากการศึกษาวิธีการในการใช้ภาษาและภาพในการ์ตูนเพลง Jod 8riew มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นเตรียมและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้งานผ่านทางเฟซบุ๊กและได้ติดตามเพลง Jod 8riew จึงรวบรวมข้อมูลที่มีการเผยแพร่ในเพลง Jod 8riew ตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2561 จำนวน 148 สถานะ พบ 3 สถานะ เป็นการกล่าวรำลึกถึงบุคคลสำคัญและการแสดงฝีมือในการวาดภาพ จึงทำให้มีข้อมูลในการศึกษาเพียง 145 สถานะ จากนั้นศึกษาและค้นคว้าเอกสารงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทั่วไปของการเสียดสี งานเขียนการ์ตูนแนวเสียดสีสังคมและการเสียดสีปัญหาสังคม

2. นำข้อมูลที่ปรากฏในการ์ตูนเพลง Jod 8riew มาวิเคราะห์ลักษณะของเนื้อหา และกลวิธีการเสียดสี

3. นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทราบถึงเนื้อหาที่พบในการเสียดสีสังคมผ่านการ์ตูนเพลง Jod 8riew
2. ทราบถึงกลวิธีการเสียดสีที่พบในการ์ตูนเพลง Jod 8riew

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจ Jod 8riew ผู้วิจัยได้นำเอาแนวคิด ทฤษฎีการเสียดสี มาเป็นแนวทางในการศึกษาและวิเคราะห์เพื่อให้เห็นภาพสะท้อนของสังคมได้อย่าง ชัดเจน รวมทั้งทบทวนวรรณกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ได้แก่ งานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดการ เสียดสี และงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้การ์ตูนเพื่อเสียดสีสังคม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1) แนวคิดที่เกี่ยวกับการเสียดสี

เสียดสี หมายถึง อาการที่วาทะกรพบ กระเทียบเหน็บแนม จากความหมายดังกล่าว เห็นได้ว่าการเสียดสี หมายถึง การตำหนิอย่างไม่ตรงไปตรงมา ซึ่งสอดคล้องกับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1226) อธิบายไว้ว่า การเสียดสีมาจากคำว่า “Satire” หมายถึง ศิลปะ การเขียนที่ใช้กลวิธีทำเรื่องสำคัญให้ กลายเป็นเรื่องขบขันเพื่อเสียดสี ล้อเลียนความเขลาหรือความ ไม่ถูกต้องของมนุษย์และสังคม” เมื่อเปรียบเทียบความหมายทั้งสองของการเสียดสี ทำให้เข้าใจ ความหมายทั้งสองในแง่ที่ว่า การเสียด สีมักมีวัตถุประสงค์เพื่อตำหนิหรือวิพากษ์วิจารณ์ การกระเทบ กระเทียบแทนการตำหนิอย่างตรงไปตรงมา การทำเรื่องสำคัญให้กลายเป็นเรื่องขบขัน

ดังนั้นกลวิธีการเสียดสีจึงเป็นการนำเอาจุดด้อย ข้อบกพร่อง หรือพฤติกรรมที่เปียงเบน ไปในทางที่ไม่ดี มุ่งแก้ไข ตำหนิ ล้อเลียนความโง่เขลาและความเลวร้ายของสังคม เรื่องเสียดสียังสร้าง ความรู้สึกดูแคลนและเหยียดหยัน ผู้ที่กระทำผิดไปจากแนวทางที่ถูกที่ควร ผู้เขียนได้นำเรื่องราวที่เกิดขึ้น มาปรับเปลี่ยนเนื้อหาและตัวละคร เพื่อสร้างอารมณ์ขันและเพื่อให้เรื่องที่มีความตึงเครียดกลับ กลายเป็นเรื่องที่เบาบาง จึงคล้ายกับการประทุ้งหรือการแสดงความไม่พอใจอย่างแนบเนียนและมี ศิลปะ จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเสียดสี มีนักวิชาการได้อธิบายกลวิธีการเสียดสี ไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

(กุหลาบ มัลลิกะมาส, 2536 : 39) กล่าวถึง เทคนิคหรือกลวิธี ไว้ว่า คือ วิธีการหรือกลวิธี ที่ผู้เขียนนำมาใช้ถ่ายทอดความนึกคิดหรืออารมณ์สะท้อนใจ เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้แต่งมีฝีมือ ขนาดไหน โบราณใช้คำว่าอุบาย (ปัจจุบันความหมายกลายเป็นไปในทางไม่ดี) เพื่อผู้อ่านได้ถ่ายทอด ความคิดนั้น อย่างซึ้งซบถกลวิธีในการแต่งวรรณคดีเป็นสมบัติสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้งานมีคุณค่า กลวิธีเป็นความสามารถและฝีมือของผู้แต่ง มีหลากหลายวิธีและทวีขึ้นไปเสมอตราบเท่าที่ศิลปะ การแต่งเจริญก้าวหน้า

(บุญยงค์ เกศเทศ, 2525 :57) ให้ความหมายของ กลวิธีไว้ว่า กลวิธี หมายถึง วิธีการซึ่งผู้แต่งนำมาใช้ในการถ่ายทอดความคิดหรือความสะเทือนใจ

(สายทิพย์ นุกุลกิจ, 2534 :138-156) กล่าวว่ากลวิธีในการนำเสนอเรื่อง ทำให้เรื่องน่าอ่าน น่าสนใจและมีผลต่อการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้แต่งพยายามสร้างขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่น โดยทั่วไปผู้แต่งมุ่งเน้นไปที่เรื่อง ได้แก่ กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง, กลวิธีการเล่าเรื่อง, กลวิธีการดำเนินเรื่อง, กลวิธีการสร้างตัวละคร, กลวิธีการสร้างและเสนอฉาก

(Feinberg, 1974.):86) กล่าวว่าการเสียดสี คือ การทำให้สิ่งที่คุ้นเคยบิดเบี้ยวเพื่อความสนุกสนานโดยจะทำได้ก็คือการกล่าวเกินจริงหรือไม่ก็กล่าวน้อยไปกว่าความเป็นจริง การใช้วรรณกรรมล้อ สัญลักษณ์ ความกะทัดรัด ถ้อยคำแฝงนัย และการใช้วจนกรรมทางอ้อม นอกจากนี้ยังจำแนกกลวิธีการเสียดสีออกเป็น 4 กลวิธี ได้แก่

1) กลวิธีแห่งความไม่เข้ากันมีองค์ประกอบดังนี้ คือ การกล่าวน้อยไป การกล่าวมากไปและการกล่าวเปรียบเทียบความต่าง การเปรียบเทียบเพื่อแสดงความต่ำกว่า และคำที่สะกิดใจ สิ่งที่มีกนำมาเขียนอาจจะเป็นความเลวร้าย ความโง่เขลา ความเสแสร้ง ในขณะที่เดียวกันที่ความดี ความมีเหตุผลและความซื่อสัตย์จะถูกมองข้ามไปก่อน สำหรับการกล่าวเกินจริงนั้นมีการใช้คำบริภาษ ที่แสดงความรู้สึกเหยียดหยาม การลดสภาพ ความสำเร็จ ซึ่งเป็นแนวการเขียนแบบในตอนต้น ผู้เขียนอาจแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ปรากฏเป็นสิ่งที่ดี ถูกต้องและน่ายกย่อง แต่ในตอนท้ายกลับทำให้เรื่องนั้นกลายเป็นเรื่องตลก ไร้สาระ นำหัวเราะ เป็นกลวิธีการเขียนแบบบิดเบี้ยวมุ่งแสดงสภาวะภายในของเป้าหมายของการเสียดสี ภาพแสดงให้เห็นความอ่อนแอ เหลือมล้ำ เสื่อมโทรมของสังคม

2) กลวิธีแห่งการสร้างความปลอดภัยมีองค์ประกอบดังนี้ ความซื่อสัตย์ที่คาดเดาไม่ถึง กลวิธีนี้ได้แสดงถึงการยอมรับถึงความไม่ฉลาด ความโง่หรือความผิดของตัวละคร โดยนักเขียนจะนำเรื่องราวร้ายแรงที่ควรปกปิดให้แก่ตัวละครเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวละครนั้นไม่ตระหนักถึงความผิดนั้น ๆ ของตนเอง กลวิธีที่ใช้ตรรกะความคาดไม่ถึง คือการที่ผู้เขียนบิดเบือนความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลจากความเป็นจริงหรือความคิดของผู้อ่าน ให้เป็นไปในทางตรงกันข้ามซึ่งแฝงน้ำเสียงประชดประชัน การสร้างความผิดหวังที่คาดไม่ถึง ผู้เขียนใช้การเขียนที่ลวงผู้อ่านให้หลงทิศทางและในตอนท้ายกลับเปลี่ยนเป็นเรื่องที่คาดเดาไม่ถึง เป็นการสร้างเรื่องราวที่สับสนแก่ผู้อ่านเพราะผู้อ่านจะเข้าใจผิดแต่ในตอนท้ายเรื่อง เรื่องราวกลับพลิกไม่ได้เป็นไปตามที่ผู้อ่านคาดหวัง

3) กลวิธีแห่งการแสวงงทำมืองค์ประกอบคือ ถ้อยคำแฝงนัยอันเป็นการสื่อความหมายที่ตรงกันข้ามกับถ้อยคำที่ใช้ กลวิธีนี้นับว่าใช้มากที่สุดในเรื่องของการเสียดสี ตัวอย่างเช่น การสร้างทำเป็นสรรเสริญ ยกย่อง การกล่าวถึงบุคคลสำคัญในฐานะคนที่ต่ำต้อยกว่า รวมไปถึงการให้รายละเอียดปลีกย่อยในขณะที่ย่อรายละเอียดสำคัญ การล้อเลียน ส่วนใหญ่จะใช้โจมตีความบกพร่องเชิงสุนทรียะของงานเขียน การปลอมตัวและการหลอกหลวง โดยส่วนมากจะใช้ในเรื่องที่ถูกเขียนเรื่องเสียดสีต้องการปิดบังฐานะของตน อาจใช้นามแฝงหรืออ้างว่าเป็นชาวต่างชาติ ในการใช้วรรณกรรมลือนี้อาจใช้ได้แตกต่างตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

4) การสร้างความรู้สึกลึกเหนือกว่าคือ การนำเรื่องข้อบกพร่องของบุคคลอื่นมาพูดหรือแสดงพฤติกรรมเลียนแบบ แหล่งของความรู้สึกลึกเหนือกว่ามีความหลากหลาย ส่วนในด้านความพึงพอใจก็เพราะทำให้เราผนวกตนเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มที่สูงกว่า ตามทฤษฎีของเพนเบิร์กมีความโชคร้ายที่ไม่ร้ายแรงเป็นลำดับแรก ละครตลกเป็นกลวิธีหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าตัวละครเจ็บตัวรู้สึกอับอายแต่ก็ไม่ถึงแก่ชีวิต กลวิธีในการเปิดโปงจะทำให้ผู้อ่านพอใจเมื่อตัวละครหรือเรื่องราวได้รับการเปิดเผยความจริงที่ซ่อนอยู่ภายใต้ภาพลักษณ์ของการเสียดสี การเปิดโปงจะทำให้ผู้อ่านทราบถึงความเขลา ความอับอาย เช่น การออกเสียงที่ผิดเพี้ยนไป การแสดงพฤติกรรมที่น่าขัน การเชื่อที่งมงาย ตัวละครที่ไร้ประโยชน์และการดูหมิ่น

นอกจากนี้ยังพบว่านักวิชาการตะวันตกได้แบ่งเรื่องของการเสียดสีออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ เรื่องเสียดสีโดยตรงและเรื่องเสียดสีโดยอ้อม ในเรื่องเสียดสีโดยตรง เสียงที่ล้อเลียนเสียดสีกล่าวออกมาทางบุรุษที่หนึ่งคือ “ข้าพเจ้า” ซึ่งอาจกล่าวกับผู้อ่านได้โดยตรงหรือกล่าวกับตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องนั่นเอง ในส่วนเรื่องเสียดสีโดยอ้อมใช้รูปแบบของงานเขียนอื่นที่ไม่ใช่การกล่าวออกมาตรง ๆ รูปแบบที่ใช้มากที่สุดคือ เรื่องเล่าแบบบันเทิงคดี สิ่งที่น่ามาล้อเลียนได้แก่ ตัวละครที่ทำให้ตนเองน่าหัวเราะจากสิ่งที่เขาพูด คิดและทำ บางครั้งก็ทำให้เรื่องน่าหัวเราะขึ้นไปอีกเพราะคำวิพากษ์วิจารณ์และท้วงตำหนองในการเขียนของผู้เขียน (เอ็ม.เอส.อาบรามส์, 2538:311-312)

Holman and Harmon (1992:424) (อ้างถึงใน นัทธนัย ประสานนาม, 2548 :17-18) กล่าวว่า กลวิธีการเสียดสี คือการทำให้เรื่องราวผิดเพี้ยนไปจากเรื่องราวหรือตรรกะกับสิ่งที่ควรจะเป็น ไม่ว่าจะ เป็น รูปแบบของภาษา ภาพลักษณ์ของตัวละคร รวมไปถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด รุนแรงและเลวร้าย หรือดูไร้สาระเกินความเป็นจริงทำให้พอเข้าใจได้ว่า ความไม่เข้ากันนั้นเป็นทฤษฎีที่ช่วยอธิบายเกี่ยวกับการเสียดสีได้ นอกจากนี้ยังแบ่งกลวิธีการเสียดสีออกเป็น 2 กลวิธี ได้แก่

1) การเสียดสีแบบทางตรง เป็นการกล่าวเสียดสีที่เกิดจากบุรุษที่หนึ่ง ได้แก่ เรา ดิฉัน ข้าพเจ้า ฉัน อาจกล่าวกับบุคคลหรือตัวละครในเรื่องนั้น ๆ

2) การเสียดสีแบบทางอ้อม เป็นการกล่าวโดยใช้เรื่องอื่นพูดเชื่อมโยงเพื่อสื่อความ ไม่ได้กล่าวออกมาโดยตรง รูปแบบที่ใช้มากที่สุดคือเรื่องเล่าบันเทิงคดี โดยมักจะกล่าวล้อเลียน เสียดสี ผ่านตัวละครที่ทำให้ตนเองหัวเราะจากสิ่งที่เขาพูด สิ่งที่คิด นึกและทำ

(กอบกุล อิงคุทานนท์, 2537 :50-105) ได้ให้ความหมายเรื่อง Irony (ถ้อยคำยั่วล้อ) ว่าเป็นศัพท์กว้างที่หมายถึง ภาพพจน์หรือรูปแบบของคำพูดซึ่งมีนัย ทศนคติที่ตรงกันข้ามหรือขัดกัน กับคำที่แสดงออกมาเพื่อจะให้เกิดการเสียดสี ผู้เขียนจึงมักจะใช้ประโยชน์จากตัวละครที่ไร้เดียงสา ซึ่งความรู้เดียงสาเป็นการนำไปสู่การตีความของผู้อ่าน สามารถทำให้เกิดรอยยิ้มออกมาในการตีความ ที่บิดเบือนหรือตรงกันข้ามกับที่ควรจะเป็น ลักษณะถ้อยคำที่ยั่วล้อจะเป็นการกล่าวคำที่ยกย่อง เพื่อที่จะมีนัยไปถึงคำตำหนิหรือกล่าวคำเชิงติเตียน แต่ก็มีนัยไปถึงการชื่นชมก็ได้ การเสียดสีมักเป็น คำพูดมากกว่าการเขียน เพราะเสียงสามารถทำให้ผู้อ่านทราบถึงนัยที่แท้จริงได้ง่าย

นอกจากที่อธิบายมาแล้วนั้นยังสามารถอธิบายถึงความหมายของ Parody งานล้อเลียนว่า คือ งานที่ล้อเลียนหรือเลียนแบบงานที่มีเนื้อหาหนักสมอง แต่เอามาทำให้ดูเหลวไหล ไม่เป็นแก่นสาร หรือไม่ก็วิจารณ์งานต้นฉบับด้วยวิธีการแบบคาย ฉลาดหลักแหลม เช่น การเปลี่ยนตัวเอกให้มีลักษณะตรงกันข้ามกับต้นฉบับเดิม หรือการใช้รูปแบบถ้อยคำที่ต่อต้านรูปแบบถ้อยคำของงานเขียนชิ้นเดิม ทั้งนี้หากกล่าวถึง Satire ก็จะหมายถึง เรื่องเสียดสีล้อเลียน ว่าเป็นศิลปะทางวรรณศิลป์ชนิดหนึ่งซึ่งใช้วิธีลดทอนคุณลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการทำให้ดูน่าขบขัน เพื่อปลุกให้เกิดความบันเทิง สนุกสนาน ผสมผสานกับการดูถูกเหยียดหยัน เสียดสี ล้อเลียนที่แตกต่างไปจากสุชานาฏกรรมเนื่องจากสุชานาฏกรรม จะเรียกเสียงหัวเราะและจบลงด้วยตัวของมันเอง ในขณะที่การเสียดสียั่วล้อสิ่งที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอยู่นอกเหนือไปจากงานเขียน สิ่งที่เกี่ยวข้องนั้นอาจเป็นเอกัตบุคค ในกรณีเสียดสีบุคคลเดี่ยวหรือกลุ่ม บุคคชนชั้นใดชนชั้นหนึ่งหรือแม้แต่กลุ่มชาติพันธุ์ของมนุษย์เอง การเสียดสีมักพบในงานมากมาย ถึงแม้ว่าการนำเสนอเช่นนั้นจะไม่ได้ใช้กลวิธีการเสียดสีทั้งเรื่อง แต่อาจพบในตัวละคร เหตุการณ์ มักจะมีการพาดพิงไปถึง วิธีการหนึ่งที่จะรู้ว่าเป็นการเสียดสีหรือไม่ก็คือ จับจุดประสงค์และน้ำเสียงของเรื่องให้ได้ ในกรณีนี้อาจแบ่งการเสียดสีออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Horatian Satire เรียกชื่อตามนักเสียดสีชาวโรมันโบราณ Horace ซึ่งเรียกรอยยิ้มเยาะ จากจุดบกพร่องของมนุษย์ผ่านตัวละคร

2. Juvenalian Satire เรียกตามชื่อนักปราชญ์ Juvenalian เป็นการเสียดสีเหยียดหยันความชั่ว ความฉ้อฉลของมนุษย์และสถาบัน

นอกจากนี้ยังพบว่ามียกวิธีที่ใช้แยกประเภทการเสียดสี นั่นคือรูปแบบหรือวิธีการนำเสนอซึ่งในกรณีนี้อาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. Formal หรือ Direct Satire เสียดสีโดยตรง เป็นการวิจารณ์ผู้คนหรือการกระทำของเขาด้วยน้ำเสียงเสียดสีผ่านบุรุษที่1

2. Indirect Satire เสียดสีทางอ้อม เป็นการเสียดสีที่อยู่ในเค้าโครงเรื่อง ซึ่งทำให้ตัวละครดูน่าขัน เย้ยหยันโดยการบรรยายของผู้แต่งและบางทีก็สอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์ส่วนตัวตนเข้าไปด้วย วิธีการนำเสนอจะใช้ตัวละครเสียดสี กวีนิพนธ์ยั่วล้อ นวนิยาย การ์ตูนล้อเลียนหรือเรื่องสั้นล้อเลียน

(ทัศนีย์ กระจ่างอินทร์, 2521 :11-58) กล่าวถึง การเขียนแบบเสียดสีเป็นกลวิธีการเขียนที่น่าสนใจ และนักเขียนนิยมนำมาใช้เนื่องจากการเขียนเรื่องเสียดสีมักใช้กับเรื่องทีกล่าวออกมาตรง ๆ ไม่ได้เพราะจะทำให้ผู้เขียนเกิดความเดือดร้อน จึงต้องเขียนแบบซ่อนเร้นหรือแอบแฝง โดยการกล่าวถึงทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สามารถเข้าใจได้ดี แต่จะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องทีผู้เขียนนั้นนำเสนอ ในการเรียบเรียงเนื้อหาโดยมีนัยแฝง ตั้งแต่การแต่งเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง การกิน การพูด กิริยาท่าทาง จนกระทั่งเรื่องทีมีความสำคัญทั้งในส่วนตัวและสังคม เช่น เรื่องเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ฯลฯ ดังนั้นนักเขียนจึงสามารถเขียนได้ทุกเรื่อง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1. เรื่องเสียดสีเหน็บแนม
2. เรื่องล้อสังคม
3. เรื่องเกินจริงที่ไม่น่าเกิดขึ้นได้
4. ชี้แนะให้ผู้อ่านคิดถึงเรื่องสัปดน สิ่งทีพยายามปิด หรือสิ่งทีไม่ยากพูดถึง เพราะว่ามีสุภาพ

5. ใช้ตรรกวิจารณ์ผิด ๆ

6. เรื่องโง่เขลา

7. เรื่องคาดการณ์ผิด

8. การใช้ภาษา

ผู้วิจัยสามารถสรุปกลวิธีการเสียดสีที่จะใช้ในงานวิจัยเล่มนี้ได้ว่า กลวิธีการเสียดสีหรือที่นักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า Satire หมายถึง เรื่องเสียดสีล้อเลียน ว่าเป็นศิลปะทางวรรณศิลป์ชนิดหนึ่งซึ่งใช้วิธีลดทอนคุณลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยการทำให้ดูน่าขบขัน เพื่อปลุกให้เกิดความบันเทิง สนุกสนาน ผสมผสานกับการดูถูกเหยียดหยัน อีกทั้งกลวิธีการเสียดสียังเป็นการนำเอาจุดด้อย ข้อบกพร่อง หรือพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน การเปลี่ยนตัวเองให้มีลักษณะตรงกันข้ามกับต้นฉบับเดิม กลวิธีการเสียดสีอาจพบในตัวละคร เหตุการณ์ เนื่องจากการเขียนเรื่องเสียดสีมักใช้กับเรื่องที่กำลังกล่าวออกมาตรง ๆ ไม่ได้ เพราะจะทำให้ผู้เขียนเกิดความเดือดร้อน จึงต้องเขียนแบบซ่อนเร้นหรือแอบแฝงโดยการกล่าวถึงทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สามารถเข้าใจได้ดี แต่จะต้องมีพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกเขียนนั้นนำเสนอ

2.2) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง “การศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีที่พบในการ์ตูนเพจ Jod 8riew” ผู้วิจัยสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คืองานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดการเสียดสี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้การ์ตูนเพื่อเสียดสีสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1) งานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดการเสียดสี

นัทธนัย ประสานนาม (2548) ได้ศึกษา “เรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทยระหว่าง พ.ศ. 2535-2545: การศึกษาแนวคิดและกลวิธี” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาแนวคิดวิจารณ์สังคมและวิเคราะห์กลวิธีการเสียดสีในเรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทย ระหว่าง พ.ศ. 2535-2545

ผลการวิจัยพบว่ากลวิธีการเสียดสีปรากฏผ่านการสร้างองค์ประกอบ กลวิธีการประพันธ์ และกลวิธีทางภาษา ลักษณะเด่นที่พบคือ เรื่องสั้นแนวเสียดสีส่วนใหญ่ใช้โครงเรื่องธรรมดาเพื่อสื่อแนวคิดวิจารณ์ และ ใช้เนื้อหาเพื่อสร้างความขบขัน ส่วนโครงเรื่องขบขัน เน้นเล่นกับความคาดหวังของผู้อ่าน ตัวละครเป็นองค์ประกอบหลักที่นักเขียนใช้โจมตีเป้าหมายของการเสียดสี โดยเฉพาะตัวละครมนุษย์ และ ตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์ที่มีลักษณะไม่สอดคล้องกับมาตรฐานปกติทั้งด้านรูปลักษณ์ และพฤติกรรม ทั้งนี้ฉากที่พบยังมีบทบาทในการสร้างความขบขันด้วย

อุมาภรณ์ สังขมาน (2559) ได้ศึกษา “กลวิธีทางภาษาในวัฒนธรรมเสียดสี เพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษากลวิธีทางภาษาของวัฒนธรรมเสียดสี ที่สร้างความตลกขบขัน

ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการใช้ในการสร้างการเสียดสีนั้น มี 6 กลวิธี ได้แก่ การใช้ถ้อยคำเชิงวาทศิลป์ การใช้ถ้อยคำเชิงเปรียบเทียบ การใช้ถ้อยคำล้อเลียน การใช้ถ้อยคำกระทบ การใช้ถ้อยคำเหน็บแนมและการใช้ถ้อยคำประชดประชัน

ศิริพร สุภาพงษ์ (2559) ได้ศึกษา “การเสียดสีในเรื่องสั้นของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษารูปแบบของการเสียดสี, เพื่อศึกษาจุดประสงค์ของการเสียดสี และเพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอการเสียดสีในเรื่องสั้นของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช

ผลการศึกษาพบว่า ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ใช้รูปแบบของการเสียดสีคือการ เปรียบเปรย ว่าประชดประชันแตกตั้น ล้อเลียน แฝงนัย รูปแบบที่นำมาใช้มากที่สุดคือ การว่าเปรยเปรยเหยียดหยันสังคม ส่วนจุดประสงค์ของการเสียดสี แบ่งได้ 2 กลุ่ม คือ มุ่งเสียดสีกลุ่มบุคคลมากที่สุด คือ การเสียดสีเหน็บแนมพฤติกรรมของผู้นำคณะรัฐบาล นักการเมือง ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ พ่อค้าและสตรี รองลงมาเป็นการเสียดสีสังคม ค่านิยม ความเป็นอยู่ และด้านกลวิธีการนำเสนอของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช มีวิธีการนำเสนอ ด้วยมุมมองการเล่าเรื่องโดยใช้มุมมองแบบสายตาพระเจ้า การใช้น้ำเสียงและใช้ภาพพจน์ การสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละคร ฉากเพื่อเอื้อต่อการเชื่อมโยงไปสู่ การเสียดสี และสะท้อนให้เห็นสภาพสังคม

ทัตพิชา สกุลสืบ (2559) ได้ศึกษา ประชด เสียดสี แดกตั้น : ความแตกต่างกัน ทางความหมายตามบริบทที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “จำเลยรัก” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาความแตกต่างของแต่ละคำจากบริบทการใช้วจนภาษาและอวจนภาษา

ผลการศึกษาพบว่า การประชดประชัน มีความหมายทั้งในทางบวกและทางลบ โดยขึ้นอยู่กับระยะห่างทางความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยมากผู้รับสารทราบที่กำลัง ถูกประชดประชัน ส่วนในเรื่องของ “เสียดสี” มักมีความหมายไปในทางลบโดยผู้ส่งสารใช้วิธีการ กล่าวถึงโดยไม่ระบุตัวตน สุดท้ายเกี่ยวกับการ “แดกตั้น” มีความหมายไปในทางลบผู้ส่งสารนำ ข้อเท็จจริงของผู้รับสารมากล่าวถึงโดยมีเจตนาก่อให้เกิดความเสื่อมเสีย

สุวรรณา งามเหลือ (2557) ได้ศึกษา “การศึกษาวิเคราะห์ภาพล้อสังคมไทยในสื่อสังคมออนไลน์” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาภาพล้อสังคมไทยในสื่อสังคมออนไลน์

ผลการศึกษาพบว่า ภาพล้อเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงบริบทของสังคมไทย ทั้งด้านลักษณะนิสัย ความมีอารมณืชั้น ความรู้ ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ ความมีสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และความนิยมของคนในสังคม ทั้งยังเป็นเสมือนกระจกเงาสะท้อนเพื่อร้องบอกแก่ทุกคน โดยเฉพาะบุคคลสาธารณะในแง่มุมต่าง ๆ

จากข้อมูลด้านบนที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดการเสียดสีพบว่าการเลือกใช้และวัตถุประสงค์ในการเสียดสีมีความคล้ายคลึงกัน โดยสามารถอธิบายได้ว่า การเสียดสี ส่วนมากมีความหมายไปในทางลบ ผู้เขียนส่วนมากจะไม่ระบุตัวตนของผู้ที่กำลังถูกกล่าวถึง ซึ่งกลวิธีการเสียดสีนั้นจะปรากฏผ่านการสร้างองค์ประกอบ กลวิธีการประพันธ์ และกลวิธีทางภาษา เช่น การใช้ถ้อยคำเชิงวาทศิลป์ การใช้คำเสียดสีเชิงเปรียบเทียบ ล้อเลียน การใช้ถ้อยคำกระทบ เหน็บแนมแฝงนัย ทั้งนี้ผู้อ่านจะเข้าใจในเนื้อหาหรือเรื่องของผู้เขียนกำลังจะสื่อสารได้ ก็ต่อเมื่อผู้อ่านเองได้เคยมีประสบการณ์ความรู้พื้นฐานในเรื่องนั้น

2.2.2) งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาพการ์ตูนเพื่อเสียดสีสังคม

งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาพการ์ตูนเพื่อเสียดสีสังคมนั้น ส่วนมากผู้เขียนจะใช้ตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่องและแสดงออกถึงการเสียดสี เช่นการเสียดสีสังคม การเมือง การศึกษา ทั้งนี้ลักษณะของการ์ตูนที่ใช้จะต้องมีความเหมาะสม ตรงกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน สามารถที่จะทำให้อ่านเข้าใจตรงตามความหมายของวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสาร โดยงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาพการ์ตูนเพื่อเสียดสีสังคม มีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาและให้คำจำกัดความไว้ดังนี้

อวยพร พานิช และคณะ (2550 :345-347) กล่าวว่า วรรณกรรมสื่ออารมณ์ขันเป็นงานเขียนประเภทบันเทิงคดีประเภทหนึ่ง ทั้งในรูปแบบของเรื่องล้อเลียน เรื่องเสียดสี การ์ตูน ภาพวาด ภาพล้อ โดยเฉพาะเกี่ยวกับบุคคลที่มีชื่อเสียงและนักการเมือง เหตุการณ์ในปัจจุบัน เหตุการณ์ทางการเมืองที่เป็นจุดเด่นน่าสนใจในขณะนั้น ภาพล้อการเมืองเป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่ร่วมสมัยรู้จักภาพล้อก่อให้เกิดอารมณ์ขัน ซึ่งให้เห็นสิ่งซ่อนเร้นแอบแฝงด้วยความเฉียบแหลม

นฤมล เรืองณรงค์ (2533 :4) กล่าวว่า การ์ตูนล้อเลียนคือ ภาพการ์ตูนที่เกิดขึ้นจากผลทางการเมืองทำหน้าที่แสดงความคิดเห็น ให้ข้อมูลข้อสรุปในรูปแบบของการล้อเลียนตัวบุคคล

การเสียดสี การประชดประชัน การเปรียบเทียบเปรียบเทียบและเป็นการบันทึกเหตุการณ์ด้วยภาพ โดยสร้างให้ผู้อ่านเกิดแง่มุม แนวคิดใหม่ ๆ เกิดอารมณ์ขันหรือความรู้สึกสะเทือนจิตใจ

วรรณวรวงษ์ หงส์จินดา (2538 :59-61) กล่าวว่า ปัจจุบันมีผู้นิยมอ่านการ์ตูนที่เกี่ยวกับการเมืองเป็นจำนวนมากเนื่องจากติดใจในอารมณ์ขันและลีลาการประชดประชันแบบตรงไปตรงมา กระชับ ได้ใจความที่ง่ายต่อการเข้าใจ เข้าถึงได้มากกว่า การเขียนบทความทางการเมืองบางครั้งนำเสนอในรูปแบบของสัญลักษณ์เพื่อย่นระยะเวลาในการทำความเข้าใจ จึงทำให้ผู้อ่านสามารถสรุปประเด็นของเรื่องที่น่าสนใจ เกิดการแทรกความสนใจและอารมณ์ได้รวดเร็ว ลักษณะเด่นอาจเป็นการสร้างความคิดรวบยอดที่เกิดการตลกขบขันอย่างดี สามารถเข้าสู่ใจกลางของปัญหาและเหตุการณ์ได้อย่างรวดเร็ว ตรงประเด็น โดยนักเขียนเหล่านี้ต้องอาศัยความสามารถในหลากหลายด้านเพื่อให้เกิดความงามทั้งทางด้านศาสตร์และศิลป์

บุญยงค์ เกศเทศ (2525 :258-270) กล่าวว่า ภาษาที่ใช้ประกอบภาพการ์ตูนนั้นมักใช้การบรรยายเพียงสั้น ๆ ใช้ประโยคง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน และมีความนิยมใช้มากกว่าบทพรรณนาหรือบทบรรยายบทสนทนามีความเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะตัวละครภายในเรื่อง มีความสมจริง สอดคล้องกับฉากภายในเรื่องและสถานการณ์ของเรื่อง ในส่วนของลักษณะข้อความที่ปรากฏในภาพการ์ตูนนั้น

พรพิมล เฉลิมมีประเสริฐ (2542 :362) กล่าวว่า การ์ตูนใช้ภาษาทั่วไปและภาษาเฉพาะ คำพูดหรือบทสนทนา ตัวละครบางตัวอาจมีกรอบของข้อความล้อมรอบและโยงไปที่ตัวละครผู้พูด เพื่อแสดงว่าตัวละครตัวนั้นพูด ถ้อยคำและบทสนทนามีความกะทัดรัด สั้น กระชับ แต่ได้ใจความและมีความหมาย ไม่ใช่ภาษาฟุ่มเฟือยส่วนใหญ่เป็นคำพูดแสดงอารมณ์และเสริมบทบรรยาย นอกจากนี้ยังมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายแทนภาษาพูด

บัวคำ บุญจันทร์ (2549:18) กล่าวว่า การสร้างอารมณ์ขันที่พบในงานวิจัยประเภทการ์ตูน ล้อเลียนจำแนกมุกสร้างอารมณ์ขันโดยเรียงลำดับจากมุกที่มีการเลือกใช้มากที่สุด 27 ประเภท ได้แก่ คำพูดหรือความเห็นที่น่าหัวเราะ การกล่าวเกินจริง การกล่าวน้อยกว่าที่เป็นจริง การเย้ยหยัน เรื่องราวหรือข้อความที่พูดโดยขัดแย้งกับความรู้สึก ช่วงเวลาที่น่าอาย บุคลิกบางอย่างที่ไม่รู้ตัวโดยผู้อ่านจะเห็นได้จากภาพสะท้อนกลับและนิสัยที่เคยชิน การมีบุคลิกที่ผิดไปจากที่มันควรจะเป็น การเล่นสำนวน อักษร ความหมายที่ซับซ้อน ความไม่ลงรอยกัน การเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริง เช่น การแปลงร่างจากมนุษย์กลายเป็นสัตว์อื่น ๆ หรือสิ่งของที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์ การใช้อุปมาอุปมัยกับถ้อยคำ ความหวาดกลัว ช่วงเวลาที่น่าสงสาร ความรันทด ความไม่ถูกกาลเทศะ

ความไม่เข้ากับยุคสมัย ความล่าช้าหลังการล้อเลียนหรือเลียนแบบ การยกย่อน ความตลกแบบไร้สาระ
ความเห็นอันโจ่งแจ้ง การจงใจให้คิด

เพียงฤดี ธีรวิฑูมิชวงศ์ (2542) ได้ศึกษา “การสื่อความหมายจากประเด็นทางการเมืองผ่านการ์ตูนการเมือง” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาถึงเนื้อหาของการ์ตูนการเมือง การใช้วิธีการสื่อความหมายประเภทต่าง ๆ ของนักเขียน รวมทั้งวิธีการสร้างภาพจากการเปรียบเทียบและเพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้รับสารต่อการสื่อความหมายผ่านการ์ตูน

ผลการศึกษาพบว่า นักเขียนการ์ตูนส่วนมากนิยมใช้การเปรียบเทียบอุปมาอุปไมย มากกว่าการเปรียบเทียบเชื่อมโยง ในส่วนของประเด็นที่นักเขียนกล่าวถึงจะเป็นประเด็นการเมือง ที่ปรากฏในกรอบการ์ตูนแสดงออกถึงการโจมตีรัฐบาลเป็นหลัก ประเด็นรองลงมาคือการวิจารณ์ความประพฤติของนักการเมือง ประเด็นเศรษฐกิจและประเด็นสังคมอื่น ๆ

วชิรารัตน์ นรินทรเดชาภักดิ์ (2550) ได้ศึกษา “ลักษณะการแปลงข่าวเพื่อเสียดสีล้อเลียนทางการเมืองในหน้า “ผู้จัดกวน” ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันกับปฏิกิริยาการรับรู้ของผู้อ่าน” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาลักษณะรูปแบบ เนื้อหา การใช้ภาพ เทคนิคการแปลงและแต่งข่าว กลวิธีการแต่งคำ ข้อความหรือเรื่องราวที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อเสียดสีและวิจารณ์, เพื่อศึกษานโยบายผู้จัดทำและวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างในการนำเสนอและเพื่อวิเคราะห์การสื่อความหมาย การใช้ภาษา การสร้างอารมณ์ขันด้วยการใช้ภาพข่าว พาดหัวข่าว เนื้อข่าว รวมทั้งวิเคราะห์ความเข้าใจในเนื้อหาและการตีความของผู้อ่าน

ผลการศึกษาพบว่า “ผู้จัดกวน” ใช้รูปแบบการนำเสนอเลียนแบบข่าวอันประกอบด้วยพาดหัวข่าว ความนำเสนอข่าว เนื้อข่าวและภาพข่าว โดยนำเสนอหัวข้อข่าวการเมืองมากที่สุด รองลงมาคือ ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวสังคมและข่าวบันเทิง ตามลำดับ มีการนำเสนอประเด็นข่าวที่ไม่โปร่งใสหรือความคลุมเครือและเน้นไปที่องค์ประกอบของคุณค่าข่าวด้านผลกระทบมากที่สุด ในการแปลงข่าวจะแปลงจากหัวข้อข่าว ประเด็นข่าวหรือองค์ประกอบของข่าวโดยยังคงความเดิมไว้แต่ในส่วนของความขิงขังจริงจังให้เป็นเรื่องล้อเล่น ล้อเลียนที่ผิดเพี้ยนจากเดิมด้วยการใช้สำนวน ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาพพจน์หรือการตั้งสมญานาม นอกจากนั้นยังพบการสอดแทรกอารมณ์ขันผ่านจินตนาการตามองค์ประกอบของเรื่องเล่าโดยแสดงน้ำเสียงล้อเลียน ประชดประชันหรือเสียดสีที่มุ่งการประนามหรือติเตียน

ธีระ ธัญไพบุลย์ (2541) ได้ศึกษา “การวิเคราะห์กระบวนการประตู่ข่าวสารการ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย” มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาถึงกระบวนการ

เลือกสรรกลั่นกรอง, เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้เขียนการ์ตูน ในการกำหนดรูปแบบและเนื้อหาการ์ตูนการเมือง และเพื่อศึกษาพฤติกรรมการนำเสนอ

ผลการศึกษาพบว่าผู้เขียนการ์ตูนส่วนมากมีการนำเสนอเป็นการ์ตูนแบบช่องเดียวไม่พบการเขียนแบบอื่น มีการใช้ตัวการ์ตูนเป็นภาพล้อเลียนบุคคลในข่าวและมีข้อความอธิบายประกอบ เนื้อหาทางการเมืองที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอมากที่สุดได้แก่ ด้านการเมือง ด้านสังคมและเศรษฐกิจ ด้านการเมืองจะสอดคล้องกับประเด็นและกระแสข่าวสารในขณะนั้น

จากงานวิจัยและข้อมูลเบื้องต้นสามารถจำแนกประเภทการ์ตูนได้ในแง่มุมที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการล้อเลียนสังคม บุคคล การเมือง เรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองมักพบเป็นจำนวนมาก เนื่องจากการเมืองเป็นเรื่องที่สามารถทราบและรับรู้ได้ทั่วไปเมื่อมีคนนำเรื่องเหล่านั้นมาเขียนผู้อ่านก็มักจะสนใจในอารมณ์ขันและลีลาการประชดประชัน บางครั้งผู้เขียนเองก็สอดแทรกอารมณ์ขันด้วยวิธีการเปลี่ยนช่วงเวลาที่น่าอายน่าขบขันที่เรารู้ตัวโดยผู้อ่านจะเห็นได้จากภาพสะท้อนกลับและนิสยที่เคยชิน การมีบุคลิกที่ผิดไปจากที่มันควรจะเป็น การเล่นสำนวน อักษร ความหมายที่ซับซ้อน ความไม่ลงรอยกัน การเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริงหรือการใช้ตัวการ์ตูนเป็นภาพล้อเลียนบุคคลในข่าวและมีข้อความอธิบายประกอบ เนื้อหาทางการเมือง สังคมและบุคคล

จากการศึกษาพบงานวิจัยเกี่ยวกับ “เรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทยระหว่าง พ.ศ. 2535-2545: การศึกษาแนวคิดและกลวิธี”, “กลวิธีทางภาษาในวัฒนธรรมเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย” “ลักษณะการแปลงข่าวเพื่อเสียดสี ล้อเลียนทางการเมืองในหน้า “ผู้จัดกวน” ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันกับปฏิกริยาการรับรู้ของผู้อ่าน” และ “การสื่อความหมายจากประเด็นทางการเมืองผ่านการ์ตูนการเมือง” แต่ไม่พบการศึกษากลวิธีการใช้ภาษาและภาพในเพจ Jod 8riew

ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความน่าสนใจเนื่องจากเพจที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษานั้นเป็นสื่อใหม่และพบว่ามีผู้ติดตามเป็นจำนวนมากเป็นเพจที่สอดแทรกแง่คิด การเสียดสี ล้อเลียนกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยการถ่ายถอดออกมาทางภาพและภาษาที่ปรากฏ ทางเพจมีการแชร์ภาพและข้อความเป็นจำนวนมากจากผู้ติดตามคนอื่น ๆ และไม่มารจำกัดเพศ วัย บุคคล สถานที่ สามารถเข้าถึงได้ง่าย จึงจะศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีเสียดสีจากทางภาษาและภาพที่ทางผู้จัดตั้งเพจได้พยายามนำเสนอ ทั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งจะศึกษาเพื่อต้องการทราบว่าทางเพจ Jod 8riew มีการเลือกใช้กลวิธีเสียดสีจากภาษาอย่างไรและเพื่อให้ทราบว่าการใช้ภาพในการเสียดสีผ่านภาพการ์ตูนเพจ Jod 8riew นั้นเป็นอย่างไร

บทที่ 3

การวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew

การ์ตูนเพจ Jod 8riew ผู้เขียนสร้างขึ้นโดยเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลไม่ว่าจะเป็นลายเส้นที่โดดเด่น อีกทั้งภาพการ์ตูนยังมีรูปแบบที่น่าสนใจทั้งแบบรูปภาพประกอบข้อความ และแบบรูปภาพเพียงอย่างเดียว ในบางสถานะผู้เขียนได้แทรกมุกตลกและแง่คิดต่าง ๆ ทำให้มีผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นเนื้อหาส่วนใหญ่ยังเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ เรื่องราวเฉพาะที่เคยเกิดขึ้นกับบุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ทางสังคม โดยการวิเคราะห์จากรูปภาพและข้อความที่ปรากฏในสถานะแต่ละสถานะ จากวัตถุประสงค์ในข้อแรก ต้องการทราบถึงเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew

ผู้วิจัยสามารถจัดประเภทเนื้อหาได้ 4 ประเภท ได้แก่ 1) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม 2) เนื้อหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจ 3) เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง และ 4) เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา สามารถอธิบายได้ดังนี้

3.1) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม

วิถีชีวิต หมายถึง ทางดำเนินชีวิต เช่น วิถีชีวิตชาวบ้าน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1119) โดยเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการสอน ความแตกต่างของบริบททางสังคม กระแสสังคม หรือเรื่องทั่วไปที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน จากการวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew พบเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม สามารถอธิบายได้ดังนี้

3.1.1) ครอบครัว

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลในการ์ตูนเพจ Jod 8riew พบว่ามีเรื่องราวของวิถีชีวิตที่เกิดจากครอบครัว ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2556: 230) ครอบครัว หมายถึง สถาบันพื้นฐานของสังคมที่ประกอบไปด้วยสามีภรรยา และหมายรวมถึงลูกด้วย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ซึ่งเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวที่พบในการ์ตูนเพจ Jod 8riew เป็นเรื่องราวที่แสดงออกทางอารมณ์ การปฏิบัติตน รวมถึงคำพูดที่กล่าวออกมาเพื่อสื่อสารกับบุคคล

ในครอบครัว พบจำนวน 9 สถานะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) ลักษณะการสอนของคนในครอบครัว และ 2) ความแตกต่างของบริบททางสังคม สามารถอธิบายได้ดังนี้

3.1.1.1) ลักษณะการสอนของคนในครอบครัว

จากการศึกษาข้อมูลในการ์ตูนเพจ Jod 8riew ลักษณะการสอนของคนในครอบครัว เป็นเรื่องราวที่ผู้ปกครองได้ปลูกฝังและตักเตือน ลูกหลานของตนเองให้ประพฤติตนในทางที่ดี โดยเนื้อหาผู้เขียนได้สอดแทรกอารมณ์ขันและข้อเท็จจริงเพื่อให้พฤติกรรมหรือเหตุการณ์เหล่านั้นชัดเจนและเมื่อผู้อ่านได้เปิดอ่านก็สามารถเข้าใจได้ จากตัวอย่างดังต่อไปนี้



ภาพที่ 1

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ตอนเด็ก

“รีบนอนเร็ว ไม่ยอมนอนเดี๋ยวตุ๊กแกมากินตับนะ”

ช่องที่ 2 ตอนโต

“กลัวอะไรของมึง ปัญญาอ่อน แค่ว่าตุ๊กแก”

จากเนื้อหาข้างต้น ผู้เขียนได้ใช้ภาพเพื่อแสดงถึงการสอนของครอบครัว โดยเห็นได้จากที่ผู้เขียนสร้างตัวละครในเรื่องที่ประกอบด้วยแม่และลูก ซึ่งภาพในช่องที่ 1 จะเป็นภาพที่แม่พยายามใช้คำพูดที่ว่า “รีบนอนเร็ว ไม่ยอมนอนเดี๋ยวตึกแกมकिनดับนะ” คำพูดข้างต้นของแม่เป็นกุศโลบายที่พยายามทำให้ลูกนอน

นอกจากนั้นพฤติกรรมของแม่สะท้อนวิธีการเลี้ยงเด็กของหลาย ๆ ครอบครัวในสังคมไทย ที่มักจะสร้างกุศโลบายต่าง ๆ มาใช้ในการเลี้ยงเด็ก โดยเฉพาะเด็กช่วงก่อนวัยเรียน เด็กยังมีภาวะอ่อนต่อโลกจึงเชื่อในสิ่งที่ผู้ใหญ่พูด พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการสร้างความรู้สึกหวาดกลัวให้กับเด็ก เมื่อเด็กกลัวก็จะยอมทำตามที่บอก ทั้งนี้อาจส่งผลในอนาคตทำให้เด็กเกิดความกลัวและ ติดตัวไปตลอด ดังที่ (ต้นคิด, 2562: ออนไลน์) ได้กล่าวว่า ในทางจิตวิทยาการปลูกฝังความกลัวให้กับเด็ก เป็นเรื่องที่ไม่ควรกระทำ เพราะความกลัวที่ฝังใจจะส่งผลกระทบต่อจิตใจ บางคนเมื่อโตขึ้นความกลัวนั้นอาจหายได้เอง แต่ในขณะที่บางคนอาจมีความกลัวนั้นติดตัวไปตลอด ซึ่งสอดคล้องกับภาพที่ปรากฏในช่องที่ 2 เมื่อเด็กชายโตขึ้นเขามีความหวาดกลัวตึกแกมकिनที่เกาะอยู่ที่ผนังบ้าน เหตุการณ์ข้างต้นหลังจากที่ผู้ใหญ่กล่าวว่า “ถ้าไม่นอนจะให้ตึกแกมकिनดับ” เมื่อเด็กได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่จึงส่งผลให้เกิดเรื่องราวฝังใจเกี่ยวกับตึกแกมकिन



ภาพที่ 2

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “เมื่อเล่นต่อสู้กับน้อง”

ช่องที่ 2 พี่ชาย “ดาบเลเซอร์สังหาร”

ช่องที่ 3 “โป๊ก”

ช่องที่ 4 น้อง “แงงงง”

ช่องที่ 5 แม่ “ก้านมะยมสังหาร”

ช่องที่ 6 แม่ “ไอ้แฟรงค์ทำน้องร้องไห้เธอ”

จากสถานการณ์ของตัวละครที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้น เป็นเรื่องราวในวัยเด็กระหว่าง พี่กับน้อง เห็นได้จากข้อความช่องที่ 1 มีข้อความว่า “เมื่อเล่นต่อสู้กับน้อง” และช่องที่ 2 พี่ชายกล่าว ว่า “ดาบเลเซอร์สังหาร” เป็นการนำเรื่องจากละครที่ตนเองชื่นชอบมาเล่นสนุก ๆ กันแต่กลายเป็น ปัญหาในตอนหลังเมื่อพี่ชายเล่นแบบจริงจังเห็นได้จากช่องที่ 3 และ 4 พี่ชายได้ใช้ไม้ที่สมมติขึ้น ว่าเป็นดาบเลเซอร์ผาดไปตรงหัวน้อง น้องรู้สึกเจ็บปวดจึงร้องไห้ออกมา แม่เมื่อได้ยินโดยทั่วไปแล้ว ผู้ใหญ่มักจะลงโทษกับผู้ที่โตกว่าเพราะเชื่อว่าผู้ที่อายุมากจะต้องไม่กระทำผิดหรือกลั่นแกล้งน้อง จึงรูต ไบมะยมทิ้งพร้อมกับคำพูดที่ว่า “ก้านมะยมสังหาร” โดยผู้เขียนได้สอดแทรกมุกตลกตรงคำว่า “ก้านมะยมสังหาร” เนื่องจากแม่ได้เลียนแบบคำพูดของพี่ชาย

อีกทั้งข้อมูลข้างต้นยังเป็นการปลูกฝังและสั่งสอนของคนในครอบครัวให้รักใคร่ ประองดองกัน นอกจากนั้นยังสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของคนไทยที่ผู้ใหญ่จะสั่งสอนให้พี่รักน้อง และหากเกิดเหตุการณ์อะไรก็ตามพี่จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับโทษก่อนเสมอไม่ว่าจะผิดหรือไม่ เนื่องจาก ผู้ใหญ่เห็นว่าผู้ที่อายุมากกว่าจะต้องคิดอย่างเป็นระบบ รอบคอบ และมีเหตุผล โดยการเล่นของ สองพี่น้องก็เช่นกัน หรืออีกนัยหนึ่งคือผู้เขียนต้องการจะสื่อถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่ผู้ใหญ่ จะต้องมีความกรุณาต่อเด็ก



ภาพที่ 3

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1

ช่องที่ 2 “เล่นอะไรอยู่ลูก”

ช่องที่ 3 “เล่นเกมสร้างบ้านให้น้องแม่อะแม่ น่ารัก”

ช่องที่ 4 “เฮ้ย..แต่บ้านให้น้องแม่อะ”

ช่องที่ 5 “แต่บ้านของตัวเองอะ หัดเก็บขยะ ชั้นนี้กว่ามาโรงเรียนย่อยยะ”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะพฤติกรรมบางส่วนของเด็กในสังคมปัจจุบัน ผู้ปกครองส่วนมากให้ความสนใจและใส่ใจกับการทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวจนลืมดูแลลูกหลานของตน และในปัจจุบันเด็กมักจะถูกเลี้ยงให้อยู่กับสื่อเทคโนโลยี เช่น โทรศัพท์ แท็บเล็ต คอมพิวเตอร์ จึงไม่ได้รับการปลูกฝังที่ถูกต้อง ที่เหมาะสมกับช่วงวัย อีกทั้งเด็กจะยังคิดวิเคราะห์ และแยกแยะพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งที่ดี และไม่ดีไม่ได้ เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างและมีพฤติกรรมแบบเต็มซ้ำ ๆ ดังนั้นเมื่อเชื่อว่าตนเองทำสิ่งนั้นดีแล้ว ถูกแล้ว เด็กก็จะจดจำและยากแก่การแก้ไขในภายหลัง ซึ่งผู้เขียนเชื่อมโยงเรื่องราวของครอบครัวหนึ่งที่ลูกติดเกมเป็นเกมสร้างบ้านให้แม่วแม่ได้ใช้คำพูดเพื่อประชดประชันลูกว่า “เฮ้ย..แต่บ้านให้น้องแม่อะ” เนื่องจากในเกม

ลูกได้เก็บกวาดบ้านของแม่ว่าเป็นระเบียบเรียบร้อย ในขณะที่ชีวิตจริงห้องของตัวเองกลับไม่ทำความสะอาด แม่จึงใช้ถ้อยคำเพื่อประชดถึงพฤติกรรมของลูกที่ขัดแย้งกันระหว่างเกมกับชีวิตจริง พร้อมบอกให้เก็บห้องของตนเอง



ภาพที่ 4

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ปัง!

ช่องที่ 2 “อย่าร้องนะลูกนี้แม่ตีโตะให้แล้ว มันทำหนูใช้ไหม”

ช่องที่ 3 ปัง! “ไอ้!!! นิ้วก้อย ตีตก”

ช่องที่ 4 “ไอ้เวรนี้ไปตีโตะมันทำไมมันอยู่ตรงนั้นมาเป็นสิบปีแล้ว โง่เดินไปเตะมันเอง”

จากเนื้อหาแสดงถึงการอบรมสั่งสอนของบุคคลในครอบครัว ผู้เขียนได้แสดง การอบรมเลี้ยงดูของบุคคลในครอบครัวผ่านภาพการ์ตูน โดยในช่องที่ 1 เป็นภาพช่วงวัยเด็กที่มี พฤติกรรมชอบเดินเล่นซุกซน ทำให้เดินไปชนกับโตะ เด็กจึงร้องให้ออกมา แม่มีอาการตกใจจึงเข้ามา เพื่อปลอบลูกด้วยคำพูดที่มุ่งกล่าวโทษสิ่งของที่วางอยู่ผิด ดังเห็นได้จากคำพูดในภาพช่องที่ 2 ของแม่ว่า “อย่าร้องนะลูกนี้แม่ตีโตะให้แล้ว มันทำหนูใช้ไหม” พฤติกรรมการกล่าวโทษสิ่งของ ของแม่เป็นสิ่งที่ปลูกฝังให้ลูกจดจำว่าเหตุการณ์เกิดขึ้น ตนเองไม่ใช่คนผิด เด็กในช่วงวัยนี้จะไม่รู้ว่า

อะไรคือความจริง อะไรคือสิ่งที่ถูกต้อง ไม่รู้จักการใช้เหตุผล ผู้ใหญ่ควรจะให้คำแนะนำหรือ การสั่งสอนในสิ่งที่ถูก และอธิบายเหตุผลในสิ่งที่เกิดขึ้นแก่เด็ก เมื่อผู้ใหญ่ขาดการแนะนำจึงส่งผล ต่อพฤติกรรมเด็กในอนาคต ดังภาพที่ปรากฏช่องที่ 3 และ 4 เมื่อลูกเติบโตขึ้นและได้เดินชนโต๊ะ กลับแสดงอาการโมโห และได้เตะโต๊ะกลับ

ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำแก่เด็กถึงการแสดงออกทางด้านอารมณ์ และทักษะ ต่าง ๆ ผู้ปกครองควรแสดงให้เด็กเห็นถึงคุณค่าของการกระทำ ขณะที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่ดีซึ่งเป็น ที่น่ายอมรับด้วยการให้กำลังใจ สบตา ยิ้ม หรือพูดชื่นชม เช่น พูดว่า “เก่งจังเลย” “น่ารักจังเลยที่เก็บ ของเล่นเข้าที่เรียบร้อยเชียว” ขณะเดียวกันหากเด็กกระทำพฤติกรรมที่ผิด ผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ควรให้ คำชี้แนะ ในสิ่งที่ควรจะเป็นไม่เียนยอหรือเข้าข้างเด็กจนเกินไป เช่น พูดว่า “ใครทำเดี๋ยวมแม่จะตี ให้เอง” “อย่าร้องนะเดี๋ยวมแม่ตีให้” เพื่อให้เด็กเข้าใจและมีพฤติกรรมที่ดีจนเกิดความเคยชิน (จันทร์ดา คำนครักษ์, 2561: 20)

3.1.1.2) ความแตกต่างของบริบททางสังคม

จากการศึกษาข้อมูลในการ์ตูนเพจ Jod 8riew พบความแตกต่างของ บริบททางสังคม โดยเนื้อหาจะเป็นการกล่าวเปรียบเทียบระหว่างสังคมเมืองและสังคมบ้าน ๆ (ชนบท) สามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้



ภาพที่ 5

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เวลาสองทุ่ม	
ช่องที่ 1	“แกวบ้าน”
ช่องที่ 2	“ที่ กทม.”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะการดำเนินชีวิตของครอบครัวสองครอบครัว โดยภาพในช่องที่ 1 สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะครอบครัวที่อาศัยอยู่สังคมชนบท ในช่วงเวลา 20.00 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาเข้านอนของผู้คนในพื้นที่ชนบท ตรงกันข้ามกับชีวิตของผู้คนในสังคมเมืองช่วงเวลา 20.00 น. กลับเป็นเวลาในการเดินทางเพื่อกลับไปยังที่พักอาศัยของแต่ละครอบครัว สังเกตได้จากภาพช่องที่ 2 ผู้เขียนไม่ได้ใช้ข้อความเป็นตัวบรรยายแต่ให้ภาพเป็นตัวช่วยมาขยายให้เนื้อหาที่มีความชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ ในช่วงเวลาเดียวกัน ครอบครัวในสังคมเมืองและชนบทกลับมีวิถีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน อาจเพราะชีวิตของผู้คนในสังคมชนบทเป็นวิถีชีวิตที่เรียบง่าย ไม่จำเป็นต้องใช้ชีวิตที่เร่งรีบ แออัดแฉกเช่นคนในสังคมเมือง

เวลาตี ๕



จิ๋วจิ๋ว

ภาพที่ 6

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เวลาตี 5	
ช่องที่ 1	“แถวบ้าน”
ช่องที่ 2	“ที่ กทม.”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะของการดำเนินชีวิตของสองครอบครัว โดยภาพในช่องที่ 1 สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะครอบครัวที่อาศัยอยู่ในสังคมบ้าน ๆ (ชนบท) ช่องที่ 2 ครอบครัวของคนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครฯ เป็นช่วงเวลาเดียวกัน

จากการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่าครอบครัวในช่องที่ 1 ยังคงนอนพักผ่อน ส่วนช่องที่ 2 ครอบครัวที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ จะต้องรีบออกจากบ้าน รับประทานอาหารบนรถ และมีสีหน้าที่ไม่สดใส อ่อนเพลีย และการจราจรติดขัด จะเห็นได้จากที่ผู้เขียนได้วาดตัวละครพ่อ แม่ลูก นั่งอยู่บนรถเพื่อจะเดินทางไปยังจุดหมายของแต่ละคน เป็นชีวิตที่เร่งรีบและน่าเบื่อหน่าย ซึ่งผู้เขียนได้แสดงออกผ่านทางสีหน้าของตัวละคร



ภาพที่ 7

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

300 ปีก่อน

ช่องที่ 1 แม่ “พระดีระฆังแล้วเร็วเข้า”

300 ปีหลัง

ช่องที่ 2 “หยุดดีระฆังได้มั้ยคนจะนอน”

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อสื่อถึงความแตกต่างระหว่างบริบททางสังคม เป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของสองช่วงเวลาแต่เหตุการณ์เดียวกันคือพระดีระฆังเพื่อบอกเวลาในช่องที่ 1 มีข้อความว่า 300 ปีก่อน นั้นหมายถึงช่วงเวลาในประเทศยังไม่ได้มีการพัฒนาเกี่ยวกับเทคโนโลยีมากนัก การใช้ชีวิตที่ยังล่าช้า ในบ้านแต่ละหลังอาจมีบางหลังเท่านั้นที่มีเครื่องบอกเวลา คนส่วนมากจะฟังเวลาพระดีระฆังเพื่อจะได้ทราบว่าจะถึงเวลาประมาณเท่าใด ส่วนในภาพช่องที่ 2 ปรากฏข้อความว่า 300 ปีหลัง ซึ่งเป็นยุคแห่งการพัฒนาประเทศเจริญก้าวหน้ามีเทคโนโลยีที่ทันสมัยมากขึ้น ผู้คนมีการทำงาน การใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไปเกิดสิ่งก่อสร้างมากมายขึ้น และจากภาพได้มีการสร้าง “คอนโดมิเนียม” ในขณะที่พระดีระฆังก็มีเสียงตะโกนออกมาจากคอนโดว่า “หยุดดีระฆังได้ไหมคนจะนอน” เป็นการบ่งบอกได้ถึงความแตกต่างของยุคสมัยและแนวคิดของคนที่เปลี่ยนไป

จากเหตุการณ์ข้างต้นในช่องที่ 1 ผู้เขียนเน้นย้ำด้วยตัวเลขและเหตุการณ์ภายในภาพว่าเป็นลักษณะนิสัยของคนไทยที่จะต้องใส่บาตรในตอนเช้า อันเป็นวัฒนธรรมที่ยึดถือปฏิบัติกันมานาน ผู้ใหญ่มักจะสอนให้เด็ก ๆ ตื่นตอนเช้าเพื่อใส่บาตร ถือได้ว่าเป็นการทำบุญในทุก ๆ วัน โดยจากภาพจะเห็นได้ว่าช่องที่ 1 ผู้เป็นแม่ได้เร่งลูกเพื่อให้ไปทันพระ จากคำพูดที่ว่า “พระดีระฆังแล้วเร็วเข้า” ประกอบกับการใส่สีหน้าของตัวละคร เพื่อให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ส่วนภาพช่องที่ 2 “300 ปีหลัง” การใส่บาตรก็ยังคงเป็นสิ่งที่รักษาและปฏิบัติสืบต่อกันมา แต่อาจด้วยลักษณะการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไป การทำงานที่เร่งรีบและไม่ค่อยได้พักผ่อน จึงทำให้เกิดเหตุการณ์ที่บางคนอาจไม่พอใจและแสดงอาการดังเช่นในภาพออกมาโดยผู้เขียนได้ใส่สีหน้าและกล่องข้อความเพื่อเน้นย้ำถึงน้ำเสียงที่ใช้

กินข้าวในเมืองหลวง



กินข้าวที่บ้าน



ภาพที่ 8

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1	“กินข้าวในเมืองหลวง”
ช่องที่ 2	“กินข้าวที่บ้าน”

จากเนื้อหาข้างต้นสามารถอธิบายถึงลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเมือง และสังคมบ้าน (ชนบท) ผู้เขียนพยายามจะกล่าวถึงลักษณะของการดำเนินชีวิต โดยประเด็นที่ผู้เขียนได้หยิบยกมาเป็นความแตกต่างกันเรื่องการรับประทานอาหารของคนในสังคมเมืองและสังคมบ้าน ๆ โดยในช่องที่ 1 เป็นภาพของบุคคลนั่งรับประทานอาหารในร้านอาหารข้างทางเพียงลำพัง ไม่มีการสนทนา ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น แสดงถึงความโดดเดี่ยว หรืออีกนัยหนึ่งหมายถึงการออกมาทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ในขณะที่ภาพในช่องที่ 2 เป็นการรับประทานอาหารของครอบครัวในชนบท การร่วมกันรับประทานอาหารอย่างพร้อมหน้า และเมื่อสังเกตจากสีหน้าของบุคคลทั้ง 2 จะเห็นว่าบุคคลในครอบครัวชนบทที่รับประทานอาหารร่วมกันจะเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะ ตรงกันข้ามกับสีหน้าของบุคคลในสังคมเมืองที่รับประทานอาหารเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายเท่านั้น สิ่งที่ขาดหายอย่างเห็นได้ชัดคือรอยยิ้มและความสุข

เลิกเรียนแบบในเมือง



เลิกเรียนแบบบ้านๆ



ภาพที่ 9

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1	“เลิกเรียนแบบในเมือง”
ช่องที่ 2	“เลิกเรียนแบบบ้านๆ”

จากเนื้อหาข้างต้นพบข้อความที่แสดงถึงลักษณะของสังคมเมืองและสังคมบ้าน ๆ (ชนบท) ผู้เขียนอธิบายถึงการดำเนินชีวิตของนักเรียนของสองสถานที่ โดยภาพสะท้อนความแตกต่างของนักเรียนในสังคมเมืองและบ้าน ๆ หลังเลิกเรียน ซึ่งจากภาพในช่องที่ 1 เป็นลักษณะการใช้ชีวิตของนักเรียนในเมืองหลังเลิกเรียนก็จะชวนกันไปเดินเล่นในห้างสรรพสินค้า นั่งรถไฟฟ้านั่งดื่ม น้ำ และกินขนมหวานที่ร้านอาหาร แต่เมื่อมองกลับมาในขณะที่สังคมช่องที่ 2 หลังเลิกเรียนจะชวนกันไปซื้อน้ำ ขนมหรืออาหารจากร้านที่มาตั้งขายบริเวณประตูโรงเรียน ด้านการเดินทางจะเห็นได้ว่านักเรียนจะขึ้นรถรับส่งนักเรียนเพื่อเดินทางกลับบ้าน ในขณะที่นักเรียนบางคนมีผู้ปกครองมารับ

นอกจากนั้นผู้เขียนได้สะท้อนมุมมองของความอบอุ่นและความผ่อนคลายของชนบท เมื่อไม่มีรถติด ไม่มีการแข่งขันสูง เทคโนโลยีไม่ใช่สิ่งจำเป็นจึงทำให้ชุมชนเกิดความสงบและทำให้ทราบถึงคุณค่าของชนบท เนื่องจากหลายคนที่ใช้ชีวิตในเมืองหลวงเมื่อได้เปิดอ่านเนื้อหาหรือสถานะนี้แล้วก็จะทำให้นักถึงอดีตและนึกถึงความรู้สึกที่ราบเรียบ ไม่หิวหาวาของตนเองในอดีต

3.1.2) กระแสสังคม

จากการศึกษาเนื้อหาที่พบในการ์ตูนเพจJod 8 riew ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดพบว่า เนื้อหาเกี่ยวกับกระแสสังคมเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากความนิยมของคนในสังคม การทำตามและการเลียนแบบ และการยอมรับจากคนในสังคมที่มีความคิดเห็นว่ามันดี สิ่งนั้นไม่ดี รวมไปถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นของคนในสังคม ขณะเดียวกันเนื้อหาบางส่วนอาจเป็นเพียงเรื่องเล่าในอดีตที่บอกถึงความนิยมในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น และจากการศึกษาพบเนื้อหาเกี่ยวกับกระแสสังคมจำนวน 23 สถานะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) สังคมแฟชั่น และ 2) ความเชื่อ

3.1.2.1 สังคมกับแฟชั่น

จากข้อมูลเกี่ยวกับแฟชั่นที่พบในการ์ตูนเพจJod 8 riew เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับความนิยมของคนในสังคม การทำตามและการเลียนแบบ ตามความหมายของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2556: 826) ให้ความหมายของแฟชั่น หมายถึง น. สมัยนิยม, แบบหรือวิธีการที่นิยมกันทั่วไปในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ดังนั้นเนื้อหาที่พบเกี่ยวกับสังคมแฟชั่น จึงเป็นเรื่องของความนิยมของคนในสังคม เรื่องหรือประเด็นที่กำลังเป็นกระแส สามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังนี้



ภาพที่ 10

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ผู้ชาย “จะลดความอ้วนละนี่คือครั้งสุดท้ายที่จะกินพิซซ่า”

ช่องที่ 2 ผู้ชาย “จะลดความอ้วนละนี่คือครั้งสุดท้ายที่จะกินหมูกระทะ”

ช่องที่ 3 ผู้ชาย “จะลดความอ้วนละนี่คือครั้งสุดท้ายที่จะกินไก่ทอด”

ช่องที่ 4 ผู้หญิง “กินพิซซ่าอีกแล้วไหนบอกจะกินเป็นครั้งสุดท้ายไง”

ผู้ชาย “ไม่เป็นไรหรอกพิซซ่าทานาน ๆ กินซะที”

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการใช้ภาพประกอบข้อความเพื่อแสดงออกถึงพฤติกรรม การเลือกรับประทานอาหารของบุคคลที่กำลังลดน้ำหนัก เนื่องจากในปัจจุบันกลุ่มคนในสังคม จำนวนมากหันมาใส่ใจและรักสุขภาพมากขึ้น เริ่มควบคุมอาหาร เริ่มออกกำลังกายเพื่อให้รูปร่าง ตนเองดูดีและแข็งแรง นอกจากนี้ยังพบว่ายังมีกลุ่มคนบางกลุ่มที่คิดเช่นนั้นแต่ไม่สามารถทำได้เนื่องจาก ยังยึดติดกับพฤติกรรมเดิม ๆ และชื่นชอบในรสชาติอาหารมากกว่า จึงกลายเป็นเรื่องยากที่จะ ลดอาหารต่าง ๆ ได้ เห็นได้จากในช่องที่ 1 ถึงช่องที่ 4 เป็นภาพของชายที่กำลังคิดว่าจะลดความอ้วน แต่อาหารข้างหน้าเป็นอาหารที่ช่วยเพิ่มน้ำหนักเป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็น พิซซ่า หมูกระทะ ไก่ทอด ซึ่งข้อความในแต่ละช่องคือ “นี่คือครั้งสุดท้ายที่จะกินพิซซ่า” “นี่คือครั้งสุดท้ายที่จะกินหมูกระทะ” และ “นี่คือครั้งสุดท้ายที่จะกินไก่ทอด” เป็นการบอกถึงการรับประทานอาหารในแต่ละครั้งจะเป็น มื้อสุดท้าย วันต่อไปจะเลือกกินอาหารที่เกิดประโยชน์กับร่างกายและสามารถลดความอ้วนได้ นอกจากภาพอาหารแล้วยังเห็นได้ว่าตัวละครมีรูปร่างที่ใหญ่ขึ้น เนื่องจากการกินอาหารประเภทแป้ง และไขมันมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น

ผู้เขียนได้ใช้ข้อความและรูปภาพในช่องสุดท้ายซึ่งเป็นส่วนที่แสดงถึงการล้อเลียน พฤติกรรมของคนที่กำลังจะลดความอ้วนแต่ไม่รู้จักหักห้ามใจ จากคำพูดของเพื่อนที่กล่าวว่า “พิซซ่าอีกแล้วไหนบอกจะกินเป็นครั้งสุดท้ายไง” คำพูดของเพื่อนสามารถอธิบายได้ว่าผู้ชายยังคงกิน อาหารแบบเดิม ไม่ได้หันไปสนใจในการลดความอ้วนอย่างที่ได้กล่าวไว้ในตอนแรก โดยผู้ชายพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอกพิซซ่าทานานๆกินที” เป็นคำพูดที่แสดงถึงการไม่เอาใจใส่ ไม่ได้สนใจอย่างจริงจัง



ภาพที่ 11

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

สมัยก่อน

วัยเด็ก “มันคืออะไรเหรอไม่เคยเห็นไปตุ๊กกันเถอะ”

ผ่านมา 20 ปี

วัยหนุ่ม “ทุกอย่างเหมือนเดิมแต่คิดจะพัฒนากันบ้างเลยเหรอ”

ผ่านมา 60 ปี

วัยชรา “ยังเหมือนเดิมเลยนะเนี่ย ดิจจริง ๆ ที่ยังอนุรักษ์เอาไว้”

จากภาพและเนื้อหาเป็นการกล่าวถึงความนิยมของสังคมหรือบุคคลในสังคมที่ไปเที่ยวงานวัด ภายในงานวัดจะมีกิจกรรมต่าง ๆ และของเล่นหลากหลายชนิด โดยช่องที่ 1 เป็นภาพของพ่อพาลูกไปเที่ยวงานวัดตอนเด็ก ลูกมีความตื่นตาตื่นใจและสนุกกับเครื่องเล่นที่พ่อพาไปเล่น เมื่อเวลาผ่านไปลูกโตขึ้น ลูกก็ได้ไปเที่ยวงานแต่ลูกกลับความรู้สึกที่แตกต่างไปจากตอนเด็ก ไม่รู้สึกสนุกเท่าเดิมและคิดว่าของเล่นในงานยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง สังเกตจากคำพูดที่ว่า “ทุกอย่างเหมือนเดิมแต่คิดจะพัฒนากันบ้างเลยเหรอ” หลังจากนั้นเมื่อเวลาผ่านไป ชายหนุ่มคนนั้นเข้าสู่ช่วงวัยชราและได้พาหลานของตนเองไปเที่ยวงานวัด เขาได้กล่าวว่า “ยังเหมือนเดิมเลยนะเนี่ย ดิจจริง ๆ ที่ยังอนุรักษ์เอาไว้”

จากคำพูดของเด็กชาย สู้วัยหนุ่ม จนกระทั่งถึงวัยชราเป็นการแสดงถึงความแตกต่างของช่วงวัยและความต้องการที่ต่างกัน เมื่อตอนเด็กรู้สึกว่างานวัดเป็นสถานที่สนุกสนานเนื่องจากมีกิจกรรมหลายอย่าง แต่เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นกลับมองว่าเป็นสถานที่น่าเบื่ออาจเป็นเพราะเคยพบเห็นมาแล้วและมีสิ่งอื่นที่น่าสนใจกว่า จนเวลาผ่านไปเข้าสู่ช่วงวัยชราตนได้พาหลานไปเที่ยวงานวัดแต่เป็นความรู้สึกของช่วงวัยที่กำลังโหยหาอดีตที่ผ่านมา จากคำพูดที่ว่า “ยังเหมือนเดิมเลยนะเนี่ย ดีจริง ๆ ที่ยังอนุรักษ์เอาไว้” ทั้งนี้ผู้เขียนใช้ตัวละครหลักเพียงตัวเดียวในการดำเนินเรื่องเป็นการแสดงให้เห็นถึงความต้องการและความรู้สึกที่เปลี่ยนไปตามช่วงอายุ



ภาพที่ 12

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ห่างแค่เพียงเอื้อมมือ
แต่มันคือแสนไกล

จากภาพและเนื้อหาเป็นการกล่าวถึงช่วงเวลาหนึ่งที่มีการออกกำลังกายกำลังเป็นที่นิยมของคนในสังคม บางคนคิดว่าตนเองไม่มีเวลาไปสถานที่ที่ออกกำลังกาย จึงเลือกซื้อเครื่องออกกำลังกายมาใช้เองที่บ้านและเครื่องออกกำลังกายที่นิยมมาก ได้แก่ เครื่องใช้สำหรับวิ่ง โดยผู้เขียนได้สื่อสารผ่านตัวละครโดยใช้เนื้อเพลงของดาเอิ้นโดฟีน นักร้องวัยรุ่น มาประกอบเพื่อให้เนื้อหามีอารมณ์ขึ้นจากข้อความที่ว่า “ห่างแค่เพียงเอื้อมมือ แต่มันคือแสนไกล” สามารถตีความได้ว่า

ต่อให้เราเป็นสิ่งของที่เป็นเครื่องมือช่วยในการออกกำลังกายแต่ถ้าไม่ได้ใช้ หรือไม่ได้ให้ความสำคัญ ต่อให้อยู่ใกล้ตัวแค่ไหนก็เปรียบเสมือนว่าอยู่ห่างไกล เพราะไม่เคยคิดจะใช้สิ่งของนั้นเลย

ก่อนศัลยกรรม



หลังศัลยกรรม



ภาพที่ 13

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ก่อนศัลยกรรม

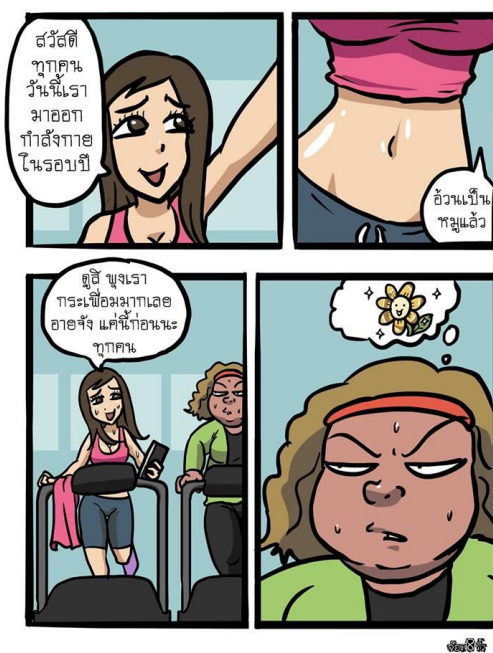
ผู้หญิงคนที่ 1 “เฮอะ อีชีเห่รนั่นหน้าหรือหัว รีดสีดวง”

หลังทำศัลยกรรม

ผู้หญิงคนที่ 1 “เฮอะ อีหน้า พลาสติกเอ๊ย”

จากข้อความแสดงให้เห็นทราบถึงลักษณะของกระแสความนิยมในกลุ่มชาย และหญิง ที่ต้องการปรับเปลี่ยนรูปร่างของตนเองหรือที่เรียกว่าการศัลยกรรม ซึ่งปัจจุบันได้กลายเป็น เรื่องปกติ คนส่วนมากที่เลือกวิธีการนี้อาจเกิดจากเรื่องของการเสริมสิริมงคล การพัฒนาบุคลิกของตนเองให้เป็นที่สนใจ รวมไปถึงการศัลยกรรมเพื่อลดการกลั่นแกล้งด้วยถ้อยคำหรือที่สังคมเรียกว่า Bully เพราะคนในสังคมคิดว่า ความขาว หน้าเรียว มีสันจมูก ใบหน้าใส คือสิ่งที่สวยงามที่สุดและสามารถลดค่ากล่าวว่าร้ายดูถูกต่าง ๆ ได้

ดังภาพที่ปรากฏจะเห็นว่า มีผู้พูดคนหนึ่ง ซึ่งจากภาพด้านบนแทนด้วย ผู้หญิงคนที่ 1 มีใช้ถ้อยคำที่เป็นการวิจารณ์รูปลักษณ์ของบุคคลที่ 2 ถึงลักษณะหน้าตาที่ไม่สวยงามว่า “เซอะ อีซีเห่ร่นหน้าหรือหัวริดสีดวง” เมื่อผู้ถูกวิจารณ์ได้รับฟังข้อความดังกล่าว ส่งผลให้มีความต้องการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาารูปลักษณ์ของตนเอง จึงเลือกวิธีการศัลยกรรมเพื่อเปลี่ยนรูปลักษณ์ หลังจากการศัลยกรรมเปลี่ยนตนเองแล้ว ผู้หญิงคนที่ 1 ยังคงใช้ถ้อยคำเสียดสี ผู้หญิงคนที่ 2 หลังทำศัลยกรรมว่า “เซอะ อีหน้า พลาสติกอ้อย ” ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ควรกระทำ และแสดงให้เห็นว่า คนในสังคมยังคงมีความอิจฉาริษยาและคิดไม่ดีต่อกัน รวมไปถึงเรื่องของสิทธิส่วนบุคคลที่ผู้อื่นไม่สามารถเข้าไปตัดสินอะไรได้ และในปัจจุบันการเสริมความงามโดยการผ่าตัดก็ได้รับความนิยมอย่างมากจนกลายเป็นเรื่องปกติของสังคมยุคปัจจุบัน



ภาพที่ 14

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “สวัสดีทุกคนวันนี้เราออกกำลังกายในรอบปี”

ช่องที่ 2 “อ้วนเป็นหมูแล้ว”

ช่องที่ 3 “ดูสิพุงเรากระเพื่อมมากเลยอายจัง แค่นี้ก่อนนะทุกคน”

ช่องที่ 4 “มีรูปดอกไม้”

จากเนื้อหาด้านบนแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของบุคคลปัจจุบันที่นิยมออกกำลังกายหันมาใส่ใจในการดูแลรักษารูปร่างของตนเอง โดยสถานที่ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นคือสถานที่ออกกำลังกายแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงสองคนกำลังออกกำลังกาย คนแรกเป็นสาวที่หุ่นบางและมาออกกำลังกายพร้อมกับเผยแพร่ภาพหรือlive สด และพูดว่า “สวัสดีทุกคนวันนี้เรามาออกกำลังกายในรอบปีอ้วนเป็นหมูแล้ว ดูสิพุงเราระเพื่อมมากเลยอายุจั่ง แค่นี้ก่อนนะทุกคน” ในขณะที่ภาพของผู้หญิงอีกคนที่มีลักษณะรูปร่างที่หนากว่า ผู้เขียนกลับไม่ได้ให้กล่าวอะไร แต่กลับใช้สัญลักษณ์เป็นรูปภาพดอกไม้แทนเป็นการแสดงอารมณ์ของหญิงคนที่สองที่มีความรู้สึกไม่พอใจต่อพฤติกรรมของคนที่กำลังlive สด

จากเนื้อหาทำให้ทราบถึงการแสดงออกของบุคคลที่มีค่านิยมความผอมอยากผอม เมื่อผอมแล้วจะสวยและมีคนสนใจมากขึ้น จึงพยายามแสดงตัวตนและบอกกล่าวให้ผู้คนทั่วไปรับรู้โดยการใช้สื่อเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังแสดงถึงลักษณะของค่านิยมของบุคคลที่พยายามจะรักษารูปร่างที่ดีด้วยความพึงพอใจของตนเอง ผู้หญิงส่วนมากในปัจจุบันก็นิยมออกกำลังกายมากขึ้น ซึ่งเหตุผลในการออกกำลังกายมีหลายอย่าง บางคนออกกำลังกายเพื่อลดน้ำหนัก บางคนออกกำลังกายเพราะรักสุขภาพ ในขณะที่บางคนออกกำลังกายเพียงเพื่อไปเข้าร่วมการประกวดหรือเพื่อต้องการได้รับความสนใจจากสังคม เป็นต้น



ภาพที่ 15

จากภาพแสดงผู้เขียนใช้เป็นแบบ 5 ช่อง ในภาพตัวละครกำลังเปิดโทรศัพท์และพบกับภาพที่หลาย ๆ คนกำลังทำท่าเลียนแบบนักกีฬาฟุตบอล เมื่อเลื่อนดูไปเรื่อย ๆ เกิดความสนใจจึงพยายามทำตาม จากเนื้อหาสามารถอธิบายได้ว่าเป็นการเสพติดสื่อ และกำลังเลียนแบบพฤติกรรมของนักฟุตบอล ขณะที่คนอื่น ๆ ในสังคมให้ความสนใจเช่นเดียวกัน ผู้เขียนได้สร้างตัวละครขึ้นมาเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของคนในสังคมที่ให้ความสนใจกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ความไร้สาระเห็นได้จากตัวละครไม่ได้ทำพฤติกรรมแบบอื่นแต่กลับนั่งเล่นโทรศัพท์มือถือและหมกมุ่นอยู่กับการทำท่าทางแบบนักฟุตบอล ซึ่งในช่องสุดท้ายที่เป็นพฤติกรรมของการพยายามดิ้นรนที่จะทำตาม

นอกจากนี้ยังกล่าวได้ว่าอิทธิพลของเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อผู้คนในปัจจุบัน เทคโนโลยีหากใช้ให้เกิดประโยชน์ก็จะเป็นการอำนวยความสะดวก การเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้ง่าย อาจใช้เพื่อการหารายได้หรือเผยแพร่ความรู้ เทคโนโลยีมีทั้งข้อดีและข้อเสียหากเราใช้เพื่อศึกษาก็จะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ มีมุมมองที่กว้างขึ้น แต่หากใช้มากเกินไปจนความจำเป็นก็อาจส่งผลเสียแก่ตัวเรา หรือคนรอบข้าง ดังที่ ปราวีณยา สุวรรณรัฐโชติ (2541 :13) กล่าวว่า ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนี้วันจะมีความก้าวหน้าเพิ่มมากขึ้นและมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยในการอำนวยความสะดวกในการดำเนินชีวิต การพัฒนาเทคโนโลยีเป็นการช่วยเสริมปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต เพื่อให้ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ อีกทั้งยังสามารถพัฒนาผลิตภัณฑ์ การบริการ การติดต่อสื่อสารได้อย่างสะดวกรวดเร็วและประหยัดเวลา ตลอดจนการเชื่อมโยงแหล่งข้อมูลข่าวสารได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่มีขีดจำกัดของเวลาและระยะทาง

วันรวมญาติ



หรือวันอะไรกันแน่



ภาพที่ 16

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

วันรวมญาติหรือวันอะไรกันแน่

คนที่ 1 “นี่ฉันเพิ่งซื้อบ้านไปอีกหลัง”

คนที่ 2 “แต่ฉันเพิ่งซื้อที่ไปสิร้อยกว่าไร่ไหนะ”

คนที่ 3 “สู้ลูกผมได้ไหม เงินเดือนเป็นแสนเลยนะ”

คนที่ 4 “แต่ลูกผมนี้ได้ฝรั่งเชียวนะ”

จากเนื้อหาด้านบนเป็นการกล่าวถึงคนในครอบครัวมีการพูดคุยกันถึงเรื่องเงินทอง การซื้อสิ่งของแพง ๆ เพื่อแสดงให้อีกฝ่ายทราบว่าตนเองมีฐานะมีเงินทอง เช่น การกล่าวถึงการซื้อขายที่ดิน เครื่องประดับ รายได้และการกล่าวถึงการได้สามีเป็นคนฝรั่ง เนื้อหามีการกล่าวถึงค่านิยม ที่กลุ่มคนต้องการทางด้านวัตถุ จากคนที่ 1 กล่าวว่า “นี่ฉันเพิ่งซื้อบ้านไปอีกหลัง” บ้านเป็นสิ่งของ ที่ใช้นามากล่าวในบริบทนี้หมายถึงการพูดเพื่อตอกย้ำและบอกให้รู้ว่าตนเองนั้นมีบ้านหลายหลังซึ่งบ้านแต่ละหลังก็จะต้องใช้เงินจำนวนมากซื้อมา เป็นนัยสำคัญที่จะสื่อไปถึงการมีเงินทองที่มาก คนที่ 2 กล่าวว่า “แต่ฉันเพิ่งซื้อที่ไปสิร้อยกว่าไร่ไหนะ” การซื้อที่หมายถึงการซื้อที่ดิน พื้นที่บริเวณในปัจจุบันที่ดินมีราคาสูง ผู้ที่จะซื้อได้จะต้องมีเงินเป็นจำนวนมากและเหตุผลในการซื้อที่ดินก็

จะต้องใช้เพื่อการประกอบการ คนที่ 3 กล่าวว่า “สู้ๆลูกผมได้ไหม เงินเดือนเป็นแสนเลยนะ” วัตถุประสงค์ของผู้พูดต้องการจะหมายถึงการที่ลูกชายทำงานและมีเงินเดือนจำนวนมาก พอต้องการจะบอกให้รู้ว่าลูกฉันรวย และคนที่ 4 กล่าวว่า “แต่ลูกผมนี้ได้ผ้าฝรั่งเชียวนะ” ผู้พูดต้องการจะสื่อว่าการได้สามีเป็นชาวต่างชาติหรือฝรั่ง แสดงถึงค่าเงินที่ลูกของเขาจะได้รับจากสามี คนไทยบางส่วนยังเข้าใจว่าชาวต่างชาติรวยเนื่องจากค่าเงินในประเทศนั้น ๆ มีจำนวนมาก จึงทำให้คิดว่าการมีสามีเป็นชาวต่างชาติจะทำให้ฐานะทางบ้านดีตามไปด้วย



ภาพที่ 17

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “กางเกงสวยจัง ต้องสั่งแล้ว”

ช่องที่ 2 “เย้!!! ได้แล้ว”

ช่องที่ 5 “แม่งเอ๊ย ไม่เหมือนรูปที่โชว์ในเว็บเลยอย่างเงี้ยต้องดำ”

จากข้อมูลข้างต้นเป็นการใช้ภาพประกอบข้อความเพื่อขยายให้เนื้อหา มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้เขียนใช้วิธีการเขียนแบบ 5 ช่อง ในช่องที่ 1 ผู้หญิงกล่าวว่า “กางเกงสวยจัง ต้องสั่งแล้ว” ช่องที่ 2 “เย้!!! ได้แล้ว” และในช่องที่ 5 แสดงให้ทราบถึงความผิดหวัง เมื่อกางเกงที่สั่งได้ส่งมาและแกะออกดูปรากฏว่าใส่แล้วไม่สวยเหมือนรูปภาพที่ลงไว้ตอนก่อนซื้อ จะเห็นได้จาก

รูปภาพในช่องที่ 3-4 และคำกล่าวที่ว่า “แม่งเฮ้ย ไม่เหมือนรูปที่โชว์ในเว็บเลยอย่างงี้ต้องด่า” เป็นการแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกที่ผิดหวังและโมโหของบุคคลในภาพ เกิดจากประสบการณ์ของคนในสังคมปัจจุบัน ที่นิยมเลือกซื้อเสื้อผ้าตามสื่อออนไลน์ โดยข้อมูลในการช่วยตัดสินใจคือรูปที่มีคนเคยสวมใส่ชุดนั้นแล้วออกมาสวยดูดี แต่เมื่อตนเองซื้อมาใส่กลับไม่ได้เป็นไปตามที่โฆษณา และไม่ได้ดูสวยงามอย่างที่คาดคิดไว้



ภาพที่ 18

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ผู้ชาย	“อาวุธของคนสมัยก่อน”
นักเรียนหญิง	“อาวุธของคนสมัยนี้”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงลักษณะของการใช้อาวุธของผู้ชายและเด็กผู้หญิงที่มียุคสมัยแตกต่างกัน จะเห็นได้ว่าผู้ชายใส่ผ้าถุงและไม่ใส่เสื้อ จึงตีความได้ว่าเป็นยุคสมัยก่อนที่จะมีการพัฒนาในเรื่องของการศึกษา การแต่งกาย เพราะยังคงใช้ดาบเป็นอาวุธในการป้องกันหรือทำร้ายศัตรู ส่วนเด็กผู้หญิงแต่งกายในชุดนักเรียนตีความได้ว่าเป็นยุคปัจจุบัน ที่มีการพัฒนาด้านการศึกษา การแต่งกาย และเทคโนโลยี เพราะเด็กผู้หญิงถือโทรศัพท์ไว้ในมือ ผู้เขียนได้เปรียบเทียบระหว่างดาบและโทรศัพท์มือถือถือว่าเป็นเสมือนอาวุธ

ในยุคสมัยหนึ่งดาบเคยเป็นเครื่องมือเพื่อใช้ในการสู้รบ เป็นการแสดงอำนาจและแสดงถึงความยิ่งใหญ่น่าเกรงขาม แต่ในปัจจุบันอาวุธเหล่านั้นกลายเป็นเพียงเศษเหล็กที่ถูกตั้งโชว์ในพิพิธภัณฑ์ ในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปมากเทคโนโลยีได้เข้ามามีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์ จึงทำให้ผู้คนในยุคสมัยใหม่หันมาใช้อาวุธที่เรียกว่าเทคโนโลยี บางคนใช้เพื่อประโยชน์ บางคนใช้เพื่อ

ความสนุก บางคนใช้เพื่อหาผลประโยชน์และทำร้ายผู้อื่น เช่น การถ่ายภาพเพื่อเผยแพร่บนสื่อออนไลน์จนกลายเป็นข่าว ประชาชนทั่วไปสามารถรับรู้และแบ่งปันเรื่องราวต่าง ๆ แก่ผู้อื่นได้โดยง่าย หรือการอัปเดตวิดีโอและแชร์ลงสื่อออนไลน์ก็ทำให้บุคคลอื่น ๆ สามารถเข้าถึงเนื้อหา ข่าวสาร หรือเรื่องราวที่เราเผยแพร่เหล่านั้นได้ จึงเปรียบได้ว่าเทคโนโลยีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นได้กลายเป็นอาวุธที่ผู้คนทุกคน ทุกชนชั้น ทุกเพศ ทุกวัย ต่างสามารถใช้เพื่อเป็นอาวุธให้แก่ตนเอง



ภาพที่ 19

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

- | | |
|-----------|--|
| ช่องที่ 1 | “ปีใหม่นี้ ฉันจะงดข้าวเย็น เพื่อหุ่นอันเพรียวกระชับ” |
| ช่องที่ 2 | ชั่วโมงแรก “จ๊อก” |
| ช่องที่ 3 | ชั่วโมงที่สอง “ขอสัปดาห์ละกันลองกระเพาะ” |
| ช่องที่ 4 | ชั่วโมงที่สาม “ค่อยเริ่มลดเดือนหน้าละกัน” |

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่อยากลดความอ้วนโดยวิธีเร่งด่วน ในช่องที่ 1 เป็นความตั้งใจที่อยากลดความอ้วนเพื่อให้ตนเองมีรูปร่างที่กระชับและดูดีขึ้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปกลับล้มเลิกความตั้งใจเพราะตนเองหัดดิบหรือเป็นวิธีการอดอาหารจะยิ่งทำให้อยากอาหารมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เขียนยังต้องการแสดงให้เห็นว่าสังคมไทยในปัจจุบันให้ความสำคัญ ยินดี พอใจ และชื่นชอบในรูปร่างหน้าตาเป็นอันดับแรก

ตอนกินคลีน



ตอนตบะแตก



ภาพที่ 20

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ตอนกินคลีน

ช่องที่ 1 “แซะ”

ช่องที่ 2 “สุขภาพเป็นสิ่งสำคัญ”

ตอนตบะแตก

ช่องที่ 3 “ชีวิตเราต้องใช้ให้คุ้ม #พุงมาแย้ววว”

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนต้องการจะสื่อกับผู้อ่านว่าในสังคมไทยปัจจุบันการรับประทานอาหารคลีน เป็นการรักษาสุขภาพและใครที่รับประทานอาหารประเภทนี้คือคนที่รักสุขภาพ แต่ในความเป็นจริงแล้วคนในสังคมบางส่วนไม่ได้สนใจกับเรื่องเหล่านี้ แต่ทำเพียงเพื่อต้องการให้ผู้คนในสังคมออนไลน์รับรู้และติดตาม หรือเพียงแค่ต้องการการกดถูกใจมาก ๆ นอกจากนี้ในข้อความที่ปรากฏยังแสดงให้เห็นว่าสังคม มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และไม่ได้ยึดติดหรือให้ความสำคัญกับคนในสังคมมากนัก เห็นได้จากความคิดเห็นด้านบนที่กินคลีน กล่าวว่า “รักคนดูแลตัวเอง” “รักสุขภาพจัง” เป็นการแสดงความคิดเสริมเพราะในขณะนั้นผู้ที่โพสต์ได้บอกว่าคุณเองกำลังรับประทานอาหารคลีนและดูแลสุขภาพต่างกับช่องตอนตบะแตก กลับมีคนมาแสดง

ความคิดเห็นว่า“รักคนมีพุง”กับอีกคนที่บอกว่า “อ้าว?” ทั้งสองคนมีความคิดที่แตกต่างกันคนแรกอาจจะพิมพ์แสดงความคิดเห็นโดยที่ไม่ได้สนใจอย่างอื่น เมื่อเจ้าของหัวข้อพิมพ์ไปเช่นไรก็แสดงความคิดเห็นแบบนั้น ในส่วนคนที่สองกลับแสดงให้ทราบถึงความสับสนและไม่เข้าใจ



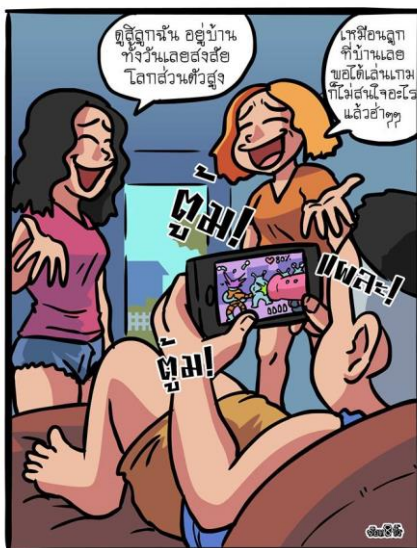
ช่อง ๑๖

ภาพที่ 21

จากภาพดังกล่าวไม่ปรากฏข้อความ ผู้เขียนใช้รูปภาพทั้งหมด 6 ช่องโดยช่องที่ 1-3 เป็นภาพที่เกิดขึ้นในทะเลทรายมีชายที่กำลังเดินทางแต่เกิดหิวน้ำจึงหยิบน้ำขึ้นมาดื่ม แต่ปรากฏว่าน้ำหมดจึงทำให้เขากระวนกระวายและเหมือนจะขาดใจเพราะในทะเลทรายเป็นพื้นที่อากาศร้อน ร่างกายที่เสียเหงื่อไปมากจะต้องดื่มน้ำเพื่อดับกระหาย ภาพช่องที่ 4-6 เป็นภาพ ที่มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินอยู่ข้างนอก อาจเป็นห้างสรรพสินค้าหรือตลาด และหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อจะใช้งานแต่ปรากฏว่าแบตเตอรี่หมดจึงทำให้ไม่สามารถใช้งานได้ ตัวละครแสดงสีหน้าที่วิตกกังวลสุดขีด เนื่องจากโทรศัพท์มือถือได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน ผู้เขียนจึงเปรียบเทียบระหว่างการเดินทางในทะเลทรายที่เมื่อร่างกายขาดน้ำก็อาจจะหิว กระหาย มีความคล้ายกับการเดินออกไปซื้อของแล้วแบตเตอรี่โทรศัพท์หมดไม่สามารถใช้งานได้ก็ทำให้บุคคลนั้นเหมือนจะขาดอะไรไปบางอย่าง ไม่เป็นตัวของตัวเอง

นอกจากนี้สามารถอธิบายได้อีกว่าผู้เขียนต้องการสื่อสารถึงยุคสมัยปัจจุบัน โทรศัพท์มือถือมีค่าเทียบเท่ากับหยดน้ำของนักเดินทางในทะเลทราย น้ำเพียงหนึ่งหยดเทียบเท่ากับ

แบบเตอร์ที่กำลังจะหมดของผู้คนในปัจจุบัน เป็นการกล่าวถึงการใช้เครื่องมือสื่อสารหรือเทคโนโลยีที่มากเกินไปจนจำเป็น



ภาพที่ 22

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

แม่คนที่ 1 “ลูกดิฉันอยู่บ้านทั้งวันเลยสงสัยโลกส่วนตัวสูง”

แม่คนที่ 2 “เหมือนลูกที่บ้านเลยพอได้เล่นเกมก็ไม่สนใจอะไรแล้วฮ่า ๆ”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อบ่งชี้ให้เรื่องราวมีความชัดเจน โดยการนำเสนอเป็นแบบช่องเดียว มีคุณแม่สองคนยืนคุยกันอยู่เกี่ยวกับเรื่องลูกของตน เล่นเกมและไม่ยอมทำงาน อ่านหนังสือหรือทำหน้าที่ที่ตนเองได้รับ แม่คนที่หนึ่งกล่าวว่า “ดูสิลูกฉันอยู่บ้านทั้งวันเลยสงสัยโลกส่วนตัวสูง” และแม่คนที่สองกล่าวว่า “เหมือนลูกที่บ้านเลย พอได้เล่นเกมก็ไม่สนใจอะไรแล้วฮ่า ๆ” ผู้เขียนได้แสดงออกทางสีหน้าของตัวละคร ขณะที่แม่คนที่สองกล่าวพร้อม กับหัวเราะนั้น สีหน้าของแม่ไม่ได้มีความสุขจริง ๆ

เนื้อหาข้างต้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เขียนได้กล่าวถึงพฤติกรรมของคนในสังคมไทยบางกลุ่มที่เล่นเกม บางกลุ่มเล่นเพราะความสนุก และมีพฤติกรรมติดเกม ส่งผลให้ชอบใช้ความรุนแรง โกรธง่าย ไม่รับผิดชอบในหน้าที่ที่ตนเองได้รับมอบหมายและส่งผลให้การเรียนรู้อดถอย นอกจากการเล่นเกมนะจะสร้างความเต็อนร้อนให้แก่ตนเองแล้วยังสร้างปัญหากับผู้อื่นอีกด้วย เพราะขาดการควบคุมอารมณ์ เห็นได้จากข้อความที่ว่า “มีโลกส่วนตัวสูง” และ “เหมือนลูกที่บ้านเลย

พอได้เล่นเกมก็ไม่สนใจอะไรแล้วฮ่าๆ” แต่ในขณะที่เดียวกันคนบางกลุ่มเล่นเกมเพราะเป็นกีฬา เนื่องจากในปีที่ผ่านมาเกมบางชนิดได้ถูกกำหนดให้เป็นเกมกีฬาแข่งขันกันในสนาม



ข้อ ๖

ภาพที่ 23

จากภาพด้านบนเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนไม่ได้ใส่คำพูดไว้ แต่เมื่อผู้อ่านได้เห็นก็จะเข้าใจได้ว่าเป็นเรื่องราวของคนในสังคมที่ให้ความสนใจกับภาพลักษณ์ที่แสดงออกทางสื่อออนไลน์ โดยปกติแล้วการนอนหลับมักจะมีท่าทางที่แตกต่างกัน บางคนนอนคว่ำ บางคนนอนหงาย บางคนนอนกรน แต่จากภาพช่องที่ 1 เป็นการถ่ายรูปเพื่อลงในสื่อออนไลน์ โดยผู้หญิงยังไม่ได้หลับจริง ๆ แต่เป็นการสร้างท่าเพราะอยากให้รูปที่ตนเองหลับออกมาดูดีและได้รับความสนใจจากคนในสื่อ ส่วนในช่องที่ 2 และ 3 เป็นภาพที่ผู้เขียนแสดงรอยยิ้มของฝ่ายชายที่ได้มองภาพในโทรศัพท์และความเป็นจริงว่าแตกต่างกัน รอยยิ้มที่ผู้เขียนแสดงออกมาตีความได้ว่าคนในสื่อโซเชียลก็รู้ว่าที่จริงแล้วเป็นอย่างไร และในช่องสุดท้ายผู้เขียนได้เน้นย้ำถึงความตรงกันข้ามเห็นได้จากท่าทางการนอน น้ำลายไหล และผายลมขณะหลับ



ภาพที่ 24

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 ผู้หญิง “เเตงซื้อBitcoin”

ช่องที่ 2 ผู้ชาย “แนนอนเราต้องเตรียมการเพื่อนาคต”

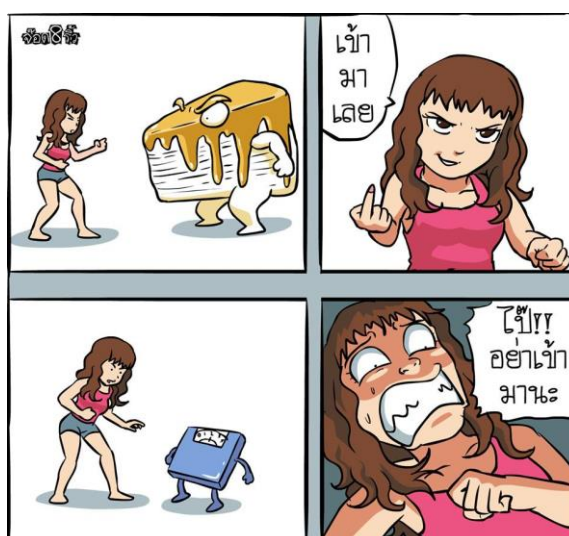
ช่องที่ 3 ผู้หญิง “คิดเผื่ออนาคตขนาดนี้คิดไม่ผิดเลยที่เลือก เขาเป็นคู่ชีวิต”

ช่องที่ 4 ผู้ชาย “ไม่รู้อะไรอ้อ ที่ซื้อเพราะมันรุ่นรถ Mazda ด้วยยังงละและถ้าได้
รถมันก็ต้องเป็นของ...”

ช่องที่ 5 ผู้หญิง “ถ้าลุ่นได้รถเค้าขอนะ”

ผู้ชาย “อ้าว...รู้ไปโรมชั่นด้วยเหอ”

จากภาพด้านบนสามารถอธิบายได้ว่าเป็นการตามกระแสสังคม และกล่าวถึงคนในสังคมเกี่ยวกับการให้ความสนใจเรื่องของข้อเสนออื่น ๆ ที่นอกเหนือความจำเป็น เนื่องจากผู้เขียนได้พยายามจะกล่าวถึงการเสี่ยงโชคเพื่อแลกรางวัล คนส่วนมากในสังคมไทยชอบการเสี่ยงโชค ลุ้นของรางวัล ผู้เขียนได้พยายามบอกว่าคนไทยให้ความสนใจกับเรื่องเหล่านี้มากกว่าการที่จะหันมาขยันทำงาน การเก็บเงินและการแสวงหารายได้ซึ่งเกิดจากแรงงานของตนเอง คนในสังคมส่วนมากอยากได้เงิน แต่ไม่ขยันทำงาน บางคนเอาแต่ซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เล่นหวยใต้ดิน หวังรวยและสบาย ทางลัดแต่กลับลืมนึกไปว่าต้องเสียเงินไปเท่าไรกว่าจะได้เงินก้อนนั้นกลับมาอีก



ภาพที่ 25

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

- | |
|---------------------------------|
| ช่องที่ 1 ภาพขนม |
| ช่องที่ 2 “เข้ามาเลย” |
| ช่องที่ 3 ภาพเครื่องชั่งน้ำหนัก |
| ช่องที่ 4 “ไป! อย่าเข้ามาละ” |

จากเนื้อหาด้านบนสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของบุคคลเกี่ยวกับค่านิยมการบริโภคอาหารแต่ยังคงกลัวเรื่องความอ้วน โดยจะเห็นว่าอาหารที่ปรากฏบนภาพนั้นเป็นภาพขนมเค้ก ซึ่งเป็นที่ชื่นชอบและเป็นที่นิยมของคนในสังคมปัจจุบัน ซึ่งมีการเลือกกินขนมด้วยปัจจัยประกอบที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นด้วยรสชาติ สี สัน หน้าที่ตาของขนม รวมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตอันเป็นเหตุให้ผู้บริโภคเลือกกินอาหารเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ทั้งด้านอารมณ์ความรู้สึก

จากเนื้อหาด้านบนสามารถสรุปได้ว่า ผู้หญิงในภาพกำลังนิยมความผอมและรูปร่างที่สวยงาม ขณะกำลังจะกินขนมหวานที่ตนเองชื่นชอบนั้นไม่ได้คำนึงถึงผลที่จะตามมา เห็นได้จากคำพูดที่ว่า “เข้ามาเลย” เป็นการเชิญชวนและบ่งบอกว่าพร้อมที่จะกิน แต่เมื่อถึงเวลาที่จะต้องชั่งน้ำหนักหรือเมื่อกินหมดแล้วกลับรู้สึกไม่ดี รู้สึกกลัวในภายหลัง นั่นคือ น้ำหนักที่ตามมาจากพฤติกรรมการบริโภค ดังเห็นได้จากภาพข้างต้นในช่องที่ 3 และ 4 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกลัวความวิตกกังวล



จุ่มจิมจิ

ภาพที่ 26

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 2 “ภาจ่าเราได้ไหม เราจุ่มนะเราเยี่ยมเงินหน่อยสิ ช่วงนี้เรากำลังซื้อม”
 ช่องที่ 3 “จุ่มเหรอช่วงนี้มันเป็นไงบ้างนะ ขอส่งเฟสหน่อชิว”
 ช่องที่ 4 ของโปรดค่า ร่างกายต้องการทะเล ของมันต้องมี
 ช่องที่ 5 “ซื้อมพ่อง”

จากเนื้อหาด้านบนสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่นิยมสร้างภาพลักษณ์เพื่อให้ตนเองดูดี และร่ำรวย ผู้เขียนได้ให้ตัวละครชื่อจุ่มเป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่ชอบโอ้อวด และใช้เงินเกินตัว โดยเห็นได้จากการโพสต์ลงเฟซบุ๊กในช่องที่ 4 ว่า “ของโปรดค่า, ร่างกายต้องการทะเล, ของมันต้องมี” เมื่อเงินตนเองไม่พอจึงได้ไปหยิบยืมเพื่อนส่งผลให้เกิดความเดือดร้อนในส่วนของตัวละคร ภา ผู้เขียนได้ให้เป็นตัวแทนของคนที่ใช้ชีวิตประจำวันทั่วไปอาจจะมึบ้างในการโพสต์บอกถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองทำ แต่ก็ยังอยู่ในขอบเขตของการใช้เงินที่ไม่เกินตัว



ภาพที่ 27

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ซื้อมาแรกๆ “เค้าวิ่งทุกวันเลยเงินตัวเองจะไม่เสียเปล่า”
 ช่องที่ 2 เวลาผ่านไป “ตัวเองเมื่อไหร่จะหาคนมาซื้อต่อสักทีละ
 ดูสิกลายเป็นที่ตากผ้าละ”

จากภาพเป็นการกล่าวถึงลักษณะของผู้หญิงที่ซื้อลู่วิ่งมาไว้ที่บ้าน เนื่องจากในช่วงเวลานั้นการออกกำลังกายกำลังเป็นกระแสความนิยมจากคนในสังคม ผู้คนส่วนมากต่างหันมาใส่ใจในการออกกำลังกาย รักษาสุขภาพ และเพื่อลดความอ้วน ผู้เขียนได้ใช้ตัวแทนของคู่สามีภรรยาคนหนึ่ง เมื่อภรรยาเห็นผู้อื่นออกกำลังกาย ก็เกิดความรู้สึกอยากทำบ้าง จึงซื้อลู่วิ่งมาเพื่อออกกำลังกาย ซึ่งในวันแรกภรรยามีความมุ่งมั่นและตั้งใจอย่างมากที่จะใช้ประโยชน์จากลู่วิ่งที่สามีซื้อให้อย่างคุ้มค่า เห็นได้จากคำพูดที่ว่า “เค้าวิ่งทุกวันเลยเงินตัวเองจะไม่เสียเปล่า”

นอกจากจะเป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมตามกระแสค่านิยมทางสังคมแล้วยังแสดงให้เห็นถึงความสิ้นเปลือง การใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย เพราะหลังจากเวลาผ่านไป จะเห็นได้ว่าภรรยาไม่ได้ใช้เครื่องออกกำลังกาย กลับพบว่าเป็นการนำเสื้อผ้ามาแขวนไว้ จนเรียกได้ว่ากลายเป็นราวตากผ้า จากคำพูดที่ว่า “ตัวเองเมื่อไหร่จะหาคนมาซื้อต่อสักทีละ ดูสิกลายเป็นที่ตากผ้าละ” พฤติกรรมเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการขาดความยั้งคิด ไตร่ตรอง ถึงความคุ้มค่า และความจำเป็นในการใช้จ่าย ดังที่ ภาสวรรณ ธีรอรธร (2555 :9) กล่าวว่า ค่านิยมมีอิทธิพลต่อ

ทัศนคติ และพฤติกรรม ของมนุษย์ ในการตัดสินใจต่าง ๆ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงความต้องการ
 ดังนั้นค่านิยมจะนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมและความพึงพอใจ



ภาพที่ 28

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 2 “ว้าว ! ขนมข้าวโพดอบกรอบรสชีสใหม่ล่าสุดจัดเลยดีกว่า”

ช่องที่ 3 แควก! “นี่แหละที่ถูกต้องการ”

จากเนื้อหาข้างต้น ผู้เขียนได้กล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กนักเรียนที่กำลังตื่นตาตื่นใจกับขนมที่ออกรสชาติมาใหม่ เห็นได้จากข้อความที่ว่า “ว้าว ! ขนมข้าวโพดอบกรอบรสชีสใหม่ล่าสุดจัดเลยดีกว่า” แต่เมื่ออ่านไปในช่องที่ 3 กลับพบว่านักเรียนแค่ต้องการของเล่นที่แถมมากับขนมเท่านั้น ไม่ได้อยากกินขนมจริง ๆ โดยผู้เขียนได้ใช้คำพูดที่ว่า “นี่แหละที่ถูกต้องการ” และเป็นภาพเด็กถือของเล่นและทิ้งถุงขนมไว้ เดินจากไปโดยที่ไม่ได้สนใจ

เนื้อหาที่กล่าวมาเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของเด็กๆ โดยในความเป็นเด็กอาจจะแค่ต้องการของเล่นที่แถมมาเพื่อเอาไว้เล่นกับเพื่อน หรืออวดเพื่อนว่าตนเองได้ของแถมเท่านั้น โดยในช่องสุดท้ายผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่าเด็กไม่ได้ต้องการกินขนมจริง ๆ เพราะถุงขนมได้ถูกทิ้งไว้และเด็กได้เดินจากไปโดยที่ไม่ได้สนใจ



ภาพที่ 29

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “บ้างจริง หน้าโทรมเชียๆ”

ช่องที่ 3 “นั่นสิ โทรมเหี้ยๆ หน้ายังกะศพตายซาก”

จากเนื้อหาข้างต้น ผู้เขียนได้กล่าวถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่ต้องการเป็นที่ยอมรับและได้รับความสนใจจากคนในโลกออนไลน์ โดยการโพสต์สถานะในเฟซบุ๊กว่า “บ้างจริง หน้าโทรมเชียๆ” ในเวลาต่อมามีคนมาแสดงความคิดเห็นว่า “นั่นสิ โทรมเหี้ยๆ หน้ายังกะศพตายซาก” ทำให้ผู้โพสต์เกิดความไม่พอใจและตอบกลับไปว่า “โทรมพ่อแม่จริงใจ ฮี.หือ”

จากเนื้อหาที่กล่าวมาสามารถอธิบายได้ว่าผู้เขียนต้องการสื่อถึงกลุ่มคนบางกลุ่มที่ใช้ชีวิตยึดติดกับการแสดงความคิดเห็นแบบคล้อยตาม หรือเป็นไปในทางที่ตนเองคิด ไม่ชอบความผิดหวัง โดยไม่ได้คำนึงถึงความเป็นจริง เพราะผู้ที่เข้ามาแสดงความคิดเห็นอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับสถานะที่โพสต์ก็ได้ นอกจากนี้ผู้เขียนได้ใช้คำพูดที่ไม่สุภาพแสดงให้เห็นถึงมารยาทในการใช้สื่อออนไลน์

3.1.2.2 ความเชื่อ

จากข้อมูลในการศึกษาการ์ตูนเพจJod 8Riew เกี่ยวกับเนื้อหาด้านความเชื่อ ผู้วิจัยพบว่าเนื้อหาส่วนมากเกี่ยวกับการไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อเรื่องเทวดา ภูต ผี การเสี่ยงโชค ที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดผ่านการ์ตูน เป็นพฤติกรรมที่คนในสังคมไทยปฏิบัติกัน อาจกลายเป็นความเคยชินหรือเรื่องปกติของคนในสังคม ทั้งการเสี่ยงโชคเพื่อความร่ำรวย (ห่วย) หรือการเสี่ยงโชคเพื่อทำนายดวงชะตาตนเอง สามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังนี้



ภาพที่ 30

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

หลาน	“สวัสดีครับป้า”
ป้า	“อ้าวออกรถมาใหม่หรือ”
หลาน	“ครับ”
ป้า	“จดก่อนเพื่อออกงวดหน้า”

จากข้อความข้างต้นเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มคนที่มีความเชื่อเรื่องของการเสี่ยงโชค เห็นได้จากข้อความที่ป้ากล่าวว่า “จดก่อนเพื่อออกงวดหน้า” จากข้อความแสดงว่าป้าเป็นคนที่มีความเชื่อเรื่องการเล่นหวย หรือ ที่เรียกว่าการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล เป็นการเสี่ยงโชคอย่างหนึ่ง ซึ่งคนไทยนิยมเสี่ยงโชค เพราะมีคนจำนวนมากไม่น้อยที่ได้รับเงินจากการเล่นหวย และ

การได้มาก็ไม่ต้องลงทุนอะไรมาก เพียงแค่ซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาลเดือนละ 2 ครั้ง แต่ในแต่ละครั้งก็ขึ้นอยู่กับผู้ซื้อว่าจะซื้อจำนวนมากน้อยเพียงใด โดยเลขที่ได้มาส่วนมากเกิดจากเรื่องของความฝันสิ่งที่ผิดแปลกไปจากธรรมชาติ และสิ่งของที่ซื้อมาใหม่ เช่น ป้ายทะเบียนรถ การขอเลขตามต้นไม้ใหญ่



ภาพที่ 31

จากภาพผู้เขียนต้องการสื่อถึงเรื่องราวที่เกิดจากความเชื่อของมนุษย์ เกี่ยวกับการเสี่ยงทายด้วยวิธีการโยนเหรียญ ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสื่อความโดยการวาดภาพมือที่มีลักษณะกำลังไหว และ มีการให้เหรียญเพื่อเป็นการส่งบุญ แต่เมื่อสังเกตภายในภาพจะเห็นว่าเตามีน้ำตาไหลออกมา

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนพยายามจะสื่อความหมายว่าการกระทำ หรือ พฤติกรรมที่มนุษย์เราคิดว่าดี คิดว่าถูก และสามารถทำได้นั้น ในบางครั้งมันอาจจะไม่ได้เป็นตามที่เราคิดหรือคาดหวังเสมอไป โดยเนื้อหาที่ผู้เขียนได้วาดภาพนี้ออกมา สืบเนื่องมาจากในขณะนั้นได้มีข่าวเกี่ยวกับการโยนเหรียญเพื่อเสี่ยงทาย ซึ่งเมื่อเราโยนเหรียญลงไปใบบ่อน้ำที่สัตว์น้ำอาศัยอยู่ สัตว์เหล่านั้นไม่สามารถรับรู้ได้ว่าอะไรกินได้หรือไม่ จึงทำให้มันกินเหรียญจำนวนมากเข้าไป ส่งผลทำให้ร่างกายทรุดลงจนเสียชีวิต เมื่อทางทีมแพทย์ได้ชันสูตรก็พบว่าภายในท้องของเตานั้นมีเหรียญจำนวนมากที่คนโยนลงไปและยังมีเศษถุงพลาสติกชิ้นเล็ก ๆ ปนอยู่ด้วย จากพฤติกรรมดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่ามนุษย์กำลังทำร้ายสัตว์เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และการขาดสติเพียงเพราะความเชื่อโดยไม่คำนึงถึงว่าสัตว์เหล่านั้นจะเกิดอันตรายหรือไม่



ภาพที่ 32

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ต่อไปต้องมีคนเคารพกู”
ช่องที่ 2 “มึงจะทำไง”

จากข้อความข้างต้นผู้เขียนต้องการจะสื่อให้เห็นถึงความไร้สาระ เป็นการล้อเลียนความเชื่อของผู้ที่ขาดวิจารณญาณ ความคาดหวัง ที่ไร้เหตุผล จากภาพช่องที่ 1 เป็นการคุยกันระหว่างตัวเงินตัวทองหรือที่รู้จักกันว่า “เหี้ย” ต้องการจะทำให้คนหันมากราบไหว้ตนเอง และในช่องสุดท้ายตัวเงินตัวทองได้พาตัวเองไปอยู่ที่ศาล ซึ่งมีคนมากราบไหว้เป็นประจำอยู่แล้ว ผู้คนที่มากราบไหว้ศาลนั้นมาเป็นประจำอยู่แล้ว บางคนอาจสนใจและตีความเรื่องของตัวเงินตัวทองที่ขึ้นมาว่าเป็นเรื่องแปลกเชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็นเรื่องอัศจรรย์จึงพากันมากราบไหว้ เหมือนกับเหตุการณ์ของแมวที่ชอบไปนอนตรงศาลพระภูมิ บางคนก็ไปกราบไหว้ก็ไปกราบไหว้พระภูมิแต่ไม่ได้กราบไหว้แมว อาจหมายถึงคนในสังคมที่พยายามเรียกร้องความสนใจ และการเป็นที่เคารพมากกว่าการถูกติเตียน ถูกต่อว่า เป็นการกล่าวถึงความพยายาม และเชื่อสำหรับที่พึ่งทางใจ สำหรับบางคนอาจเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อและไปกราบไหว้แมวก็นั่นได้

จากการศึกษาและวิเคราะห์ของผู้วิจัยสามารถอธิบาย เนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อได้ว่า ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรม หักศนคติของคนไทยที่นิยมการเสี่ยงโชค เชื่อเรื่องที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ และบางครั้งความเชื่อก็มักจะมาจากความไร้สาระ แต่ทั้งหมดนั้นเพื่อให้ผู้ที่เชื่อนั้นเกิดความสบายใจและพึงพอใจ เป็นต้น

3.1.3) สัพเพเหระ (เรื่องทั่วไปในสังคม)

จากข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องทั่วไปหรือสัพเพเหระ พบว่าการ์ตูนในเพจ Jod 8riew เป็นการกล่าวถึงเรื่องวิถีการใช้ชีวิตของคนในสังคมที่พบเจอเรื่องราว ประสบการณ์ และเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เรื่องทั่ว ๆ ไป พบจำนวน 73 สถานะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) เรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน และ 2) เรื่องเฉพาะตามกระแสสังคม สามารถอธิบายได้ดังนี้

3.1.3.1) เรื่องทั่วไปในชีวิตประจำวัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเนื้อหาบางส่วนเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินชีวิตของครอบครัว กลุ่มคน หรืออื่น ๆ สามารถอธิบายได้ดังนี้



ภาพที่ 33

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1	
ช่องที่ 2	
ช่องที่ 3	
นักเรียนที่ 1	“โ้ยยย แวนเป็นผ้า มองไม่เห็น”
นักเรียนคนที่ 2	“มึงก็ถอดแวน ลี้อีสาสิี”

จากเนื้อหาข้างต้นแสดงให้เห็นเหตุการณ์ของผู้ที่ใส่แว่น ขณะรับประทานอาหารที่มีความร้อน เมื่อเด็กนักเรียนช็อกว้ายเตียวมารับประทาน ไอความร้อนจะกระทบกับแว่นทำให้เกิดฝ้าเห็นได้จากข้อความที่ว่า “โอ้ยย แว่นเป็นฝ้า มองไม่เห็น” แสดงให้เห็นถึงการเกิดปัญหา เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับบุคคลที่ใส่แว่น โดยผู้เขียนได้ตอบประเด็นในส่วนที่บทบาทของเพื่อน เนื่องจากเพื่อนพูดว่า “มึงก็ถอดแว่นสิอีสาตี” เมื่อรู้ว่าเพื่อนตนเองใส่แว่นแล้วกินอาหารร้อนอาจทำให้แว่นเป็นฝ้าได้ จึงแนะนำให้เพื่อนถอดแว่นหรือเปลี่ยนไปกินอาหารประเภทอื่นแทน เป็นความรู้สึกของกลุ่มคนที่ไม่ได้ใส่แว่นและมักจะเข้าใจ



ข้อคิด

ภาพที่ 34

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ยาม “ค่าส่วนกลางเมื่อไหร่จะจ่าย”

ช่องที่ 2 ผู้ชาย “พืคังไม่รู้สินะว่าอชีพอ่างตมมันหือคนเราไดค้ำ”

ช่องที่ 3 ผู้ชาย “นี่ขยะที่ตมเก็บมาหวังว่าพืคังเอาไปขายเป็นค่าส่วนกลางของตมได้นะ”

ช่องที่ 4 ผู้ชาย “อ๊ะ ผมเดินเปิดหมวกโชว์ด้วยสนุกไหมอ้อ ผมไม่คิดเงิน
นะ พี่หักจากค่าส่วนกลางได้เลย”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้นำประเด็นข่าวที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนั้นมาเขียนเสียดสี โดยให้ตัวละครที่ใส่เสื้อสีขาวแทนผู้ที่ไม่ยอมจ่ายค่าส่วนกลาง ซึ่งทำผิดกฎของนิติบุคคล ผู้เขียนจึงใช้ตัวละครเพื่อล้อเลียนด้วยพฤติกรรมที่สร้างความตลก เห็นได้จากภาพในช่องที่ 3-4

นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนในเมืองที่ต้องใช้ชีวิตด้วยความอยากลำบากและต้องทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงให้ตนเองอยู่สบาย อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าคนไทยมักกลบเกลื่อนด้วยความสนุก เห็นได้จากท่าทางการเดินที่ตัวละครผู้ชายทำ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความขบขัน



ภาพที่ 35

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น เป็นพฤติกรรมของการเข้าใช้บริการห้างสรรพสินค้า เมื่อเราไปห้างสรรพสินค้าจะพบว่า มีผู้คนจำนวนไม่น้อยเข้ามาจับจ่ายใช้สอย เลือกซื้ออาหาร ข้าวของ เครื่องใช้ และจะต้องใช้รถเข็นของ ซึ่งเป็นประเด็นในเรื่อง เนื่องจากมีผู้ใช้บริการรายหนึ่งรีบที่จะเข้ามาจ่ายเงินและได้แซงคิวอีกคนที่กำลังจะจ่ายเงินเช่นกัน ผู้ที่ถูกแซงจึงเดินอย่างแรงและพุ่งเข้าไปที่กั้นของคนแซงคิว เป็นการบอกถึงสภาพปัญหาการใช้บริการ มารยาทในการอยู่ร่วมกัน

กับคนในสังคม เราควรรู้จักรอ และเขาแถวเพื่อจ่ายเงิน ไม่ควรแข่งหรือเสียมารยาทขณะที่อยู่ในสังคม และใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น เพราะทุกที่ย่อมมีกฎระเบียบให้ปฏิบัติ



ภาพที่ 36

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

- ช่องที่ 1 ผู้โดยสาร “ไปเอกมัยคะ”
 ช่องที่ 2 คนขับรถ “ไม่ไปละ ชี้เกียจ ๆ ลงไป”
 ช่องที่ 3 “ปัง”
 ช่องที่ 4-5 “ทุบ ทุบ ไปก็ได้ครับ”

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นเรื่องราวของการใช้บริการรถโดยสารส่วนบุคคลหรือเรียกว่า taxi (แท็กซี่) มีผู้โดยสารโบกและขึ้นรถเพื่อให้ไปส่งที่เอกมัย แต่เมื่อขึ้นไปแล้ว คนขับรถกลับบอกว่า “ไม่ไปละ ชี้เกียจ ๆ ลงไป” จึงทำให้ผู้โดยสารเกิดความไม่พอใจและแสดงออกมาด้วยอาการกดคัน จึงทำให้ในตอนสุดท้ายคนขับรถก็ต้องบอกว่า “ไปที่ได้ครับ”

นอกจากเรื่องการให้บริการที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้เขียนต้องการเน้นย้ำและแสดงปัญหาถึงการใช้รถแท็กซี่ว่า ในปัจจุบันคนขับรถส่วนมากจะเลือกสถานที่และเลือกผู้โดยสาร

ซึ่งในความเป็นจริงแล้วการขับรถโดยสารสาธารณะ เป็นงานบริการและมีเส้นทาง หลักเกณฑ์ในการทำงานอย่างชัดเจน ดังนั้นเมื่อมีผู้โดยสารขึ้นมาใช้บริการพนักงานขับรถก็ต้องเต็มใจและพาไปยังจุดหมายได้ทุกที่ และควรให้ความปลอดภัยแก่ผู้โดยสารอีกด้วย



ข้อ 37

ภาพที่ 37

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ผู้หญิง “ผู้หญิงคนนั้นที่จับมือไฟโต่ง มันเป็นใคร”

ช่องที่ 2 ผู้ชาย “คนไหน” ผู้หญิง “นั่นไง”

ช่องที่ 3 ผู้ชาย “อ้อ คนนั้นแหละเธอ”

ช่องที่ 4 ผู้ชาย “เขาขายครีม เขาเอาแขนที่ไปทดสอบครีมเฉยๆ หนะ อ้าว!”

ช่องที่ 5 ผู้ชาย “แม่เม้ย ออยากซื้อเหร์”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องราวของการเข้าใจผิดระหว่างชาย หญิง เพราะคิดว่าผู้หญิงอีกคนจะมาแย่งแฟนของตนไป เห็นได้จากข้อความในช่องที่ 1 ฝ่ายหญิงกล่าวว่า “ผู้หญิงคนนั้นที่จับมือไฟโต่ง มันเป็นใคร” ช่องที่ 2 “คนไหน” ฝ่ายชายกล่าวด้วยแบบงง ๆ ผู้หญิงจึงบอกว่า “นั่นไง” เมื่อผู้ชายกำลังจะกล่าวต่อไปอีกว่า “อ้อ คนนั้นแหละเธอ เขาขายครีม เขาเอาแขนที่ไปทดสอบครีมเฉยๆ หนะ อ้าว!” ผู้ชายยังไม่ทันได้กล่าวอะไรผู้หญิงก็เดินเข้าไปเกิดการ

ทะเลาะกัน ผู้เขียนจึงใช้บทพูดในตอนท้ายของผู้ชายเพื่อสร้างความขบขันว่า “แม่เอ๊ย อายากซ์เห่”
เมื่อผู้อ่านได้เห็นภาพแล้วก็จะเกิดอารมณ์ขันและกลายเป็นเรื่องสนุก

จากเนื้อหาที่กล่าวมาด้านบนสามารถตีความได้หลายแง่มุมไม่ว่าจะเป็นด้านพฤติกรรม ความคิด ทศนคติ รวมไปถึงมารยาททางสังคม ภายในเรื่องปรากฏกลุ่มคนที่ทำอาชีพค้าขาย ในปัจจุบันมีอาชีพเกิดขึ้นมากมาย หนึ่งในนั้นคือกลุ่มแม่ค้าขายครีม พบว่าส่วนมากจะมาตั้งร้านตามตลาดทั่ว ๆ ไปแต่มีวิธีการขายที่แตกต่างไปจากเดิม โดยปกติแล้วแม่ค้าจะตั้งร้านเพื่อให้ลูกค้าเดินเข้ามาถามราคา หรือบางครั้งอาจเรียกลูกค้าและอธิบายสินค้าต่าง ๆ ภายในร้าน หลังจากนั้นหากลูกค้ากังวลหรือต้องการอยากรู้เรื่องอะไรก็จะปรึกษาหรือถามแม่ค้าเอง แต่ในปัจจุบันการขายครีมกลับเป็นการเรียกลูกค้าแบบระยะประชิด บางครั้งก็เดินเข้ามาดึงแขนเพื่อให้ไปทดสอบเนื้อครีม พร้อมกับอธิบายคุณสมบัติของครีมไปพร้อม ๆ กัน โดยที่ไม่ได้ถามความสมัครใจจากผู้อื่น ส่วนอีกประการหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าสังคมในปัจจุบันเกิดปัญหาเรื่องการทะเลาะวิวาท ขาดการยั้งคิดขาดเหตุผลและผลในการดำเนินชีวิต เช่นปัญหาการทะเลาะกันเพื่อแย่งชิงผู้ชาย การทำร้ายร่างกายเพื่อให้ได้ครอบครอง



จอตอริ์

ภาพที่ 38

จากภาพสามารถอธิบายถึงเหตุการณ์ที่พบเจอในร้านสะดวกซื้อ เป็นการนำเสนอแบบ 6 ช่อง เพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์แสดงให้เห็นถึงภาพการใช้บริการและการทำงานของพนักงานในร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่ง (7eleven) โดยภายในร้าน จะมีตู้แช่เย็นและจะต้องนำสินค้าเข้าจากทางด้านหลัง เป็นตู้แบบเปิดสองด้าน สำหรับให้พนักงานเติมของ ผู้เขียนได้ใช้เหตุการณ์นี้โดยการล้อเลียนพฤติกรรมของผู้มาใช้บริการในร้านสะดวกซื้อและพฤติกรรมของพนักงานที่ได้ต่อกัน เป็นอาการตกใจและหวาดกลัว นอกจากนี้ผู้เขียนยังสร้างให้เกิดอารมณ์ขันด้วยการใส่สีหน้าที่เกินจริง จะเห็นได้จากช่องที่ 3-5 พบว่าสีหน้า ท่าทาง ของตัวละครเกินความจริง



ช่องที่ 3

ภาพที่ 39

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

- | | |
|-------------|--|
| ช่องที่ 1-2 | “แม่คนข้างบ้านเค้าเอาผ้ามาตากที่รั้วบ้านเราอีกแล้ว” |
| ช่องที่ 3 | “เคยเตือนเขาไปแล้วนะ สงสัยผ้าเขาแห้งยากมั้ง ถึงต้องมาตากบ้านเรา” |
| ช่องที่ 4 | “ฟุ่ๆ แห้งแล้วมั้งแม่” |

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงวิถีการใช้ชีวิตของคนในสังคมเมือง ที่มีพื้นที่ใช้สอยจำกัด พื้นที่บริเวณบ้านน้อย ผู้คนเข้าไปอาศัยจำนวนมาก ผู้เขียนได้ยกตัวอย่าง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของผู้ที่เช่าบ้าน หรืออาศัยอยู่ในหมู่บ้านจัดสรร เนื่องจากหมู่บ้านจัดสรร เป็นโครงการที่สร้างบ้านโดยมีรั้วบ้านที่ติดกัน พื้นที่น้อย ไม่เหมือนกับบ้านตามชนบทที่นอกจาก มีพื้นที่บ้านแล้วยังมีพื้นที่ใช้สอยอื่น ๆ อีก จากเหตุการณ์ผู้เขียนกำลังกล่าวถึงปัญหาของคนในสังคม ที่มีความเห็นแก่ตัว เอารอดเอาเปรียบกัน ไม่คำนึงถึงผลกระทบและความเดือดร้อนของผู้อื่น เห็นได้จากภาพในช่องที่ 1-2 ลูกบอกกับแม่ว่า “แม่คนข้างบ้านเค้าเอาผ้ามาตากที่รั้วบ้านเราอีกแล้ว” เป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรกระทำ ควรเคารพในสิทธิและนึกถึงความเกรงใจ มารยาททางสังคม

ทั้งนี้ผู้เขียนใช้ลักษณะและพฤติกรรมของตัวละครที่เกินความคาดหมาย เพื่อให้เนื้อหากลายเป็นเรื่องไม่ตึงเครียดมากเกินไป ด้วยเหตุการณ์ในตอนท้ายที่ว่า “เคยเตือนเขา ไปแล้วนะ สงสัยผ้าเขาแห้งยากมั้ง ถึงต้องมาตากบ้านเรา” ในช่องที่ 4 แม่จึงเอาไฟไปเผา “ฟูๆ แห้งแล้วมั้งแม่”

ตอนทำงาน



ตอนเผือก



ภาพที่ 40

จากภาพข้างต้นผู้เขียนได้ใช้แบบ 2 ช่องเพื่ออธิบายถึงลักษณะพฤติกรรม การทำงานของบุคคลบางส่วนในปัจจุบัน โดยในภาพปรากฏข้อความเพื่อบอกถึงเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือ ช่องที่ 1 ตอนทำงาน และช่องที่ 2 ตอนเผือก นอกจากข้อความที่บอกเหตุการณ์แล้ว ผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ว่าข้าง ๆ โต๊ะจะมีกองแฟ้มงานที่มีจำนวนน้อยวางอยู่บนโต๊ะแต่สีหน้าที่แสดงออก กลับไม่ได้มีความสดชื่น หรือความกระตือรือร้นในการทำงานเลย ส่วนตอนเผือกถึงแฟ้มงานที่กองอยู่

ข้าง ๆ โต๊ะจะมีจำนวนมากแต่สีหน้ามีการแสดงถึงความสนใจ กระตือรือร้นและอยากรู้เป็นอย่างมาก จากเนื้อหาที่ปรากฏในภาพนี้จึงเป็นการเปรียบเทียบระหว่างการทำงานของตนเอง ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบที่ตนเองได้รับ แต่มีความเบื่อหน่าย ซึ่งแตกต่างกับเวลาที่อยากรู้เรื่องของคนอื่น ๆ การจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวเรื่องของบุคคลอื่น จึงทำให้ดูเหมือนมีความสนใจมากกว่าและมีความตั้งใจในการ ค้นหาคำตอบในสิ่งนั้นมาก



ช่อง ๕ ติ

ภาพที่ 41

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 2 ผู้ชาย “เตง เอาลูกชิ้นมาป้อนเค้าหน่อย”

ช่องที่ 5 ผู้ชาย “อ้าวไม่ป้อนต่อเหรอ”

ช่องที่ 6 ผู้หญิง “หมดแล้วอะ”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อเน้นให้ผู้อ่าน เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น เนื้อหาในภาพเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมระหว่างชายหญิงที่ขับรถ ไปด้วยกัน และได้ซื้ออาหารมากินบนรถ เมื่อฝ่ายชายเป็นคนขับจึงไม่สามารถหยิบอาหารกินได้ จะต้องให้ผู้หญิงเป็นคนป้อน จะเห็นได้จากข้อความที่ว่า “เตงเอาลูกชิ้นมาให้เค้ากินหน่อย” ผู้หญิง ได้นำลูกชิ้นมาให้กิน และนำกลับไปแต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ไม่ได้นำมาให้กินอีก เห็นได้จากภาพ ใน

ช่องที่ 3-4 ผู้ชายชายจึงเลือกที่จะกล่าวว่า “อ่าวทำไมไม่ป้อนอ่า” พร้อมทั้งแสดงสีหน้าที่นิ่งเฉยในการถาม ผู้หญิงบอกว่า “หมดแล้วอะ” จะเห็นได้ว่าผู้ชายรีบหันไปหาและผู้หญิงแสดงสีหน้าคล้ายว่าจะตกใจอะไรขนาดนั้น ผู้เขียนได้ถ่ายทอดถึงลักษณะพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของผู้หญิงที่นั่งมาด้วย เมื่อมีอาหารอยู่ในมือประกอบกับที่นั่งเฉย ๆ ไม่รู้จะทำอะไรจึงได้กินอาหารจนหมด



ภาพที่ 42

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1-3 ไม่ปรากฏคำพูด

ช่องที่ 4 ผู้หญิง “มองหน้าอ่าวทำไม”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นเหตุการณ์ของกลุ่มคนที่นิยมไปเที่ยวสถานบันเทิง จะเห็นได้จากฉากและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในช่องที่ 1-3 เป็นภาพที่คู่แฟนไปเที่ยวกันและฝ่ายชายได้มองไปที่ผู้หญิงอีกคน ทำให้ผู้หญิงที่เป็นแฟนเกิดการหึงหวงและเดินเข้าไปทำร้ายร่างกาย ผู้หญิงอีกคน พร้อมกับพูดว่า “มองหน้าอ่าวทำไม” เมื่อกล่าวจบผู้หญิงคนที่โดนทำร้ายก็ได้โต้ตอบกลับไป โดยผู้เขียนได้ใช้เพียงภาพเหตุการณ์ ไม่ปรากฏคำพูด

จากเนื้อหาที่กล่าวมาสามารถอธิบายได้ว่าพฤติกรรมเหล่านั้นบ่งบอกถึงสภาพจิตใจของผู้ที่ไปเที่ยวในสถานบันเทิง ว่าบางคนอาจจะไปเที่ยวเพื่อผ่อนคลายและไปกับกลุ่มเพื่อน ขณะที่บางคนไปเที่ยวกับแฟนก็อาจจะเกิดเหตุการณ์แบบข้างต้นได้ ทั้งนี้ผู้เขียนยังแฝงนัยเรื่องของการเคารพสิทธิของผู้อื่น กล่าวคือ ในภาพเป็นการกล่าวหาจากฝ่ายหญิงที่มาเที่ยวกับแฟนว่าผู้หญิงอีกคนได้มองไปที่แฟนของตน แต่ในความเป็นจริงแล้วการไปเที่ยวหรือการดำเนินชีวิตปกติของมนุษย์เราก็ต้องมองไปรอบ ๆ จะให้นั่งมองสิ่งใดสิ่งหนึ่งนาน ๆ หรืออย่างเดียวเป็นไปไม่ได้ และการเดินเข้าไปทำร้ายร่างกายโดยที่ไม่ได้ถามหาสาเหตุ ก็เป็นเรื่องที่ผิด



จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

บ้านอยู่ไกลโรงเรียน

ช่องที่ 1 นักเรียน

“สายแล้ว!!!!!!!!!!!!”

ช่องที่ 3 เมื่อถึงโรงเรียน

“กูมาเร็วไปไหมเนีย”

บ้านอยู่ใกล้โรงเรียน

ช่องที่ 4 นักเรียน

“กรี้งง”

ช่องที่ 6 คุณครู

“มาสายอีกแล้ว”

จากข้อความข้างต้นเป็นการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างคนบ้านใกล้และบ้านไกลโรงเรียน ผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นว่านักเรียนที่บ้านอยู่ไกลมักจะมาโรงเรียนแต่เช้า สังเกตได้จากช่องที่ 1 นักเรียนกล่าวว่า “สายแล้ว!!!!!!” แต่ในภาพและข้อความช่อง 3 ที่ว่า “กูมาเร็วไปไหมเนี่ย” เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมาโรงเรียนเป็นคนแรก ซึ่งแตกต่างกับนักเรียนบ้านใกล้ที่แม้จะใกล้เวลา 08:00 น. ยังคงนอนอยู่บนเตียงโดยไม่มีความกระตือรือร้นเห็นได้จากข้อความในช่องที่ 4 เป็นภาพนักเรียนที่ได้ยินเสียงนาฬิกาปลุก “กริ่งง” พฤติกรรมข้างต้นจึงส่งผลให้นักเรียนบ้านใกล้มาโรงเรียนสาย ดังภาพช่องที่ 6 เมื่อนักเรียนมาโรงเรียนแล้วครูที่ยืนเวรอยู่หน้าประตูโรงเรียนกล่าวว่า “มาสายอีกแล้ว” พร้อมกับแสดงสีหน้าไม่พอใจ

จากพฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนที่อยู่บ้านไกลมักมีความกระตือรือร้นมากกว่านักเรียนบ้านใกล้ เพราะในขณะที่นักเรียนบ้านไกลพยายามรีบตื่นเข้ามาโรงเรียนนักเรียนบ้านใกล้กลับชะล่าใจจนส่งผลให้มาโรงเรียนสายเป็นประจำ



ภาพที่ 44

จากเนื้อหาด้านบนสามารถอธิบายได้ถึงเหตุการณ์ของความพลอเธอ เนื่องจากผู้เขียนได้สร้างตัวละครให้อยู่ในเหตุการณ์ที่จะต้องใช้ความคิด จึงจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ตนเองต้องทำและได้เอาดินสอไปเสียบไว้ตรงหู เห็นได้จากภาพในช่องที่ 1-3 เมื่อคิดออกและกำลังจะเขียนกลับหาดินสอไม่เจอ และลืมคิดไปว่าตนเองได้เสียบไว้ที่หู



ภาพที่ 45

จากเนื้อหาในภาพข้างต้นไม่ปรากฏข้อความประกอบภาพ ภาพด้านบนเป็นการเล่าเรื่องแบบ 4 ช่อง เนื้อหาในภาพเป็นการอธิบายถึงลักษณะของบุคคลในเรื่องการซักผ้าและนำไปตาก ซึ่งเห็นได้ว่าเมื่อผู้ชายได้นำผ้าไปตากกลับมีฝนตกลงมา เขาจึงรีบเก็บผ้า และเมื่อเก็บผ้าแล้วฝนกลับหยุดตก ผู้เขียนแสดงความรู้สึกผ่านทางสีหน้าของตัวละครในช่องสุดท้าย ที่มีความเบื่อหน่ายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งจากการแสดงอารมณ์นั้นสื่อให้เห็นว่าเหตุการณ์ดังกล่าวนั้นไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งแรก แต่อาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาบ่อยครั้งในการซักผ้าช่วงฤดูฝน

วันปกติ



วันนี้ของเดีอน



ภาพที่ 46

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

วันปกติ

ช่องที่ 1 ภรรยา “ไม่เป็นไรเค้าเซ็ดเอง”

วันนั้นของเดือน

ช่องที่ 2 ภรรยา “ซุ่มซ่ามจริงๆเลย ถ้าแก้วมันแตกขึ้นมาจะทำไม
ไปหาผ้ามาเซ็ดเดี๋ยวนี้เลยไป”

จากข้อความข้างต้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของคู่รักที่มีข้อความว่า วันปกติ ซึ่งหมายถึงวันที่ประจำเดือนยังไม่มา ในภาพเป็นเหตุการณ์ที่สามีทำแก้วน้ำแตกแต่ภรรยา กลับไม่มีคำพูดว่าพร้อมกับบอกจะเก็บให้ แต่เมื่อวันนั้นของเดือน หมายถึงวันที่มีประจำเดือน อารมณ์ของภรรยาเปลี่ยนไป สามีทำแก้วน้ำหล่นแต่ไม่แตกเหมือนในเหตุการณ์แรก ก็กลับโดนภรรยา ดุว่า“ซุ่มซ่ามจริงๆเลย ถ้าแก้วมันแตกขึ้นมาจะทำไม ไปหาผ้ามาเซ็ดเดี๋ยวนี้เลยไป” พร้อมกับสีหน้า ที่แสดงออกด้วยความโมโห ผู้เขียนได้ถ่ายทอดถึงพฤติกรรมและความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของ ผู้หญิงสำหรับบางคนการมีประจำเดือนก็จะส่งผลต่ออารมณ์เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงของ ฮอโมน บางคนก็ไม่เป็นอาหารเหล่านี้ก็เป็นได้



ภาพที่ 47

จากเนื้อหาในภาพด้านบนเป็นลักษณะการใช้ชีวิตโดยทั่วไป ตัวละครกำลังจะทอดไข่และได้เปิดขวดน้ำมันแต่ปรากฏว่าจุกที่จะเปิดขาด ในส่วนนี้ผู้เขียนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่านถึงสภาพปัญหาของการเปิดจุกน้ำมันของทุกครัวเรือน และบอกถึงสภาพปัญหาของผู้บริโภคเกี่ยวกับบรรทัดฐานว่า วัสดุที่ใช้มีความบางและตรงบริเวณที่เปิดอาจมีน้อยเกินไป จึงทำให้เป็นปัญหา กลุ่มคนที่ประกอบอาหารจะทราบกันดีว่าน้ำมันที่ใส่ขวดเหมือนในภาพมักจะเจอปัญหาเดียวกัน เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นก็ต้องวุ่นวายหามัดหรืออุปกรณ์อื่น ๆ มาเพื่อจัดและเปิดขวดน้ำมันออก



ภาพที่ 48

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ผู้ชาย “โคตรชอบเพลงนี้เลย”

ช่องที่ 2 ผู้หญิง “กระแตะฟังเพลงต่างประเทศ ฟังออกหรือ”

ช่องที่ 3 ผู้ชาย “เสือก”

จากข้อความข้างต้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกลุ่มคนที่กำลังอยู่บนรถยนต์โดยมีผู้ชายเป็นคนขับและร้องเพลงต่างประเทศ คาดว่าน่าจะเป็นเพลงโปรดที่เขาชอบเพราะปรากฏข้อความที่ว่า “โคตรชอบเพลงนี้เลย” ซึ่งผู้ชายเป็นคนกล่าวและมีรอยยิ้ม แต่ก็มีผู้หญิงที่นั่งไปด้วยทักว่า “กระแตะฟังเพลงต่างประเทศ ฟังออกหรือ” เมื่อผู้ชายได้ฟังจึงหันไปตอบว่า “เสือก” เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น

ภายในรถยนต์ ซึ่งเรื่องราวเหล่านี้เป็นเพียงเรื่องเล่าถึงวิถีชีวิตที่ผู้คนส่วนใหญ่น่าจะเคยพบเจอ ขณะที่ขับรถอาจจะไม่ได้พูดเรื่องตามในภาพ แต่ในการขับรถก็น่าจะมีบทสนทนาเพื่อช่วยให้การเดินทางสนุกยิ่งขึ้น



ภาพที่ 49

จากเนื้อหาด้านบนเป็นการบรรยายด้วยภาพเพียงอย่างเดียว โดยผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบ 3 ช่อง ในช่องแรกตัวละครได้เดินเข้าไปซื้อของในร้านสะดวกซื้อ ช่องถัดมานักงานได้คิดเงินและหยิบหลอดมาหนึ่งกำ ทั้งที่ผู้ซื้อได้ซื้อน้ำเพียงขวดเดียวและในช่องที่สามเมื่อกลับถึงบ้านปรากฏว่ามีหลอดอยู่เต็มชั้นจนล้นออกมาข้างนอก

ผู้เขียนได้พยายามบอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของสังคม เป็นการบริการที่ดีที่พนักงานหยิบหลอดให้ลูกค้า แต่อีกนัยหนึ่งนั่นอาจหมายถึงการสร้างปัญหาโลกร้อน การใช้ถุงพลาสติก นอกจากนั้นปริมาณของหลอดที่พบในบ้านหลังนี้มีจำนวนมาก เมื่อคิดถึงบ้านอื่น ๆ ที่อยู่ในความเป็นจริงก็ต้องมีอีกเท่าตัว แสดงให้เห็นถึงความไม่ใส่ใจในการช่วยลดปัญหาการเพิ่มปัญหาขยะ



ภาพที่ 50

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 2 “เฮ้ย วันนี้หยุดวันแรงงานนี้หว่า”

จากเนื้อหาด้านบนเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ที่ทำงานประจำ เนื่องจากผู้ที่ทำงานประจำจะต้องตื่นแต่เช้าเพื่อไปทำงานทุกวัน บางอาชีพทำงานถึง 6 วัน บางอาชีพก็ไม่มีวันหยุดเลย นอกจากวันที่รัฐบาลประกาศหยุดให้ ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวถึงวันแรงงาน วันแรงงานจะเป็นวันที่พนักงานรัฐวิสาหกิจหรือโรงงานจะหยุดเพื่อให้พนักงานได้พัก โดยจำนวนวันขึ้นอยู่กับแต่ละสถานที่ทำงาน ในภาพเป็นพฤติกรรมที่เคยชินของตัวละคร ช่องที่ 1 รับผิดชอบเพื่อจะได้ไปทำงานแต่เมื่อนึกขึ้นได้จึงเกิดเหตุการณ์แบบในช่องที่ 3 และ 4 คือทิ้งตัวลงนอนแบบเดิม ผู้เขียนได้นำเรื่องราววิถีชีวิตของคนทำงานมากล่าวถึง เพราะวันหยุดมีน้อยและในปัจจุบันงานมีการแข่งขันที่สูงขึ้น การตลาดที่ขยายตัวทำให้ส่งผลต่อเศรษฐกิจ ดังนั้นงานจึงต้องการพนักงานและการขับเคลื่อนที่สม่ำเสมอ จึงทำให้คนส่วนมากไม่ค่อยได้พักผ่อน



ภาพที่ 51

จากภาพข้างต้นไม่ปรากฏข้อความประกอบภาพ โดยภาพเป็นลักษณะของการแกะหูฟังออกเพื่อใช้งาน ผู้เขียนแบ่งเนื้อหาออกเป็น 4 ช่อง ช่องที่ 1 ถึงช่องที่ 3 เป็นการแสดงถึงความพยายามแกะชุดหูฟังออก และภาพช่องที่ 4 หูฟังยังพันเหมือนเดิม ซึ่งเนื้อหาของภาพกล่าวถึงเรื่องราวของบุคคลทั่วไป ที่ใช้หูฟังเพื่อเชื่อมต่อโทรศัพท์ หลังจากเลิกใช้งานหูฟังจึงได้เก็บหูฟังด้วยวิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นวิธีการม้วนและนำสายมารัด ม้วนกับสิ่งของชนิดอื่น เพื่อป้องกันการพันเวลาต้องการใช้งาน รวมถึงการเก็บรักษาด้วยวิธีอื่น ๆ เมื่อต้องการใช้งานสิ่งที่ได้กลับตรงกันข้ามเพราะต่อให้เก็บชุดหูฟังไว้ในกล่องเรียบร้อยเพียงใด เมื่อนำออกมาใช้งานมักจะพันกันจนบางครั้งหลายคนเริ่มที่จะเสียอารมณ์กับเหตุการณ์เหล่านี้ เห็นได้อย่างชัดเจนกับภาพที่ปรากฏในช่องที่ 4

เมื่อขับรถไปเที่ยวไกลๆ



ภาพที่ 52

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เมื่อไปเที่ยวไกลๆ

ช่องที่ 1 “มึงขับไป ไม่ต้องห่วงพวกกูจะอยู่เป็นเพื่อนมึงเอง”

ช่องที่ 2 “ขอบใจเว้ย เพื่อนแบบพวกมึงหาไม่ได้อีกแล้ว”

จากเนื้อหาด้านบนแสดงให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตของกลุ่มคนที่ไปเที่ยวด้วยกัน ในกลุ่มเพื่อน เมื่อมีคนหนึ่งต้องขับรถ เพื่อน ๆ คนอื่นก็บอกว่าจะอยู่เป็นเพื่อน หาเรื่องชวนคุยเพราะคนขับจะได้ไม่ง่วง เห็นได้จากข้อความที่ว่า “มึงขับไป ไม่ต้องห่วงพวกกูจะอยู่เป็นเพื่อนมึงเอง” แต่เมื่อเวลาผ่านไป เพื่อนที่ไปด้วยกันกลับล้มหมด เหลือคนขับรถเพียงคนเดียว

ผู้เขียนได้สื่อถึงพฤติกรรมทั่วไปของกลุ่มคน ซึ่งเมื่อจัดทริปออกเที่ยวในสถานที่ไกล ๆ และขับรถไปเอง ด้วยความเย็น ความสะดวกและระยะทางแล้วผู้ที่ไปด้วยมักจะหลับและจะตื่นเมื่อถึงจุดหมาย ผู้เขียนเลยได้หยิบยกเอาประเด็นเหล่านี้มาเขียนเพื่อถ่ายทอดแก่ผู้อ่านและแชร์ประสบการณ์เพื่อให้เล่าสู่กันฟัง



ช่องสี่ตี

ภาพที่ 53

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 แม่ “เรียนไปก่อน อย่าเพิ่งมีแฟน”

ลูก “โอย ไม่มีหรอกแม่”

ช่องที่ 2 แม่ “เรียนให้จบก่อน อย่าเพิ่งมีแฟน”

ลูก “โอย ไม่มีหรอกแม่”

ช่องที่ 3 แม่ “เมื่อไหร่จะมีแฟน”

ลูก “โอย ไม่มีหรอกแม่”

แม่ “ทำไมล่ะ”

ช่องที่ 4 ลูก “หาไม่ได้”

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้นำเรื่องราวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันส่วนมากผู้ปกครองก็จะแนะนำและสั่งสอนลูกหลานว่าอย่ารีบมีแฟนเพาะ เป็นห่วงว่า อาจจะทำให้เกิดปัญหาเพราะ เด็กยังขาดการยั้งคิดและมีอารมณ์ต่าง ๆ สูง โดยเนื้อเรื่องเป็นตอนที่แม่ส่งลูก ไปโรงเรียน ในระดับมัธยมปลาย โดยดูจากการแต่งกายและทรงผม ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่จะเป็นวัยรุ่น เต็มตัว มีความคิด การตัดสินใจด้วยตนเองสูง แม่เลยพยายามบอกแก่ลูกว่า “อย่ารีบมีแฟน” เห็นได้จากเหตุการณ์ในช่องที่ 1 ต่อมาเมื่อลูกเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแม่ก็ยังคงกล่าวแบบเดิม เมื่อเวลาผ่านไปช่องที่ 3 ลูกได้เข้าทำงาน แม่จึงเปลี่ยนจากคำบอกเล่าเป็นคำถามว่า “เมื่อไหร่ จะมีแฟน” ลูกจึงตอบไปว่า “โอย ไม่มีหรอกแม่” แม่ถามกลับไปว่าทำไม ลูกจึงตอบไปว่า “หาไม่ได้” พร้อมกับสีหน้า อารมณ์ที่กำลังร้องไห้

จากที่กล่าวมาในตอนสุดท้ายเป็นจุดสำคัญที่ผู้อ่านบางคนจะเข้าใจเพราะ ครอบครัวบางครอบครัวก็ได้คอยบอกเรื่องเหล่านี้แก่ลูกหลานของตน หากผู้อ่านคนใดที่เคยพบเจอ ประสบการณ์เหล่านี้มาเมื่ออ่านถึงข้อความสุดท้ายก็จะเกิดอารมณ์ขันขึ้นได้ทันทีเพราะ ตอนเด็กห้าม นักห้ามหนา ย้ำเสมอว่าอย่ารีบมีแฟน แต่พอโตมากลับถามว่า “เมื่อไหร่จะมีแฟน” นอกจากนี้ ยังสะท้อนถึงวิถีชีวิตของคนในปัจจุบันที่เมื่อเข้าสู่วัยทำงาน การมีคู่ครองก็กลายเป็นเรื่องยาก เนื่องจากผู้หญิงส่วนมากที่ทำงานหาเลี้ยงครอบครัว พ่อ แม่ ได้แล้วก็จะคิดว่าตนเองมีงานที่ดี

มีเงินที่สามารถเลี้ยงดูพ่อแม่ได้จึงไม่จำเป็นต้องหาสามี หรืออีกนัยหนึ่งคือการทำงานที่หนักหน่วงจนไม่มีเวลาได้ไปพบเจอหรือศึกษากับผู้อื่นเลย

เมื่อขอไปกินข้าวกับเพื่อน



เมื่อเธอไปกินข้าวกับเพื่อน



ภาพที่ 54

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เมื่อขอไปกินข้าวกับเพื่อน

ช่องที่ 2 ผู้หญิง “ถ้าไปไหนต้องตอบกลับทุกครั้ง

ถ่ายรูปโต๊ะให้ดูด้วยว่ามีใครบ้าง ”

เมื่อเธอไปกินข้าวกับเพื่อน

ช่องที่ 3 “ถ้าไปไหนต้องตอบกลับมาด้วยนะ”

ช่องที่ 4 “จะบ้าเหรอ อยู่กับเพื่อนก็ต้องคุยกับเพื่อนสิ

จะให้มาเล่นไลน์ได้ไง”

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมระหว่างชายและหญิงที่ออกไปกินข้าวกับเพื่อน ในช่องที่ 1 และ 2 เมื่อผู้ชายขอแฟนไปเที่ยว ผู้หญิงกล่าวว่า “ทักไปในไลน์ต้องตอบกลับทุกครั้ง ถ่ายรูปโตะให้ดูด้วยว่ามีใครบ้าง ” นอกจากข้อความแล้วผู้เขียนได้ใส่สีหน้าและอารมณ์ของตัวละครเพื่อเน้นย้ำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนช่องที่ 3 และ 4 เมื่อผู้หญิงไปกินข้าวกับเพื่อน และผู้ชายก็ได้กล่าวเหมือนกับผู้หญิงในตอนแรกว่า “ทักไปในไลน์ต้องตอบกลับมาด้วยนะ” แต่กลับโดนผู้หญิงสวนกลับมว่า “จะบ้าหรือ อยู่กับเพื่อนก็ต้องคุยกับเพื่อนสิ จะให้มาเล่นไลน์ได้ไง”

จากเนื้อหาที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของผู้ชายและผู้หญิงที่เวลาออกไปเที่ยวกับเพื่อน หากผู้ชายออกไปเที่ยวกับเพื่อน ผู้หญิงมักจะเป็นห่วงและอารมณ์เสียง่าย เนื่องจากผู้หญิงบางคนอาจไม่ชอบให้แฟนของตัวเองไปเที่ยวกับเพื่อนโดยที่ไม่มีตัวเองไปด้วย และพยายามทักหา โทรหาหรือแสดงอาการไม่พอใจออกมา แต่เมื่อตนเองไปเที่ยวกับเพื่อน ไปกินอาหารกับเพื่อน ผู้ชายจะไม่มีสิทธิมาบังคับหรือบอกได้ว่าให้ทำแบบใด เป็นการนำเสนอแนวคิดของผู้ชายที่รู้สึกถึงความไม่เท่าเทียมกัน เห็นได้จากสีหน้าและคำพูดของตัวละครและเหตุการณ์เหล่านี้หากเป็นกลุ่มคนที่เคยพบเจอมาเช่นเดียวกันเมื่ออ่านก็จะสามารถเข้าใจถึงเหตุการณ์นั้น ๆ ได้



จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ที่ชาร์จโทรศัพท์หายไปในไหนวะ”

ช่องที่ 2 “เฮ้อ ! ซื่อใหม่แม่มเลยดีกว่า”

แควก !!!

จากการวิเคราะห์เนื้อหาเป็นการใช้ภาพเพื่อขยายให้ข้อความหรือเนื้อหา มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ช่องที่ 1 ผู้ชายต้องการใช้สายชาร์ตแบตเตอรี่โทรศัพท์และกำลังหา ทราบได้จาก ข้อความที่ว่า “ที่ชาร์จโทรศัพท์หายไปในไหนวะ” ผู้เขียนยังแสดงออกถึงอารมณ์ผ่านทางสีหน้า ท่าทาง ของตัวละครที่สื่อถึงความกระวนกระวาย ในช่องที่ 2 “เฮ้อ ! ซื่อใหม่แม่มเลยดีกว่า” เป็นการบอกถึง อารมณ์ของความเบื่อหน่ายและความไม่พอใจ เนื่องจากหาสิ่งของที่ต้องการไม่เจอ และในช่องสุดท้าย เมื่อซื้อของมาใหม่กลับพบว่า ของที่ตนหาก่อนหน้านั้นนั้นยังมีและวางอยู่ที่เดิม เหตุการณ์เหล่านี้ อาจเคยเกิดขึ้นกับบุคคลอื่น ๆ เพราะเมื่อเราอยากจะทำอะไรบางอย่างแต่กลับมองไม่เห็นเมื่อผ่านช่วงเวลา เหล่านั้นไปแล้ว ไม่ต้องการใช้แล้วกลับเจอ เป็นพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์บางอย่างที่ไม่สามารถ อธิบายได้แต่เกิดขึ้นจริง



ภาพที่ 56

จากภาพด้านบนไม่ปรากฏข้อความประกอบภาพ ผู้เขียนได้ใช้ภาพเพื่อแสดงถึงเนื้อหาหรือเรื่องราวที่ทุกคนเคยพบเจอ โดยจะเห็นว่าช่องที่ 1 ผู้ชายได้ต้มน้ำในกาต้มน้ำไว้เพื่อใส่ในถ้วยบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป และช่องที่ 2-3 เป็นภาพที่ผู้ชายคนนี้เปิดดูภายในกาต้มน้ำพบว่ามึดลายน้ำตายเป็นจำนวนมาก

จากเหตุการณ์ดังกล่าวผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบ 3 ช่อง โดยเนื้อหาหรือใจความสำคัญจะอยู่ช่องที่ 3 เนื่องจากเป็นภาพที่มีมึดลายน้ำตายในกาต้มน้ำจำนวนมาก เมื่อผู้อ่านพบเห็นก็สามารถเข้าใจถึงเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสาร สามารถเข้าใจถึงสภาพปัญหาได้ง่ายเนื่องจากเป็นเรื่องที่เคยเกิดขึ้นบ่อยครั้งกับผู้ที่ใช้กาต้มน้ำ



ภาพที่ 57

จากภาพด้านบนไม่ปรากฏข้อความประกอบภาพ เป็นการใช้ภาพเพื่อสื่อสารและถ่ายทอดเรื่องราวแบบ 6 ช่อง ช่องที่ 1 ผู้ชายกำลังเด็ดคั่วพริก ช่องที่ 3 ผู้ชายนำคั่วพริกที่เด็ดแล้วไปทิ้ง ช่องที่ 4-5 เมื่อทิ้งแล้วเกิดนึกสงสัยว่าสิ่งที่ทิ้งไปนั้นเป็นเม็ดพริกหรือคั่วพริกกันแน่จึงเดินกลับไปดูและช่องที่ 6 พบว่าสิ่งที่ตนทิ้งเป็นเม็ดพริกแทนคั่วพริกลงถังขยะ ผู้เขียนแสดงสีหน้าอาการตกใจเพราะอดสู่อันหนึ่งเด็ดพริกอยู่นานแต่กลับนำสิ่งที่ต้องการไปทิ้ง

จากเนื้อหาทำให้ทราบถึงพฤติกรรมเหม่อลอย การเผลอเรอ ขาดความระมัดระวัง การเผลอเรอนั้นเป็นอุปนิสัยที่พบกันมากในสังคมปัจจุบัน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากพฤติกรรม

ช่วงอายุ สภาพแวดล้อมหรือเรื่องราวที่ประสบพบเจอในชีวิต และนอกจากเหตุการณ์นี้
ยังคงมีพฤติกรรมหรือ เหตุการณ์ที่คล้ายกันให้พบเห็นเสมอ



ภาพที่ 58

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

- | | |
|-----------|---|
| ช่องที่ 1 | “ เหตุการณ์มักเกิดขึ้นตอนตีสามกว่าๆ ” |
| ช่องที่ 2 | “ ผมรู้สึกเหมือนถูกใครเหยียบที่หน้าอก ” |
| ช่องที่ 3 | “ มันหนักมากผมรู้สึกหายใจไม่ค่อยออก ผมจึงตัดสินใจ ” |
| ช่องที่ 4 | “ รวบรวมกำลังทั้งหมดแล้วเปิดไฟ แฉ็ก!! ” |
| ช่องที่ 5 | “ แฉ้ว แฉ้ว แฉ้ว ” |

จากเนื้อข้างต้นผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบ 5 ช่อง ช่องที่ 1-4 เป็นการพูดถึง เหตุการณ์ขณะที่กำลังนอนในเวลากลางคืน มีความรู้สึกว่าตนเองกำลังโดนตีอ่า เห็นได้จากข้อความ ที่ว่า “ผมรู้สึกเหมือนถูกใครเหยียบที่หน้าอกมันหนักมาก ผมรู้สึกหายใจไม่ค่อยออก ผมจึงตัดสินใจ เปิดไฟ ” หลังจากนั้นผู้เขียนได้คลายปมจากเหตุการณ์ดังกล่าวโดยเขียนเรื่องราวให้ตัวละครพยายาม เปิดไฟและเมื่อเปิดไฟกลับกลายเป็นสัตว์เลี้ยง (แมว) ที่ตนเองเลี้ยงมานอนอยู่ที่หน้าอก

นอกจากนี้ยังสามารถบอกถึงพฤติกรรมของผู้ที่เลี้ยงแมวหรือกลุ่มคนที่เลี้ยงแมว ลักษณะนิสัยของแมวจะชอบอ่อนและมาคลอเคลียอยู่กับเจ้าของ ดังนั้นเมื่อกลุ่มคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้เลี้ยงแมวก็น่าจะอาจทราบรายละเอียดต่าง ๆ หรือเรื่องเล็กน้อยในบางกรณีดังเช่นในเนื้อหาที่ผู้เขียนถ่ายทอด ตรงกันข้ามหากนำภาพหรือเนื้อหาให้กลุ่มคนที่เลี้ยงแมวก่อนจะทราบได้ทันทีเลยว่าตอนสุดท้ายของภาพและเรื่องราวที่ตนเองพบเจอในชีวิตประจำวันนั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ต้นไม้ที่เรารดน้ำทุกวัน



ต้นไม้ที่ดูไม่เคยไปยุ่งกะมันเลย



ภาพที่ 59

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ต้นไม้ที่เรารดน้ำทุกวัน”

ช่องที่ 2 “ต้นไม้ที่ดูไม่เคยไปยุ่งเลย”

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนกล่าวถึงลักษณะการเจริญเติบโตของต้นไม้ โดยเปรียบเทียบระหว่างต้นไม้ที่ปลูกไว้ และ ต้นไม้ที่ไม่ได้ปลูก เห็นได้จากข้อความช่องที่ 1 ว่า “ต้นไม้ที่เรารดน้ำทุกวัน” กับช่องที่ 2 ว่า “ต้นไม้ที่ดูไม่เคยไปยุ่งเลย” เมื่อผู้อ่านเปิดอ่านสามารถรู้และเข้าใจเนื้อหาได้ว่าขณะที่เราดูแลต้นไม้ที่เราปลูกมาอย่างดีกลับไม่เจริญงอกงามเท่ากับต้นไม้ที่เราไม่ได้ให้การดูแล ซึ่งเป็นเรื่องราวที่พบเจอได้ในทุกสถานที่ และเป็นเรื่องราวที่เกิดจากประสบการณ์ของคนบางกลุ่ม

ความรู้สึกเมื่อตอนหาของในกระเป๋าผู้หญิง



ภาพที่ 60

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ความรู้สึกเมื่อตอนหาของในกระเป๋าผู้หญิง

แฟนสาว “เธอหยิบกรรไกรตัดเล็บในกระเป๋าให้เค้าหน่อยสิ”

แฟนชาย “อยู่ไหนอะ กรรไกรตัดเล็บหาไม่เจอ”

จากข้อมูลข้างต้นเป็นการใช้ข้อความและภาพเพื่อสร้างองค์ประกอบเรื่องราวให้มีความชัดเจน สะท้อนให้เห็นลักษณะพฤติกรรมของผู้หญิงในสังคมปัจจุบันให้ความสำคัญกับสิ่งของต่าง ๆ และนิยมพกพาไว้ในกระเป๋าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการเก็บของไม่เป็นระเบียบ โดยเนื้อหาที่กล่าวถึงเป็นเหตุการณ์ที่แฟนสาวต้องการให้แฟนหยิบกรรไกรตัดเล็บในกระเป๋าของตน แต่เมื่อแฟนหนุ่มได้ไปหากลับหาไม่เจอเพราะในกระเป๋าเต็มไปด้วยของมากมาย จากข้อความที่ว่า “เธอหยิบกรรไกรตัดเล็บในกระเป๋าให้เค้าหน่อยสิ” เป็นคำพูดของแฟนสาวที่ให้แฟนหนุ่มหยิบกรรไกรตัดเล็บ แต่เห็นได้ชัดเจนจากข้อความและพฤติกรรมของแฟนหนุ่มกล่าวว่า “อยู่ไหนอะ กรรไกรตัดเล็บหาไม่เจอ” ในช่องสุดท้ายจะเห็นว่าเป็นภาพที่ผู้ชายล้วงเข้าไปในกระเป๋าแล้วควานหาสิ่งของแต่เต็มไปด้วยของใช้ต่างๆ อยู่แบบไม่เป็นระเบียบและภายในดูกว้างใหญ่เสียดจนหาอะไรแทบไม่เจอ

ข้อที่ 1

ชื่อของกินตอนหิว



กินตอนอิ่ม



ภาพที่ 61

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ชื่อของกินตอนหิว”

ช่องที่ 2 “กินตอนอิ่ม”

คนที่ 1 “ชื่อทำไมเยอะเยอะเหลือเฟียบ”

คนที่ 2 “ใส่ตุ๋นเก็บไว้กินต่อ”

คนที่ 3 “แล้วก็เนาๆคาคูสิคะ”

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการใช้ภาพเพื่อขยายให้เนื้อหามีความชัดเจนมากขึ้น ในช่องที่ 1 เป็นการแสดงพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน เมื่อหิวจะซื้อของที่ตนเองอยากกินมาเป็นจำนวนมาก เห็นได้จากข้อความที่ว่า “ชื่อของกินตอนหิว” นอกจากนี้รูปภาพยังได้ปรากฏอาหารที่ถือมาอย่างหลากหลาย ส่วนช่องที่ 2 เป็นผลจากการซื้อของในช่องแรก โดยผู้เขียน ให้ข้อความว่า “กินตอนอิ่ม” และปรากฏข้อความของคนี 1 ว่า “ชื่อทำไมเยอะเยอะเหลือเฟียบ” คนี 2 กล่าวว่า “ใส่ตุ๋นเก็บไว้กินต่อ” และคนี 3 กล่าวว่า “แล้วก็เนาๆคาคูสิคะ”

เนื้อหาข้างต้นเป็นเหตุการณ์ที่คนส่วนมากมักมีพฤติกรรมเช่นเดียวกัน เนื่องจากเวลาซื้ออาหารขณะหิวอาจทำให้ซื้อมากเกินไปจนเกิดความจำเป็น หลังจากรับประทานอิ่มแล้ว อาหารเหล่านั้นอาจเหลือทิ้งเป็นจำนวนมาก จากที่กล่าวมาเป็นการแสดงให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตแบบใช้จ่ายฟุ่มเฟือยไม่คิดก่อนซื้อ ขาดการไตร่ตรอง

ดังนั้นก่อนการเลือกซื้อสินค้าผู้บริโภคควรคำนึงถึงคุณค่า ราคา และปริมาณที่ร่างกายต้องการ หากซื้อของมาเป็นจำนวนมากแล้วไม่เกิดประโยชน์สูงสุด ก็จะกลายเป็นของเหลือทิ้ง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการใช้ทรัพยากรไปอย่างสิ้นเปลือง เห็นได้จากข้อความของคนที 3 ที่กล่าวว่า “แล้วก็เน่าคาตู้สินะ”



ภาพที่ 62

จากเนื้อหาในภาพข้างต้นพบข้อความว่า “เมื่อคุณคิดจะกลับหน้าไข่เจียว” เป็นการใช้ภาพเพื่อบรรยายถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคือ การทอดไข่เจียว เมื่อกลับด้านแล้วปรากฏว่าไข่เจียวขาดเป็นส่วน ๆ สะท้อนให้เห็นถึงกรรมวิธีในการประกอบอาหารที่ต้องอาศัยประสบการณ์ และความชำนาญ นอกจากนี้ผู้เขียนยังแสดงให้เห็นถึงความน่ารำคาญใจที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ กับคนทั่วไป



ภาพที่ 63

จากภาพเป็นเรื่องราวของคนสองกลุ่มที่มีลักษณะการใช้ชีวิตที่ต่างกัน กลุ่มคนที่ 1 ช่องที่ 1-2 เป็นกลุ่มคนที่ไม่เลี้ยงสัตว์เลี้ยง ส่วนกลุ่มคนที่ 2 ในช่อง 3-4 เป็นกลุ่มคนที่มีสัตว์เลี้ยง โดยกลุ่มคนแรกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นการตื่นนอนโดยใช้เครื่องมือสื่อสาร หรือ โทรศัพท์มือถือปลุกเพื่อไปทำงาน เรียน อื่น ๆ ผู้เขียนได้เน้นย้ำด้วยการวาดรูปสามเหลี่ยมสีเหลือง เพื่อแสดงถึงการเคลื่อนไหวของสิ่งของในรูปภาพ ส่วนกลุ่มคนที่สองจากภาพบ่งบอกว่าเลี้ยงแมว และมีแมวมาปลุกให้ตื่น

ผู้เขียนได้สร้างเรื่องราวทั้งสองแบบมาโดยใช้การเปรียบเทียบระหว่างวิธีการดำเนินชีวิตของคนที่ไม่เลี้ยงสัตว์และคนที่เลี้ยงสัตว์ เนื่องด้วยปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยี วิธีความเป็นอยู่ ที่พักอาศัยและลักษณะการทำงานที่เปลี่ยนไป อาจทำให้บางคนไม่สามารถใช้ชีวิตหรือทำอะไรได้อย่างที่ต้องการ เช่น การเลี้ยงสัตว์ การประกอบอาหาร อื่น ๆ จากภาพช่องที่ 1-2 เป็นกลุ่มคนที่ไม่สามารถเลี้ยงสัตว์ได้หรืออาจจะไม่ชอบเลี้ยง จึงใช้โทรศัพท์มือถือเพื่อปลุกตอนไปทำงาน ซึ่งคนจำนวนไม่น้อยที่ใช้วิธีนี้ในการปลุก ในการไปทำงานจะต้องมีเวลาเข้างานหากเป็นการทำงานที่ใกล้บ้านก็อาจจะเป็นผู้ปกครองที่มาปลุก ส่วนในช่องที่ 3-4 เป็นการปลุกจากสัตว์เลี้ยง บางคนเลี้ยงสัตว์ไว้ เช่น แมว ใช้ทุกวันแมวก็น่าจะมาหา มาปลุก มาเล่น อาจจะเพราะความหิวหรือเพราะอยากเข้ามาเล่นด้วย



ภาพที่ 64

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้ใช้รูปภาพประกอบข้อความเป็นการแสดงเรื่องราวแบบ 6 ช่อง โดยช่องที่ 1 ปรากฏข้อความว่า “ตั้งปลุก 6 โมง ตีกว่า” ในช่องที่ 3-4 เมื่อนาฬิกาปลุกแต่กลับเลื่อนเวลาออกไปอีก และช่องที่ 6 ปรากฏข้อความของเครื่องโทรศัพท์ที่กล่าวว่า “แล้วคือตั้งให้ปลุก 6 โมง เพื่อ” จากข้อมูลด้านบนปัจจุบันนาฬิกาแขวนแบบทั่วไปอาจไม่จำเป็นเพราะทุกคนมีโทรศัพท์มือถือ และอาจเรียกได้ว่าเป็นอวัยวะสำคัญของเราไปแล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะทำอะไรโทรศัพท์มือถือก็จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตของทุกคน จากกรณีด้านบนเป็นการตั้งนาฬิกาเพื่อปลุกให้ตื่น และเมื่อเวลาผ่านไปนาฬิกาดังกลับกดเลื่อนเวลาออกไปเรื่อย ๆ และในช่องที่ 6 ผู้เขียนได้เขียนเรื่องราวที่เกินความเป็นจริง ซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นได้โดยการให้โทรศัพท์แสดงอารมณ์ความรู้สึกจากคำพูดที่ว่า “แล้วคือตั้งให้ปลุก 6 โมง เพื่อ” เป็นการหักมุมที่แสดงออกว่า หากโทรศัพท์พูดได้มันคงบอกแบบนั้น

ยามต้องการ



ยามไม่ต้องการ



ภาพที่ 65

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ยามต้องการ

ช่องที่ 1 “แม่ค้ามัดยางขนาดนี้ จะให้กูกินไหมเนี่ย
แม่เอัยกรรไกรอยู่ไหนวะ”

ยามไม่ต้องการ

ช่องที่ 2

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องราวของประสบการณ์ของผู้ที่ซื้ออาหารจากร้านค้ามาทานที่บ้าน แต่ปรากฏว่ายางที่แม่ค้ามัดมาให้นั้นแกะออกยาก อาจจะต้องด้วยเหตุผลที่แม่ค้ามัดยางมาแน่นเนื่องจากอาหารนั้นเป็นน้ำ แม่ค้ากลัวว่าจะหกเลยมัดมาแน่นเกินไป จึงทำให้ผู้ซื้อแกะไม่ได้เลยต้องใช้กรรไกรตัดแต่เมื่อไปหากก็ไม่เจอ เห็นได้จากช่องที่ 1 “แม่ค้ามัดยางขนาดนี้ จะให้กูกินไหมเนี่ย แม่เอัยกรรไกรอยู่ไหนวะ” ส่วนในช่องที่ 2 เป็นภาพกรรไกรที่หล่นลงมาจากข้างหนังสือ และตัวละครแสดงสีหน้าเบื่อหน่าย เหมือนจะคิดในใจว่า “ทำไมเพิ่งเจอ” เป็นเหตุการณ์ที่ไม่สามารถอธิบายได้ ผู้เขียนจึงได้ตั้งชื่อว่า ยามต้องการและยามไม่ต้องการ



ภาพที่ 66

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “เราจะไปสหกรณ์พวกแกจะเอาอะไรป่าว”

ช่องที่ 2 “ไม่อะ ,ไม่รู้จะเอาอะไร, แกไปเหอะ”

ช่องที่ 5 “ซึ้นนิงติ, ใ้หน้อยจิงเนอะ, ซิมหน้อย”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นเรื่องราวของนักเรียนในโรงเรียนที่มีกลุ่มเพื่อน และเมื่อเพื่อนคนหนึ่งจะไปสหกรณ์เพื่อซื้อขนมจึงถามเพื่อนคนอื่น ๆ ว่า “เราจะไปสหกรณ์พวกแกจะเอาอะไรป่าว” เพื่อน ๆ ตอบว่า “ไม่อะ ,ไม่รู้จะเอาอะไร, แกไปเหอะ” ดังช่องที่ 2 แต่เมื่อนักเรียนไปซื้อขนม และเดินกลับมาปรากฏว่าเพื่อน ๆ ที่บอกว่าไม่เอา ไม่กิน ไม่รู้จะกินอะไร กลับเข้ามาขอชิม ขอดู ดังช่องที่ 5

ผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมการเอาเปรียบกันในสังคม ไม่เว้นแม้แต่ในกลุ่มนักเรียน นอกจากนี้เนื้อหาภายในเรื่องยังทำให้ผู้ที่เข้ามาอ่านได้นึกย้อนกลับไปในช่วงวัยเด็กเป็นการรำลึกถึงความทรงจำได้อีกด้วย



ภาพที่ 67

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 เจ้าของ “นุ่นแหละค่ะ ตรงตรงนั้นเลยคะ”
 ช่องที่ 2 ป้า “เปลี่ยน wifi ใหม่เหรอคุณน้อง พี่ขอรหัสหน่อยสิ”
 ช่องที่ 3 เจ้าของ “นุ่นเอารหัสให้ป้าเขาสี”
 ช่องที่ 5 เจ้าของ “user : sontteen pasword : nadanjungka”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนพยายามบอกถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่เอารัดเอาเปรียบและมีความเห็นแก่ตัว โดยเห็นได้จากข้อความในเรื่องที่ปากกล่าวว่า “เปลี่ยน wifi ใหม่เหรอคุณน้อง พี่ขอรหัสหน่อยสิ” เป็นการขอรหัส wifi เพื่อที่จะใช้งานอินเทอร์เน็ต แต่ก็ไม่ได้เสียเงินเพราะขอยืมใช้จากเจ้าของ wifi เจ้าของเลยบอกให้น้องสาวยื่นรหัสให้คือ “user : sontteen pasword : nadanjungka” เมื่อผู้อ่านได้เห็นรหัสแล้ว สามารถอ่านได้ว่า “user : สันติน pasword : หน้าด้านจิงคะ” ก็ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันและมีความคิดที่เห็นด้วยกับเนื้อหาภายในเรื่อง (อ้างอิงจากข้อความแสดงความคิดเห็นใต้โพสต์)



ภาพที่ 68

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ถ่ายทอดถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่เคยมีประสบเหตุการณ์ในการลากเส้นบรรทัด โดยเหตุการณ์ด้านบนส่วนมากนักเรียนทุกคนจะต้องเคยพบเจอเกี่ยวกับการลากเส้นปิดในสมุด ผู้เขียนได้ใช้ภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อให้เรื่องราวมีความชัดเจน ระดับชั้นจะมีผลต่อการลากเส้น ในระดับประถมศึกษาจะเป็นการเริ่มฝึกหัดลากเส้น ได้ใช้ไม้บรรทัดเป็นครั้งแรกและจะต้องฝึกหัดจับ แต่ในระดับมัธยมศึกษาถึงจะเป็นชั้นที่เคยใช้มาแล้วแต่ก็ยังเกิดความผิดพลาดได้เพราะ นิ้วของเราบางครั้งก็วางไม่ถูกที่ถูกเวลาลากเส้นจึงทำให้สะดุดนิ้วมือและเกิดเหตุการณ์แบบในภาพ



ภาพที่ 69

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1

ช่องที่ 2 (กรุณาใช้ช่องถัดไป)

ช่องที่ 3

ช่องที่ 4 พนักงาน “ให้บริการตรงช่องนี้ได้ค่ะ”

จากเนื้อหาที่ปรากฏในข้างต้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกิดกับคนบางคน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในห้างสรรพสินค้า ร้านสะดวกซื้อ รวมถึงซูเปอร์มาร์เก็ต โดยจากเหตุการณ์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเมื่อเดินทางไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่ง มีผู้คนไปซื้อของจำนวนมาก และเมื่อตัวละครได้ซื้อของเรียบร้อยแล้วจึงได้ไปต่อแถวชำระเงิน แต่เมื่อถึงคราวชำระเงินของตนเองปรากฏว่าช่องรับชำระเงินปิดบริการ สังเกตได้จากข้อความที่ว่า (กรุณาใช้ช่องถัดไป) จึงทำให้ตัวละครต้องเดินไปต่อแถวใหม่เพื่อรอชำระเงินในช่องถัดไป และไม่กี่วินาทีต่อมาพนักงานก็ได้เข้ามาเปิดช่องบริการที่ปิดไปเมื่อสักครู่เพื่อรับชำระเงิน ตามข้อความที่ว่า “ให้บริการตรงช่องนี้ได้ค่ะ” ซึ่งจากเนื้อหาจะเป็นการใช้ภาพเพื่อเสริมให้ทราบถึงลักษณะอาการ หรือพฤติกรรมที่พบเจอให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ เมื่อพนักงานกล่าวว่าให้ใช้ช่องนี้ในการชำระเงินได้นั้นผู้เขียนได้วาดลักษณะตัวละครให้มีอาการตกใจเพราะเนื่องจากตนเองเดินไปแล้ว หากช่องบริการรับชำระเงินไม่ปิดบริการก่อนหน้านี้ตนเองคงได้ชำระเงินเรียบร้อยแล้ว

อยู่คนเดียว



อยู่กับแฟน



ภาพที่ 70

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมของสองช่วงเวลาคือ ช่องที่ 1 เวลาอยู่คนเดียว โดยผู้เขียนให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกัน โดยการอยู่คนเดียวเมื่อเดินชนขาโต๊ะ ผู้หญิงมีพฤติกรรมที่รุนแรง และได้เตะโต๊ะจนหัก ส่วนในช่องที่ 2 ผู้หญิงอยู่กับแฟน เกิดเหตุการณ์เดียวกัน คือเดินชนขาโต๊ะเหมือนเดิม แต่พฤติกรรมของผู้หญิงกลับเปลี่ยนไป แทนที่จะเตะโต๊ะกลับลงไปร้องและนอนดิ้นที่พื้น แสดงถึงความอ่อนแอเวลาที่มีแฟนอยู่ด้วย

คำว่าเพศ... ไม่ได้แบ่งแยกคำว่าเพื่อน



ภาพที่ 71

จากภาพและเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ใช้ภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมีข้อความที่ว่า “คำว่าเพศ...ไม่ได้แบ่งแยกคำว่าเพื่อน” จากข้อความและรูปภาพเป็นการกล่าวถึงเรื่องเพศที่สาม ที่พบในสังคมไทย โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียน นักศึกษาที่เพิ่มมากขึ้น ผู้เขียนจึงได้วาดรูปตัวละครเป็นนักเรียน และสังคมไทยเป็นสังคมที่เปิดกว้าง กลุ่มคนเหล่านั้น ประพฤติปฏิบัติตนตามกฎระเบียบสังคม จึงทำให้เรื่องเหล่านี้ไม่ได้เป็นปัญหาของสังคม



ภาพที่ 72

จากเนื้อหาข้างต้นไม่ปรากฏข้อความแต่สามารถอธิบายได้ว่า เป็นเรื่องราวของกลุ่มคนที่ชอบการกินอาหารแบบบุฟเฟ่ต์ โดยผู้เขียนต้องการให้เห็นถึงพฤติกรรม การเข้ารับบริการ เนื่องจากสังคมไทยนิยมบริโภคอาหารแบบบุฟเฟ่ต์จะเห็นได้ว่า ในปัจจุบันร้านอาหารประเภทนี้ได้เกิดขึ้นมากมายและมีผู้มาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ผู้เขียนได้ใช้การบรรยายแบบ 6 ช่องเพื่อออกเล่าเหตุการณ์ของสองพี่น้องที่ไปกินอาหารบุฟเฟ่ต์และมีบริการอาหารทะเลด้วย แต่เมื่อจะไปตักกุ้ง กลับพบว่ามีคนกำลังแย่งกันเป็นจำนวนมาก ในส่วนนี้อาจกล่าวได้ว่าเพราะทุกคนต่างหวังว่าจะได้กินอาหารที่ดีและคุ้มค่างบเงินที่เสียไปจึงตั้งหน้าตั้งตาไปรอและหยิบของที่ตนคิดว่าน่าจะแพงและอร่อยมากกิน เมื่ออยู่ในช่องที่ 2 พบว่าเหลือแค่เพียงน้ำแข็งและก้ามกุ้งไม่กี่ชิ้น สองพี่น้องจึงได้ไปเปิดถึงกุ้งและนำมาเท จนในช่องสุดท้ายที่พบว่าทุกคนต่างแย่งกันเหมือนเป็นอาหารที่อร่อยมากเหมือนของ มีค่าที่ทุกคนอยากได้ โดยผู้เขียนได้สอดแทรกมุกตลกและความเกินจริงลงไป เพื่อให้ผู้อ่านได้จินตนาการและเพลิดเพลินกับสิ่งที่กำลังนำเสนอ



ภาพที่ 73

จากเนื้อหาในภาพข้างต้นปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 2 “รถโคตรดีจริง ชับมอไซด์ มาซะก็ดี”

ช่องที่ 3 “นั่นไง วันนี้รถดีจริง ๆ ด้วย ตีนะชับมอไซด์มา”

จากข้อความดังกล่าวเป็นเรื่องราวของผู้ใช้รถใช้ถนน ผู้เขียนใช้การเล่าเรื่องแบบ 4 ช่อง กล่าวถึงการจราจรที่ติดขัด โดยมีตัวละครที่นำรถยนต์ส่วนบุคคลมาขับและเจอกับรถที่ติดหนัก จึงคิดว่าอยากจะนำรถจักรยานยนต์มาใช้แทน เห็นได้จากข้อความที่กล่าวไว้ว่า “รถโคตรดีจริง ชับมอไซด์ มาซะก็ดี” วันต่อมาจึงนำรถจักรยานยนต์มาขับและปรากฏว่ารถติดเช่นเดิม จึงบอกกับตนเองว่า “นั่นไง วันนี้รถดีจริง ๆ ด้วย ตีนะชับมอไซด์มา” แต่เมื่อเวลาผ่านไปไม่นานฝนเกิดตกเป็นเหตุการณ์ที่ไม่อาจคาดเดาได้

3.1.3.2) เรื่องเฉพาะตามกระแสสังคม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่าเนื้อหาที่กล่าวถึงเรื่องเฉพาะตามกระแสสังคมเป็นเรื่องที่เกิดจากสังคม กลุ่มคนและ พฤติกรรมที่แสดงออกไปตามกาลเวลาสามารถอธิบายได้ดังนี้



“เวลาผ่านไป”



จบชีวิต

ภาพที่ 74

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ลูกสาว “คุณพ่อจอตๆ หนูอยากเล่นน้ำทะเล”

ช่องที่ 2 พ่อ “ไม่อะ พ่อมีงานด่วน”

เวลาผ่านไป

ช่องที่ 4 พ่อ “วันนี้พ่อขับผ่านทะเลให้เลยนะ เห็นเมื่อก่อนหนูอยากลงเล่นน้ำทะเล นี่ใช่ไหม ฮ่าๆ หนูจะลงเล่นไหมลูก”

ช่องที่ 5 ลูกสาว “ไม่อะพ่อ หนูมีนัดดูหนังกับตัว”

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนได้แสดงภาพการ์ตูนเพื่อสะท้อนให้เห็นความแตกต่างระหว่างช่วงวัยของบุคคลในครอบครัวที่มักเกิดขึ้นสังคมไทย ซึ่งจากภาพแสดงถึงที่มีลูกอยู่ในช่วงวัยเด็ก เมื่อเห็นน้ำทะเลจึงมีความต้องการที่จะลงเล่น ดังภาพที่ปรากฏในช่องที่ 1 จะเห็นว่าเด็ก

ได้ขอให้พ่อจอดรถ แต่ในเวลานั้นพ่อได้อยู่ในช่วงวัยทำงาน และเห็นว่างานของตนสำคัญ จึงไม่สนใจ ในความต้องการของลูกและไม่ได้จอดรถให้ลูกลงเล่นน้ำ ในส่วนของภาพช่องที่ 2 เป็นภาพที่ปรากฏ ช่วงวัยที่เปลี่ยนไปของทั้งพ่อและลูก โดยภาพได้แสดงช่วงวัยของพ่อที่อยู่เริ่มชรา เขาได้ขับรถผ่าน ทะเลเพื่อพาลูกไปเล่นน้ำ ขณะนั้นลูกสาวได้เลยผ่านช่วงวัยเด็ก ก้าวเข้าสู่วัยรุ่นหรือวัยทำงาน จึง แสดงออกถึงความต้องการที่เปลี่ยนไปจะเห็นได้จากคำพูดที่ว่า “ไม่อะพ่อ หนูมีนัดคุยหนังกับผัว”

จากสถานการณ์ของตัวละครที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่าง ระหว่างช่วงวัยแต่ละช่วงวัย ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลต่าง ๆ พบว่าความต้องการของช่วงวัยต่าง ๆ มีความแตกต่างกันไปตามความเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการด้านต่าง ๆ ดังที่นพพล นพรัตน์ (2561: ออนไลน์) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างช่วงวัย มีรูปแบบพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ความต้องการ ที่ไม่เหมือนกัน ช่วงวัยเด็กอาจมีความต้องการทางด้านจิตใจ ความสุขทางใจ การได้ทำในสิ่งที่ตนเอง ชื่นชอบ เช่น การเล่นเกม การออกไปวิ่งเล่นในพื้นที่กว้าง , ช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงวัยที่มีความต้องการ มากกว่าวัยอื่น ๆ ทั้งในด้านความเป็นอิสระ การได้รับการยอมรับจากสังคม กลุ่มเพื่อน เป็นการ แสดงออกในลักษณะเห็นเพื่อนดีกว่าพ่อ แม่ ญาติ พี่น้องและมีความต้องการทางเพศสูง, ช่วงวัย ทำงาน มักมีความต้องการทางด้านความสำเร็จ เป็นคนขยันทำงาน มีความมุ่งมั่น ไม่ยึดติด ทุ่มเทหรือ ทำงานอย่างหนักเพื่อองค์กรและช่วงวัยชรา มีความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ได้รับความ สนใจจากผู้อื่น ต้องการการสนับสนุน ช่วยเหลือจากครอบครัว เป็นต้น



ภาพที่ 75

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 แม่ “ไปเอาบุญแจสารองหลังตู้เย็นให้แม่หน่อย”

ช่องที่ 2 ลูก “ไหนวะ ไม่เห็นมี”

ช่องที่ 3 ลูก “แม่ซ่อนไว้ไหนวะ”

ช่องที่ 4 พ่อ “บอกแล้วไงว่าอยู่หลังตู้เย็น บนนี้เว้ยเขาเรียกว่าหลังตู้เย็น”

ลูก “นี่มันบนตู้ไม่ใช่หลังตู้”

จากข้อความข้างต้น ผู้เขียนได้แสดงออกถึงความแตกต่างระหว่างช่วงวัย โดยผ่านบทสนทนาของแม่กับลูก จะเห็นได้จากข้อความที่ว่า “หลังตู้เย็น” โดยในช่องที่ 1 แม่กล่าวว่า “ไปเอาบุญแจสารองหลังตู้เย็นให้แม่หน่อย” เมื่อลูกไปหาตามที่ปรากฏในช่องที่ 2 กลับหาไม่เจอ เนื่องจากลูกเข้าใจว่าเป็นด้านหลังตู้เย็น จึงเข้าไปหาแต่หาไม่เจอ เมื่อแม่เดินมาจึงโมโหและกล่าวกับลูกว่า “บนนี้เว้ยเขาเรียกว่าหลังตู้เย็น”

จากเนื้อหาด้านบนผู้เป็นแม่มีช่วงวัยที่แตกต่างกับลูก ในส่วนของภาษาที่ใช้เรียกสิ่งของ สถานที่ สี หรืออื่น ๆ อาจไม่เหมือนกัน เห็นได้จากข้อความที่แม่กล่าวว่า “บนนี้เว้ยเขาเรียกว่าหลังตู้เย็น” ซึ่งในความหมายของแม่หมายถึงด้านบนของตู้เย็น แต่ลูกเข้าใจว่าเป็นด้านหลังลูกจึงบอกแม่กลับไปว่า “นี่มันบนตู้ไม่ใช่หลังตู้”



ภาพที่ 76

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อสื่อสารแก่ผู้อ่าน เป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างชาย หญิงซึ่งเป็นแฟนกันฝ่ายหญิงมักชอบซื้อเครื่องสำอาง และชอบของน่ารักเมื่อมีผลิตภัณฑ์มาส์กหน้าออกมาใหม่เป็นลวดลายหมี่พุ้นจึงได้ซื้อมาลอง ส่วนฝ่ายชายไม่ได้สนใจเรื่องความสวยความงามจึงทำให้ฝ่ายชายตกใจ

จากเนื้อหาเป็นการเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิงที่มีลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ผู้เขียนได้ใช้รูปภาพเพื่อเสริมความหมายที่ชัดเจนแก่เรื่องราวที่กำลังถ่ายทอด โดยสอดคล้องกับเกษม จันทรแก้ว (2530 :88) กล่าวว่า บทบาทของหญิงชายหรือเพศภาวะ หมายถึง ความแตกต่างระหว่างหญิงและชายที่มีสังคมเป็นตัวกำหนด ซึ่งอาจเป็นความแตกต่างทางบทบาท เจตคติ พฤติกรรม และค่านิยม ความแตกต่างนี้นั้นสามารถเรียนรู้และแปรปรวนไปตามวัฒนธรรมของแต่ละแห่งในแต่ละช่วงเวลา นอกจากการเสียดสีในเรื่องของนิสัยแล้วเจ้าของเพจยังมีการเขียนที่บิดเบือนเพื่อให้เกิดความตลก “หมี่พุ้น” ได้ถูกดัดแปลงมาจากคำว่า “หมี่พู” ซึ่งหากจะใช้คำเดิมก็อาจเกี่ยวข้องกับเรื่องของลิขสิทธิ์จึงได้เปลี่ยนคำ

“เมื่ออยากกินโดนัท 4 แยกไฟแดง”



ภาพที่ 77

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เมื่ออยากกินโดนัท 4 แยกไฟแดง

ช่องที่ 1 พี่สาว “หิว อยากกินโดนัทเวีย”

ช่องที่ 2 พี่สาว “ทำไมขายอยู่แต่ตรงนั้นวะ เรียกก็ไม่เห็นซิ”

ช่องที่ 3 น้องสาว “วันนี้กินโดนัทไหม”

ช่องที่ 4 พี่สาว “ไม่เอาวันนี้อิ่มไม่อยากกิน”

ช่องที่ 5 พี่สาว “แหม่พอตุไม่อยากกินละมาจิง”

จากเนื้อหาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนที่ใช้ยูทูปบนท้องถนน ขณะที่ติดไฟแดงมีคนขายโดนัทออกมาเดินขาย เป็นธุรกิจที่เคยได้รับความนิยมและยังพบเห็นอยู่บ้างในปัจจุบัน ผู้คนที่ใช้รถใช้ถนนต่างก็รู้ว่าเวลาที่รถติดไฟแดงจะมีคนเดินมาขายขนมโดนัท เหมือนกับที่มีคนขายพวงมาลัย แต่เหมือนเป็นการตลาดแบบใหม่ที่เกิดขึ้น เพราะแทนที่จะเป็นพวงมาลัยกลับเป็นขนมที่มาเดินขาย โดยในเนื้อหาเป็นการกล่าวถึงความเป็นไปได้ของการที่จะได้กินขนม เนื่องจากผู้ที่รถติดบางครั้งก็เกิดความหิวและอยากกินอาหาร ขนม หรืออื่น ๆ จึงบ่นออกมาว่า “หิว อยากกินโดนัทเว้ย ทำไมขายอยู่แต่ตรงนั้นวะ เรียกก็ไม่เห็นซิ” นั้นหมายถึงเวลาที่เราต้องการกินแต่กลับไม่มีขนมโดนัทเดินมาทางนี้เลย แต่เมื่อวันใดที่ไม่อยากกินกลับพบว่ามีคนขายขนมออกมาเดินขายมากเป็นพิเศษ เห็นได้จากภาพในช่องสุดท้ายที่มีคนขายโดนัทเดินกันอยู่เต็มถนน



ภาพที่ 78

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ไหนฟังซิมันก้อปยังง”

ช่องที่ 2 “อ่า ๆ คล้ายนะเนี่ย”

ช่องที่ 3-5 “เขาแค่มาสืบพันธุ์ในช่วงเวลาที่แสนสั้น”

ช่องที่ 6 “แม่เมอ้ย ทำไมมันวนอยู่ในหัวตลอดเลยพระ”

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นเรื่องราวของการทำกิจวัตรประจำวัน ปกติทั่วไปของมนุษย์ ในช่วงเวลาหนึ่งได้มีเพลงที่คนในสังคมนิยมฟัง โดยเฉพาะนักเรียนและกลุ่มวัยรุ่น จนถึงวัยกลางคน ชื่อเพลง สืบพันธุ์ ร้องโดย บ๊อค ศุภกาญจน์ ได้เผยแพร่เมื่อปี พ.ศ. 2561 เมื่อเพลงได้รับความนิยมเป็นจำนวนมากก็จะมีกลุ่มคนบางกลุ่มนำมาคัดลอกและหารายได้แบบผิดวิธี เรียกได้ว่า ก๊อปปานคนอื่นมา เห็นได้จากข้อความช่องที่ 1 “ไหนฟังซิมันก้อปยังง” ในประเด็นนี้สามารถอธิบายได้ว่าคนในสังคมเป็นสังคมที่เอารัดเอาเปรียบและชอบลอกเลียนแบบโดยที่ไม่ยอมคิดอะไรเอง ไม่มีความพยายาม คิดวิธีการหารายได้ด้วยตัวเอง

นอกจากเรื่องของการคัดลอกความคิดแล้วนั้น ผู้เขียนได้ให้ตัวละครในเรื่องเป็นตัวแทนของกลุ่มคนที่ชอบฟังเพลงเมื่อได้ยินเพลงที่ได้รับความนิยมหรือเกิดความชื่นชอบเพลงที่กำลังได้รับความนิยมจึงเปิดฟังและเมื่อเปิดฟังเพลงหลาย ๆ รอบอาจเกิดเหตุการณ์แบบในเรื่องคือ เพลงและท่วงทำนองจะยังคงติดหูและไม่สามารถลืมได้ จะยังคงนึกถึงและเหมือนได้ยินเพลงนั้นตลอดเวลา เห็นได้จากภาพในช่องที่ 1 ถึง ช่องที่ 6 และมีข้อความว่า “แม่เมอ้ย ทำไมมันวนอยู่ในหัวตลอดเลยพระ” คล้ายกับพฤติกรรมฝังใจเป็นการเน้นย้ำและนึกถึงแต่เรื่องที่ตนคิด



ภาพที่ 79

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 เด็กชายคนแรก “วันนี้เราจะมาปลดปล่อยฮอว์มวีย์รุ่นที่พลุ่งพล่าน”

เด็กชายคนที่สอง “เราจะมาโชว์เกรียน มาสนุกไปกับพวกเรากันเถอะ”

ช่องที่ 2- 4 เด็กวิ่งเล่นและกระโดดบนรถยนต์ รวบบันได

ช่องที่ 5 เด็กผู้ชายทั้งสองคน “สนุกมั๊ยครับ”

ผู้ใช้รถใช้ถนน “สนุกมากเลย เดี่ยวที่เอารถไปล้างรอยร่องเท้ากับสีเบิ่งก่อนนะ”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กที่ซุกซน ชอบวิ่งเล่น เห็นได้จากข้อความที่เด็กชายทั้งสองกล่าวว่า “วันนี้เราจะมาปลดปล่อยฮอว์มวีย์รุ่นที่พลุ่งพล่าน” “เราจะมาโชว์เกรียน มาสนุกไปกับพวกเรากันเถอะ” โดยในช่องที่ 3-4 เป็นภาพที่เด็กชายทั้งสองวิ่งเล่น บริเวณรวบบันได กระโดดบนหลังการรถยนต์ที่จอดโดยภายในรถมีผู้โดยสาร จากเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอเป็นการกล่าวถึงมารยาท รวมไปถึงวิธีการในการปลูกฝังแนวคิด และความถูกต้อง กฎระเบียบของสังคมและอันตรายจากอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้น ในความเป็นเด็ก เด็กอาจจะยังไม่เข้าใจถึงพฤติกรรมและไม่รู้ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด สิ่งใดบ้างที่ไม่ควรทำ อันตรายจากการเล่นที่ขาดสติ ความยั้งคิด ดังนั้นผู้ใหญ่ควรปลูกฝังและสั่งสอนให้เด็กเรียนรู้เกิดความเข้าใจ ตลอดจนรักษามารยาทเมื่อออกสู่สังคมภายนอก

ทั้งนี้ในตอนสุดท้ายผู้เขียนยังได้ใช้บทสนทนาระหว่างเด็กและผู้ใช้รถใช้ถนน เพื่อเป็นการเสียดสีเชิงประชดประชันว่า “สนุกมั๊ยครับ” เด็กผู้ชายทั้งสองคนกล่าว “สนุกมากเลย เตียวพี่เอารถไปล้างรอยรองเท้ากับตีโป่งก่อนนะ” ผู้ใช้รถใช้ถนนตอบ คำพูดของผู้ใช้รถใช้ถนนนั้นไม่ได้หมายความว่าสนุกจริง ๆ แต่เป็นการกล่าวเพื่อประชดว่าที่มาเล่นเพื่ออะไร ที่นี้ไม่ใช่ที่วิ่งเล่นและยังสร้างปัญหา ความเสียหายให้แก่เจ้าของรถอีกด้วย



ภาพที่ 80

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 สามิ “ทำไมปล่อยบ้านรกแบบนี้”

ช่องที่ 2 ภรรยา “ทำงานกลับมาก็เหนื่อยแล้ว เป็นเมมส์ด้วย”

ช่องที่ 3 สามิ “เป็นเมมส์จั้นเทร่อ”

ช่องที่ 4 สามิ “จั้น ก็ไปนั่งพักไป”

ช่องที่ 5 สามิ “ลูกผู้ชายต้องฮึดสู้ทุกสถานการณ์ไม่ว่างานในบ้านหรืองานนอกบ้าน”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องราวของสามีภรรยาที่กลับจากทำงานและพบว่าภายในบ้านสกปรก สามีพยายามจะบอกให้ภรรยาทำความสะอาด จึงได้บอกกับภรรยาว่า “ทำไมปล่อยบ้านรกแบบนี้” “ทำงานกลับมาก็เหนื่อยแล้ว เป็นเมนส์ด้วย” ภรรยาตอบกลับไปอย่างโมโห ผู้เขียนได้สะท้อนเนื้อเรื่องในส่วนนี้ว่า ภาระหน้าที่ภายในบ้านในอดีตภรรยาจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ ส่วนในเรื่องตอนที่ภรรยาตอบกลับไปว่าเป็นเมนส์ สีหน้าของสามีก็เปลี่ยนไป ผู้เขียนได้สอดแทรกเรื่องของฮอร์โมนเพศ หรือความเป็นปกติของการเปลี่ยนแปลงฮอร์โมน ผู้หญิงบางคนเวลาเป็นเมนส์ (ประจำเดือน) อารมณ์ก็จะไม่ค่อยคงที่ และอารมณ์เสีง่าย เห็นได้จากสีหน้าตัวละคร และเมื่อฝ่ายชายได้ยินก็เลยมีท่าทีที่เปลี่ยนไปพร้อมกับพูดว่า “เป็นเมนส์นั่นแหละ จัง ก็ไปนั่งพักไป” เป็นการกล่าวแบบนี้มวนล เมื่อผู้อ่านได้เห็นภาพก็จะเห็นท่าทางที่อ่อนหวาน

นอกจากเรื่องความรับผิดชอบแล้วผู้เขียนยังสื่อให้เห็นอีกว่าในปัจจุบันการดูแลบ้าน การทำงาน ตลอดจนภาระหน้าที่ต่าง ๆ ที่เกิดภายในครอบครัวได้เปลี่ยนไป ผู้หญิงไม่ได้มีหน้าที่คอยดูแลบ้าน ดูแลลูกและสามีเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องทำงานช่วยกันหาเลี้ยงครอบครัว ดังนั้นภาระหน้าที่ภายในบ้านและนอกบ้านก็ต้องช่วยกัน เห็นได้จากข้อความช่องที่ 5 สามีกล่าวว่า “ลูกผู้ชายต้องอึดถึกทน ทุกสถานการณ์ไม่ว่างานในบ้านหรืองานนอกบ้าน”



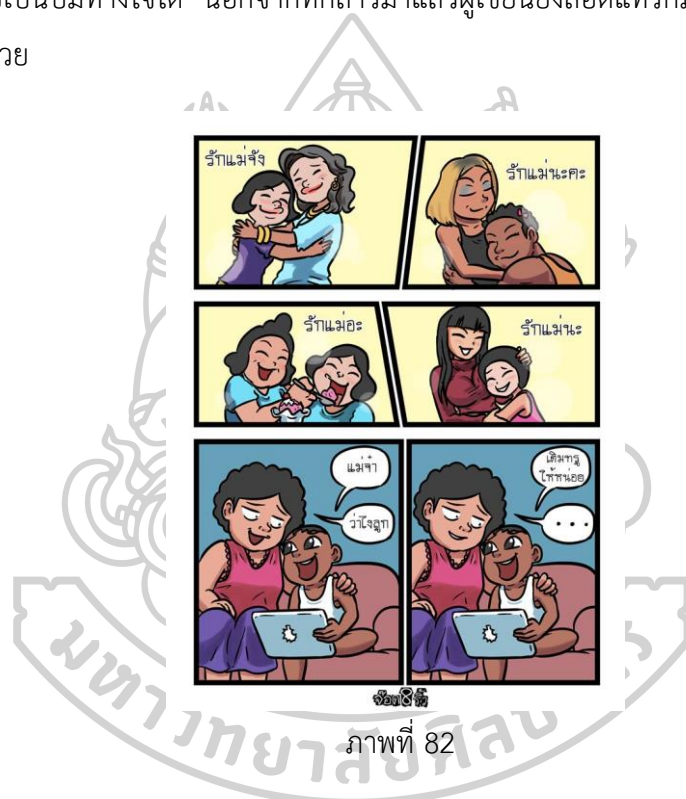
ภาพที่ 81

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1-4 ไม่ปรากฏข้อความ

ช่องที่ 5 ผู้หญิง “มาเดี๋ยวน่าเป็นแม่ให้”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงวันแม่ ซึ่งเป็นวันที่ทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมไหว้แม่ และจะเชิญผู้ปกครองของนักเรียนมาร่วมกิจกรรม โดยเนื้อหาในเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่มักเกิดขึ้น คือ จะต้องมึนักเรียนบางคนที่ไม่มีผู้ปกครองมาร่วมงาน หรือบางคนที่ไม่สามารถมาร่วมงานได้ เนื่องจากติดภาระงานอื่น ๆ หรืออะไรก็ตาม ผู้เขียนได้นำประเด็นนี้มาเขียนเพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับปัญหาทางสังคม ปัจจุบันการหย่าร้างถือเป็นปัญหาที่จะส่งผลกระทบต่อลูก สำหรับบางครอบครัวอาจตกลงกันได้ถึงสถานะของการเลี้ยงดูและการเอาใจใส่ การรับผิดชอบในหน้าที่ของตน แต่บางครอบครัวก็ไม่สามารถจัดการปัญหานั้น ๆ ได้จึงทำให้เกิดผลกระทบทางจิตใจแก่เด็กและอาจกลายเป็นปมทางใจได้ นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วผู้เขียนยังสอดแทรกมุกตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้ในภาพอีกด้วย



จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1-4 รักแม่จัง ,รักแม่นะคะ ,รักแม่เอะ ,รักแม่นะ

ช่องที่ 5 ลูก “แม่จ๋า” แม่ “ว่าไงลูก”

ช่องที่ 6 ลูก “เดี๋ยวดูให้หน่อย” แม่ “...”

จากข้อความข้างต้นสะท้อนเนื้อหาช่วงเทศกาลวันแม่ ซึ่งตรงกับวันที่ 12 สิงหาคมของทุกปี เป็นการชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของแต่ละครอบครัวที่มีความต่างของช่วงวัย ข้อความที่ปรากฏในภาพเป็นการบอกรักแม่ของแต่ละบุคคล ซึ่งมีการแสดงความรัก

ที่แตกต่างกันดังภาพที่ปรากฏในช่องที่ 1-4 แสดงให้เห็นว่าบางครอบครัวมีการแสดงความรักด้วยการกอด ในขณะที่บางครอบครัวใช้วิธีการแสดงความรักด้วยการรับประทานอาหารร่วมกัน จะเห็นได้ว่าการแสดงความรักของตัวละครในช่องทั้ง 4 ช่องที่ปรากฏ เป็นการมอบความรักโดยลูกเป็นผู้กระทำแต่เมื่อพิจารณาที่ภาพในช่องที่ 5 และ 6 การแสดงความรักของเด็กชายในภาพกลับเป็นการอ่อนให้แม่เต็มอินเทอร์เน็ตให้ ซึ่งมีความแตกต่างไปจากภาพที่ 1-4 ผู้เขียนได้สร้างตัวละครให้แสดงความรู้สึกผ่านสีหน้าและคำพูดตั้งที่ลูกพูดกับแม่ว่า ลูก “แม่จ๋า” แม่ “ว่าไงลูก” ลูก “เต็มทรวงให้หน่อย” แม่ “...” จะเห็นได้ว่าการแสดงพฤติกรรมของลูกแสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญของวันแม่เพื่อให้แม่แสดงความรักให้กับตนด้วยการให้ในสิ่งที่ตนต้องการนั่นคือ การขอให้แม่เต็มอินเทอร์เน็ตให้ ส่วนแม่เมื่อได้ยินลูกพูดตั้งนั้นจากสีหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มก็เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งผู้อ่านสามารถตีความความรู้สึกของแม่ได้ว่า แม่กำลังรู้สึกแบบใด



ภาพที่ 83

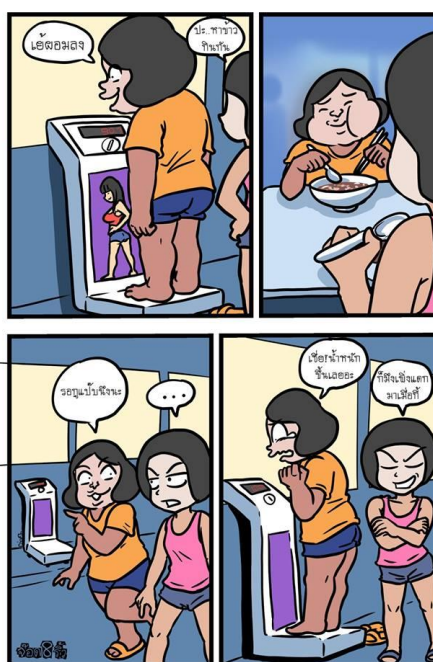
จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 สามี “แม่จ๋า! ดูสวยนะเนี่ย แอบมีกิ๊กปะเนี่ย”

ช่องที่ 2 สามี “ปล่อยตัวเอง ไทรมเล่นนะ ไม่ดูแลตัวเองเลย”

จากเนื้อหาด้านบนเป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของคู่สามีภรรยา โดยในช่องที่ 1 สามีก้าวว่า “แม่จ๋า! ดูสวยนะเนี่ย แอบมีกิ๊กปะเนี่ย” เป็นการพูดถึงภรรยาตัวเองว่า ขณะที่ทำงานบ้านก็ยังคงดูสวย ซึ่งโดยปกติแล้วการทำงานบ้านจะต้องเหนื่อยและเลอะเทอะจากสิ่งสกปรก ต้องเจอกับฝุ่นละออง ก็อาจจะทำให้ผู้หญิงบางคนทำงานบ้านส่วนมากมักจะแต่งตัว

เตรียมพร้อมต่อการทำงานต่าง ๆ และกะทัดรัดเหมาะสมแก่งานที่จะทำ เมื่อเวลาผ่านไปในช่วงที่ 2 ผู้เขียนได้วาดภาพภรรยาที่ใส่ชุดธรรมดาไม่ได้แต่งตัวสวยจนสามีทักว่า “ปล่อยตัวเองโทรมเลยนะ ไม่ดูแลตัวเองเลย” จากข้อความนี้เป็นการแสดงให้เห็นทราบว่า ผู้หญิงไม่ได้สนใจเรื่องการแต่งกาย แต่มีความใส่ใจในการทำงานบ้านไม่ว่าจะชุดไหนก็สามารถทำงานได้ทั้งหมด แต่เมื่อเรามองในส่วนของผู้ชาย ทั้งสองช่องฝ่ายชายยังคงเอาแต่เล่นเกมและนั่งอยู่ที่เดิม ผู้เขียนต้องการกล่าวเป็นนัยว่าผู้ชายต่างหากที่ควรหันมาใส่ใจดูแลครอบครัวและช่วยกันทำงานเพื่อครอบครัว



ภาพที่ 84

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ผู้หญิงเสื้อเหลือง “เฮ้ ผอมลง”

ผู้หญิงเสื้อสีชมพู “ปะ หาข้าวกินกัน”

ช่องที่ 2

ช่องที่ 3 ผู้หญิงเสื้อเหลือง “รอๆแป๊บนี้ละ”

ช่องที่ 4 ผู้หญิงเสื้อเหลือง “เฮ้ย ! น้ำหนักขึ้นเลยอะ”

ผู้หญิงเสื้อสีชมพู “ก็ตั้งใจออกกำลังกายสิ”

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ตีแผ่ลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่มีความกังวลเรื่องน้ำหนักตัว เห็นได้จากผู้หญิงเสื้อสีเหลืองกล่าวว่า “เฮ้ ผอมลง” และเมื่อเพื่อนชวนไปกินข้าว ผู้หญิงเสื้อสีเหลืองก็เดินไปกินด้วยอย่างมีความสุขเห็นได้จากสีหน้าของตัวละคร ที่กินไปยิ้มไป หลังจากกินอิ่มก็ได้เดินกลับมา ได้ผ่านเครื่องชั่งและบอกเพื่อนว่าให้รอ ตนเองได้ขึ้นไปชั่งน้ำหนัก ปรากฏว่า น้ำหนักขึ้น จากข้อความที่ว่า “เฮีย ! น้ำหนักขึ้นเลยอะ” เพื่อนจึงได้กล่าวไปแบบเบื่อหน่ายว่า “ก็คือเพิ่งแตกมาเมื่อกี้” เป็นการแสดงให้เห็นทราบถึงลักษณะนิสัยที่ไร้เหตุผล ทุกคนมีความกังวลที่ต่างกันไปแต่ควรมีเหตุผลในแต่ละเรื่อง เช่นเรื่องของการกิน ก่อนไปกินข้าวร่างกายเราเผาผลาญอาหารของเราไปแล้ว จึงทำให้เกิดความหิว แต่เมื่อเรากินอาหารเข้าไปใหม่ ๆ ร่างกายยังไม่ได้ย่อยสิ่งที่เราเพิ่งกินเข้าไป ดังนั้นจึงทำให้น้ำหนักเพิ่มเป็นเรื่องปกติ

ตอนยิ้ม



ตอนทวง



ภาพที่ 85

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

- | | |
|-----------|--|
| ช่องที่ 1 | ตอนยิ้ม |
| ลูกหนี้ | “มึงคือเพื่อนที่ดีที่สุด กูขอยิ้มเงินสักหมื่นนี่ได้ไหม” |
| ช่องที่ 2 | ตอนคืน |
| เจ้าหนี้ | “มึงจะเลิกคบกูเลยก็ได้นะ กูไม่มีจริงๆ กูจะเอาที่ไหนมาคืนมึง” |

จากเนื้อหาข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของคนในสังคมเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินผู้อื่น ในอดีตที่ผ่านมาผู้ให้ยืมหรือที่เรียกว่า “เจ้าหนี้” เป็นผู้ที่น่ากลัวเนื่องจากผู้ที่ขอยืมเงินหรือ “ลูกหนี้” มักจะเกิดความระอวย กลัวเจ้าหนี้ทวงเงินที่ยืมไปและพยายามหาเงินมาคืน

จากภาพเห็นได้ว่าในปัจจุบันเหตุการณ์ระหว่างผู้ให้ยืมเงินและผู้ขอยืมเงินมีลักษณะที่เปลี่ยนไป หากลูกหนี้หากต้องการยืมเงินจะใช้คำพูดที่ดี เยินยอ และใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความสัมพันธ์ต่าง ๆ ผู้เขียนได้ใช้ข้อความว่า “มึงคือเพื่อนที่ดีที่สุด กูขอยืมเงินสักหมื่นได้ไหม” ผู้ขอยืมได้ใช้คำว่า “เพื่อนที่ดีที่สุด” เป็นการขอร้องเพื่อให้ตนได้ยืมเงินสำเร็จโดยนำความสัมพันธ์มาอ้าง หลังจากที่ได้รับเงินไปแล้ว เมื่อเจ้าหนี้ต้องการใช้เงินหรือเมื่อครบกำหนดในการคืนเงินเจ้าหนี้ก็จะต้องไปทวงเงิน แต่ในภาพกลับเป็นการขอเงินที่ตนให้ยืมไปคืน เพราะลูกหนี้บ้ายเบี่ยงไม่ยอมมาชำระหนี้สินที่ตนยืมไป มีการใช้คำพูดพร้อมกับแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างจากตอนมาขอยืมโดยสิ้นเชิง



ภาพที่ 86

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ลูกสาว “แม่จะใช้อะไรหนูไหม”

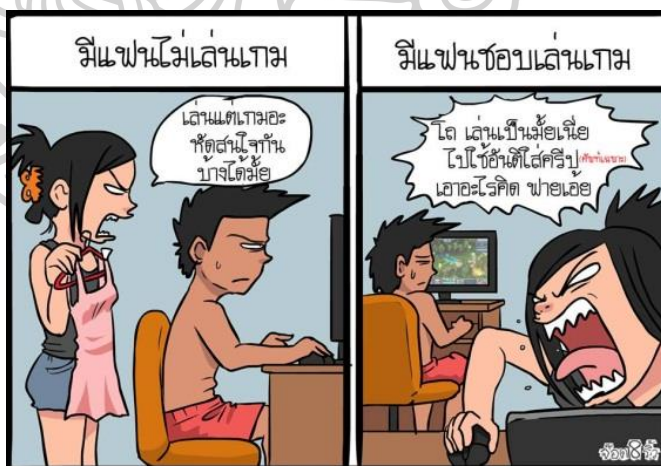
แม่ “ไม่อะ”

เมื่อเข้าเกมส์แล้ว

ช่องที่ 3 แม่ “นุ่นไปซื้อน้ำมันหอยให้แม่หน่อย”

ลูกสาว “โ้ยแม่ หนูลงแรงค์แล้ว”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นเหตุการณ์ที่พบได้บ่อยในครอบครัวที่มีลูกอยู่ในช่วงวัยเด็กที่มีความสนใจในเกม ซึ่งจากภาพจะเห็นว่าพฤติกรรมของผู้เป็นแม่ตั้งใจจะทำกับข้าวแต่ลืมไปว่าของบางอย่างหมดแล้วต้องไปซื้อ ซึ่งในตอนแรกลูกถามก็บอกไปว่ายังไม่มีอะไรจะใช้แต่เมื่อลงมือทำอาหารแล้วจึงได้รู้ว่าขาดวัตถุดิบบางอย่าง จึงใช้ให้ลูกสาวไปซื้อ แต่ขณะเดียวกันลูกสาวได้เล่นเกมถึงจุดสำคัญและไม่สามารถหยุดเล่นได้ แม่กลับใช้ให้ไปซื้อของ โดยจากภาพในช่องด้านล่างจะเห็นการแสดงอารมณ์ของลูกผ่านทางสีหน้าแสดงความหงุดหงิดและไม่พอใจ ซึ่งถือเป็นพฤติกรรม ที่พบเห็นได้เมื่อบุคคลเกิดความไม่พอใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง



ภาพที่ 87

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

มีแฟนไม่เล่นเกม

ช่องที่ 1 ผู้หญิง “เล่นแต่เกมอะหัดสนใจกันบ้างได้ไหม”

มีแฟนชอบเล่นเกม

ช่องที่ 2 ผู้หญิง “โถ่ เล่นเป็นไหมเนีย ไปใช้อันติใส่คริป (ศัพท์เฉพาะ)

เอาอะไรคิดฟายเอ้ย”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นเฉพาะกลุ่มคนในภาพแบ่งออกเป็น 2 คู่ คือ คู่แรกเป็นคู่ของฝ่ายชายที่มีแฟนไม่เล่นเกมและคู่ที่ 2 คือคู่ของคนที่มีแฟนเล่นเกม เนื่องจากคู่แรกแฟนไม่เล่นเกม จึงจะเห็นว่าฝ่ายหญิงจะให้ความสนใจในเรื่องอื่น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำงาน งานบ้าน รวมถึงการแต่งกายที่ทันสมัย และชอบให้ฝ่ายชายมีส่วนร่วมในการแสดงความเห็นเรื่องการเลือกเครื่องแต่งกายของตน ในขณะที่ฝ่ายชายซึ่งชอบเล่นเกม จะให้ความสนใจกับเกมไม่ได้สนใจสิ่งที่เกิดขึ้น จึงเป็นการต่อว่าจากฝ่ายหญิงด้วยความไม่พอใจกับการเมินเฉยของฝ่ายชาย ด้านกลุ่มคนกลุ่มที่ 2 เป็นคู่รักที่เล่นเกมทั้งสองฝ่ายจึงไม่เกิดปัญหาเช่นเดียวกับคู่แรกแต่ปัญหาที่พบคือปัญหาอันเนื่องมาจากการเล่นเกม ซึ่งจะเห็นว่าฝ่ายหญิงต่อว่าที่ฝ่ายชายเล่นเกม ROV¹ แล้วต่อสู้กับคู่ต่อสู้ที่มีพลังต่ำไม่ได้ ฝ่ายหญิงจึงบอกว่า “โถ่ เล่นเป็นไหมเนีย ไปใช้อันติ² ใส่คริป³ เอาอะไรคิดฟายเอ้ย”



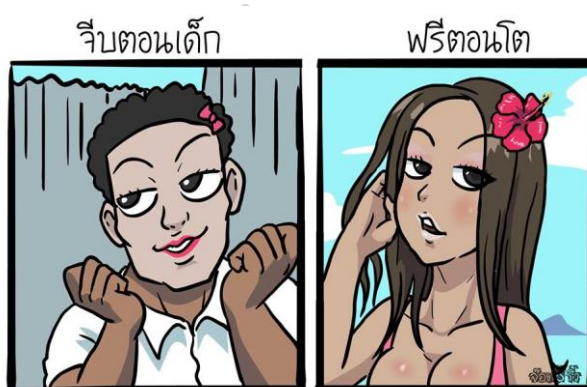
ภาพที่ 88

¹ROV หมายถึง เกมที่ผู้เล่นสามารถเลือกตัวละครในเกมได้เองและต่อสู้เพื่อทำลายฐานทัพ

²อันติ หมายถึง พลังขั้นที่ 3 ของตัวละครนั้น ๆ

³คริป หมายถึง ตัวที่เดินไปยังเลนต่าง ๆ

จากภาพด้านบนผู้เขียนได้กล่าวถึงกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะของการใส่เสื้อผ้าที่รัดมากเกินไป ไม่เหมาะสมกับรูปร่างของตนเอง อาจจะเป็นกลุ่มคนอ้วน หรือ ผอมก็ได้ บ่งบอกถึงพฤติกรรม การเลือกรับประทานอาหาร ผู้เขียนได้สอดแทรกมุกตลกจะเห็นได้จากตัวละครที่เป็นรูปกระดุมมีแขนและกำลังดึงรั้งเสื้อทั้งสองฝั่งให้ยึดติดกันไว้ พร้อมกับสีหน้าอันขึงขัง ที่ปรากฏบนเมื่ตกระดุม นอกจากนี้ยังสามารถตีความได้ว่าผู้เขียนกำลังกล่าวถึงความนิยมทางสังคมที่มักให้ความสำคัญกับรูปร่าง และการสวมใส่เสื้อผ้า สามารถตีความได้หลากหลายเนื่องจากภาพเป็นการกล่าวเกินจริง



ภาพที่ 89

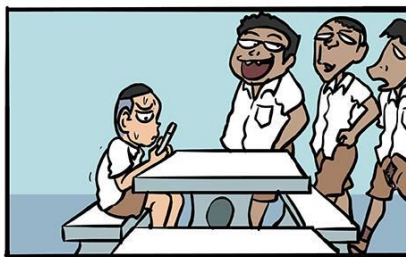
จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 จิบตอนเด็ก

ช่องที่ 2 ฟรีตอนโต

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นแบบ 2 ช่อง โดยช่องที่ 1 มีข้อความว่า จิบตอนเด็ก และช่องที่ 2 ว่า ฟรีตอนโตสามารถอธิบายคำนี้ได้ว่า เป็นคำที่กำลังติดหูของคนในโลกออนไลน์ที่ว่า “จิบตอนเด็กแถมฟรีตอนโต” เนื่องจากได้มีผู้ที่เผยแพร่ภาพในวัยเด็กและตอนโตเป็นสาว/หนุ่มที่หล่อและสวยมาก จึงทำให้ได้รับความนิยมและเป็นคำที่ติดหูจนผู้เขียนจะต้องนำมาเขียน เมื่อผู้อ่านเปิดอ่านก็จะเกิดอารมณ์ขันและเห็นตาม เนื่องจากผู้เขียนได้ใช้ตัวละครหลักที่มีมากในเพจเป็นตัวละคร

ตอนรอเพื่อน



ตอนเพื่อนมา



ภาพที่ 90

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ตอนรอเพื่อน

ช่องที่ 2 ตอนเพื่อนมา

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา ผู้เขียนได้ใช้ประสบการณ์ที่เคยพบเจอมาเขียนเพื่อบอกเล่าเรื่องราวและทำให้ผู้อ่านหวนนึกถึงในวัยเด็ก เป็นพฤติกรรมของนักเรียนที่นั่งรอเพื่อนเห็นได้จากภาพช่องที่ 1 มีนักเรียนกลุ่มหนึ่งเดินผ่านนักเรียนที่นั่งคนเดียว นักเรียนที่นั่งรอเพื่อนอยู่มีอาการตัวสั่น ไม่กล้าสบตา เกร็งและกลัว ส่วนช่องที่ 2 เมื่อเพื่อนมาทั้งจำนวนมาก กลับมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป มีความกล้าและดูน่าเกรงขาม เป็นต้น



ภาพที่ 91

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 ศุกร์เที่ยว

ช่องที่ 2 เสาร์นอน

ช่องที่ 3 อาทิตย์นอน

ช่องที่ 4 จันทร์เรียน (เหรอ?)

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมการดำเนินชีวิตของนักเรียนในรั้วมหาวิทยาลัย โดยมีข้อความว่า ศุกร์เที่ยว เสาร์นอน อาทิตย์นอน จันทร์เรียน (เหรอ?) จากข้อความและภาพที่ปรากฏเป็นพฤติกรรมของเด็กบางคนที่มาเรียนในเมืองกรุง และได้เจอกับแสงสีจึงทำให้การใช้ชีวิตเปลี่ยนไป เกิดการทำหาย ออกหาประสบการณ์ แต่ไม่ใช่ทางการศึกษา แต่เป็นการเที่ยวกลางคืน หรืออีกนัยหนึ่งคือ ผู้เขียนต้องการชี้จุดบกพร่องของวัยรุ่นที่ทำนิสัยแบบตัวละครในภาพ คือเมื่อถึงเวลาก็ออกเที่ยวและทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ตนเองชอบแต่พอถึงเวลาเรียนกลับทำให้เสียการเรียน หากทุกคนทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันก็อาจส่งผลต่อการเรียนและอนาคตได้



จิตรวิทย์
ภาพที่ 92

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 1990

เด็กผู้ชายเสียเสียง “มึงดึงฉากูทำไม”

ช่องที่ 2 2018

ผู้ชายเสียขา “มึงแย่งปืนกูทำไม”

จากเนื้อหาที่ปรากฏด้านบนเป็นการเขียนเปรียบเทียบระหว่างอดีตกับปัจจุบัน เมื่อก่อนเคยเล่นเกมด้วยกันยังไงปัจจุบันก็ยังเล่นเหมือนเดิม แต่แตกต่างกันที่เครื่องเล่น มีการเปลี่ยนแปลงไม่เหมือนเดิม ผู้เขียนพยายามสื่อสารถึงความก้าวหน้าของเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยี ในสมัยก่อนตอนเป็นเด็กเทคโนโลยียังไม่พัฒนามากนัก จึงเล่นเกมแบบมีสาย และใช้เสียบกับจอโทรทัศน์ เวลาจะเล่นก็จะต้องนั่งเล่นเป็นจุด แต่เมื่อเวลาผ่านไป เทคโนโลยีพัฒนา มากขึ้นทำให้การติดต่อสื่อสารดีขึ้น นอกจากเรื่องของการพัฒนาอุปกรณ์แล้ว ยังสามารถกล่าวถึงเรื่องของเทคโนโลยีกับการศึกษาได้ด้วยว่า เทคโนโลยีช่วยในการสืบค้นข้อมูลและช่วยให้เข้าถึงการศึกษา การเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น เห็นได้จากช่องที่ 2 ชุดที่ตัวละครใส่เป็นชุดข้าราชการ อาจหมายถึงการศึกษาที่ดี การมีงานทำที่ดี



จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 “เอาไปจับของขวัญปีใหม่ดี”

ช่องที่ 3 “อันนี้แหละ กูจับสลากได้แม่งทุกปี ได้เวลาเอาคืน”

ช่องที่ 6 ในจุดที่วางของขวัญในปีนี้ก็จะมีแต่ขนมยี่ห้อนี้ทั้งหมด

จากภาพเป็นการเขียนเรื่องแบบ 6 ช่อง บอกเล่าเรื่องราวถึงค่านิยมของการซื้อของ ผู้ที่ซื้อของส่วนมากจะคำนึงถึงความคุ้มค่า ราคา และความเหมาะสมในการให้ของชิ้นนั้นแก่ผู้รับ หนึ่งในนั้นคือการซื้อขนมคุกกี้ ยี่ห้อ “อิมพีเรียล” มีลักษณะเป็นกล่องสีแดง ๆ ผู้เขียนสร้างเนื้อหาเพื่อเน้นย้ำให้เข้าใจได้ว่าขนมดังกล่าวเป็นขนมที่ไม่ว่าจะก็คุกกี้สมัยก็ยังได้รับความนิยมไม่ว่าจะเป็นการนำมาจับสลาก หรือให้เป็นของขวัญ ของฝาก เห็นได้จากผู้เขียนทิ้งท้ายไว้ในช่องสุดท้ายเป็นภาพที่บนโต๊ะมีแต่ขนมคุกกี้กล่องสีแดงเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ปัจจัยหลักที่ทำให้คุกกี้ อิมพีเรียล ได้รับความนิยมเป็นจำนวนมากเกิดจากราคาที่ไม่สูง และเป็นขนมที่สามารถให้ได้กับทุกโอกาส ทุกช่วงวัย



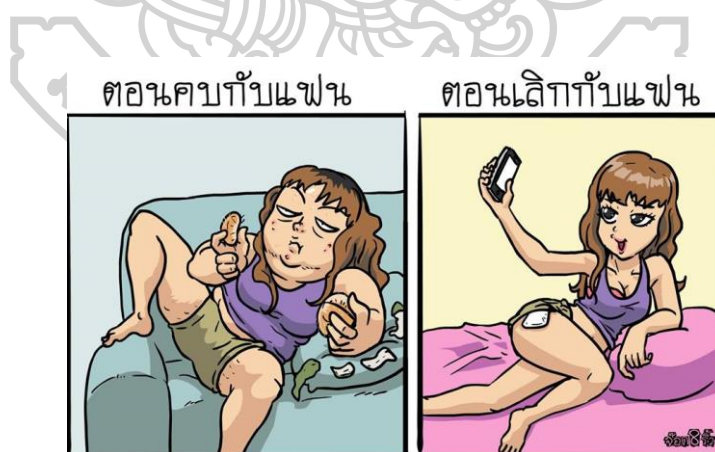
ภาพที่ 94

จากเนื้อหาในภาพข้างต้นปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 PT “สมัยนี้ได้เงินไปโรงเรียน550 ถือว่าน้อยไปไหมครับ”

จากข้อความดังกล่าวในช่องที่ 1 เป็นภาพปัจจุบันที่มีคนมาแสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์พันทิพย์ โดยผู้เขียนใช้อักษรว่า PT เป็นพื้นที่สำหรับผู้ที่มีความสงสัยหรืออยากสอบถามปัญหาต่าง ๆ สามารถตั้งเป็นคำถามหรือหัวข้อไว้ คนอื่นที่เข้ามาสามารถพิมพ์โต้ตอบกันได้สาธารณะ เนื้อหาที่พบเป็นข้อความที่ถามว่า “สมัยนี้ได้เงินไปโรงเรียน 550 ถือว่าน้อยไปไหมครับ” ช่องที่ 2 เป็นภาพที่ผู้เขียนใช้แทนแทนกลุ่มคนที่เคยผ่านช่วงวัยเรียนมาแล้วเมื่อนึกย้อนกลับไปตอนนั้นตนได้เงินวันละ 40 บาท ซึ่งถือว่าเยอะมาก จะเห็นได้จากการแสดงอารมณ์ผ่านสีหน้า ของตัวละครในช่องที่ 3 และช่องที่ 4 จะมีน้ำตาไหลออกมา

ผู้เขียนต้องการทำให้ทราบถึงช่วงวัยและช่วงเวลาที่เปลี่ยนไป สามารถบอกได้ถึงสถานะทางการเงินของครอบครัวผู้ที่ตั้งคำถามใน PT ได้ว่ามีฐานะทางการเงิน การงานที่ร่ำรวย อยู่ในสภาพสังคมที่มีระดับเดียวกัน และสภาวะทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไปของสังคม เปรียบเทียบกับตัวผู้เขียนที่ได้นึกย้อนกลับไปถึงเงินที่ตนได้ไปโรงเรียนนั้นเพียงแค่ 40 บาทก็ถือว่าเงินนั้นมีจำนวนมากโดยปัจจัยต่าง ๆ เกิดจากยุคสมัยที่เปลี่ยนไป ฐานะครอบครัว การใช้จ่ายและความจำเป็นในการใช้เงิน



ภาพที่ 95

จากภาพเป็นการแสดงให้เห็นพฤติกรรมระหว่างคนมีแฟนกับคนโสด คนที่มีแฟนมักปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่ดูแลตัวเอง ในขณะที่คนโสดจะให้ความสนใจในการดูแลตนเอง เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้ดูดีในสายตาผู้อื่นเสมอ โดยภาพที่แสดงให้เห็นข้างต้นเป็นภาพของบุคคล

ตอนที่ม่ีแฟนแล้ว ซึ่งคนกลุ่มนี้มักจะม่สนใจเรื่องรูปร่าง ม่สนใจเรื่องอาหารการกินหรือการดูแลตนเองมากนัก อาจจะเพราะทั้งสองคนชวนกันกินและมีความสุขกับการใช้ชีวิต แต่เมื่อเลิกกับแฟน จึงได้ให้ความสนใจในการให้เวลากับตัวเองเพิ่มมากขึ้นจึงเริ่มหันมาสนใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่อย่างไรการดูแลตัวเองหลังจากที่เลิกกับแฟนจึงเป็นการแสดงออกถึงประสบการณ์ของคนบางกลุ่ม และเป็นพฤติกรรมของบุคคลอีกแบบหนึ่ง เนื่องจากหลังเลิกกับแฟนแล้ว คนแต่ละกลุ่มคนจะมีวิธีการจัดการที่แตกต่างกันไป



ช่อง 3 ทีวี

ภาพที่ 96

ช่องที่ 1 “ทุกคนจงคุกเข่าต่อหน้าข้า”

ช่องที่ 3 “แม่หญิงผมสั้นผู้นั้น นั่งเข้าชั้นนอกทำไม ข้าบอกให้คุกเข่า”

ช่องที่ 4 “นี่มันไม่ใช่เข้าเว้ย อีตโรค”

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นเรื่องที่ผู้เขียนได้นำตัวละครจากเรื่อง THOR มาเขียนเพื่อสร้างอารมณ์ขันและหยอกล้อบุคคลที่มีหน้าอกใหญ่ โดยจากเนื้อเรื่องที่ว่า โลก ได้สั่งให้ทุกคนนั่งคุกเข่าลงและมีผู้หญิงคนหนึ่งใส่เกาเขอนั่งลงไม่ไกล โลกเห็นจึงคิดว่าเธอนั่งคุกเข่าจึงสั่งให้ยืนขึ้นและในช่องสุดท้ายเป็นการหักมุมโดยการที่ ผู้หญิงกระโดดเตะที่หน้าอกของตัวละครโลก พร้อมกับ

บอกว่า “นี่มันไม่ใช่เขาเว้ย อีตรอก” นอกจากเป็นเรื่องซ้ำชั้นแล้วยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของคนในสังคมว่า ควรให้เกียรติผู้อื่น ไม่ควรไปตำหนิหรือกล่าวหาผู้อื่น



ภาพที่ 97

- ช่องที่ 1 “ถ้าได้ย้อนเป็นคนในอดีตเหมือนนางเอกได้บ้างก็คงดีนะ”
 ช่องที่ 2 “ด็อกเตอร์ ทำให้หนูไปอยู่ในร่างของคนในสมัยอดีตให้หน่อยสิ”
 ช่องที่ 5 “อีวันมึงไปแย่งข้าวหมาแตกทำไม”
 ช่องที่ 6 “สิด!”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้รับแรงบันดาลใจมาจากละครเรื่องบุพเพสันนิวาสที่กำลังได้รับความนิยมในช่วงเวลานั้น โดยได้สร้างตัวละครเพื่อเสียดสีผู้คนที่อยากย้อนไปในอดีตเนื่องจากเห็นถึงความโรแมนติกของอดีต เห็นได้จากข้อความในช่องที่ 1 กล่าวว่า “ถ้าได้ย้อนเป็นคนในอดีตเหมือนนางเอกได้บ้างก็คงดีนะ” จากนั้นตัวละครได้ไปพบคุณหมอและกล่าวว่า “ด็อกเตอร์ ทำให้หนูไปอยู่ในร่างของคนในสมัยอดีตให้หน่อยสิ” ในฉากนี้ผู้เขียนได้ใส่เรื่องของความเกินจริงเนื่องจากในเรื่องเป็นการย้อนเวลากลับไปในอดีต แต่ในความเป็นจริงไม่สามารถทำได้ จึงทำให้เรื่องราวน่าติดตาม และในช่องสุดท้ายผู้เขียนได้หักมุมด้วยการที่ให้ตัวละครไปอยู่ในฐานะของทาสและยังกำลังถูกลงโทษด้วยข้อหา แย่งข้าวหมา เห็นได้จากข้อความในช่องที่ 5 “อีวันมึงไปแย่งข้าวหมาแตกทำไม” เป็นการสอดแทรกมุกตลกเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขัน



ภาพที่ 98

จากภาพด้านบนเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นที่ชอบถ่ายภาพและอัปโหลดลงโซเชียล โดยทั้งสองภาพบอกความแตกต่างระหว่างตนเองอัปโหลดกับเพื่อนเป็นคนอัปโหลด มาจากคำพูดที่ว่า “เครื่องใครคนนั้นรอด” เห็นได้จากภาพในช่องที่ 1 รูปหน้าของเด็กคนแรกหน้าขาว ตาโต และเรียวเล็ก แต่เมื่อมอง ในภาพช่องที่ 2 มีข้อความว่า “รูปเพื่อนแท้ค” ใบหน้าของเด็กคนแรกคล้ำ หน้ากลม ตาไม่โต นอกจากนี้เมื่อมองทั้งสองภาพ ในภาพแรก หากผู้อ่านสังเกตจะพบว่าใบหน้าของเพื่อนด้านหลังถูกดึงออกมา ทำให้ใบหน้าบิดเบี้ยวนิดหน่อย จากที่กล่าวมาเป็นลักษณะของกลุ่มคนที่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นตนเองในทางที่ดี สวย และน่ารัก ต้องการคำชมและต้องการเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม



ภาพที่ 99

ช่องที่ 1 ผู้ชาย “คุณมีความสามารถพิเศษอะไร”
 ช่องที่ 3 ผู้ชาย “คุณมีความสามารถพิเศษอะไร”
 ช่องที่ 5 ผู้ชาย “คุณมีความสามารถพิเศษอะไร”
 ผู้หญิง “ท่านชื่ออะไรคะ”
 ผู้ชาย “สมพงษ์”
 ช่องที่ 6 ผู้หญิง “สมพงษ์ สมพงษ์ สมพงษ์ สมพงษ์”
 ผู้ชาย “เดี๋ยวแบบนี้ก็ได้หรือ”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้นำพฤติกรรมของกลุ่มคนที่หลากหลายโดยเห็นได้จากช่องที่ 1 และ 3 ผู้ชายได้ถามว่า “คุณมีความสามารถพิเศษอะไร” ผู้หญิงสองคนแรกแสดงความสามารถด้วยการเล่นไวโอลินและรำไทย ส่วนในช่องที่ 5 ผู้ชายได้ใช้คำถามเดิมแต่ผู้หญิงกลับถามตอบว่า “ชื่ออะไร” และก็ได้แสดงความสามารถพิเศษด้วยการเรียกชื่อและทำท่าทางเซ็กซี่

จากเนื้อหาเป็นการบอกให้ทราบถึงพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่ควรกระทำ มารยาทการรู้จักกาลเทศะ ผู้เขียนพยายามจะต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมแบบเดียวกับผู้หญิงในช่องสุดท้ายที่มีวิธีการสมัครงานด้วยการหวังว่าจะเข้ามาทำงานทางลัด ตนเองไม่ได้มีความสามารถมากพอที่จะให้ผู้อื่นรับเข้าทำงานจึงเลือกหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ได้งานเหล่านั้นมา

เมื่อเห็นตู้รับบริจาคในห้าง



ภาพที่ 100

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้นำภาพของตู้รับบริจาคที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้า มาบอกเล่าถึงพฤติกรรมของคนที่ใช้บริการในห้าง จากภาพภายในตู้เต็มไปด้วยเศษกระดาษและมีเศษเหรียญอยู่ไม่มาก พร้อมทั้งมีข้อความบอกถึงวัตถุประสงค์ของการจะนำเงินไปใช้โดยเขียนว่า “บริจาคเงินให้แก่ห้องผู้ด้อยโอกาส” ผู้เขียนต้องการจะสื่อถึงความมีน้ำใจ และการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของคนในสังคม สังคมไทยในปัจจุบัน ยังพบเห็นได้ถึงถึงความมีน้ำใจ คนไทยเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือ แต่จากภาพด้านบนบางคนมักไม่ได้ให้ความสำคัญกับการบริจาค จึงทำให้เงินภายในตู้บริจาคมีจำนวนน้อยและปนอยู่กับใบเสร็จรับเงินของผู้ที่มาซื้อของ



ภาพที่ 101

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้เปรียบเทียบระหว่างใบขับชีที่คนทั่วไปคิดกับใบขับชีในความเป็นจริง เป็นความแตกต่างและเกิดขึ้นจริง เมื่อไปทำใบขับชีคนส่วนมากจะแต่งตัวให้ดูดี แต่งหน้า เตรียมพร้อมเพราะใบขับชีจะอยู่กับเราไปอีก 5 ปี แต่ผู้เขียนก็ได้นำมาเขียนถึงลักษณะในความเป็นจริงที่ว่าต่อให้เราเตรียมตัวมาแค่ไหน เมื่อเราได้รับใบขับชีมา ภาพในบัตรก็จะไม่ได้สวยเหมือนที่เราคิดเอาไว้ อีกประเด็นที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อถึงคือความเชื่อที่คนส่วนมากเชื่อว่าหากถ่ายบัตรประชาชนมาไม่สวยจะดีกว่าเพราะถ้าออกมาสวยจะได้รับการปฏิบัติเหตุบ่อยครั้ง ในเรื่องนี้ก็ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าอาจจะเป็นเพียงคำปลอบใจของผู้ที่ได้ใบขับชีก็ได้



ชมใช้ดี

ภาพที่ 102

ช่องที่ 2 ผู้หญิงเสือน้ำตาล “นมเล็กตุตเล็กไปนะ ชาตสารอาหารปะ”

ช่องที่ 4 เจ้าของโพสต์ “แล้วคุณหละ นี่เหนียงหรือฝายชะลอน้ำ”

ช่องที่ 5 ผู้หญิงเสือน้ำตาล “มีสิทธิ์อะไรมาวิจารณ์ร่างกายคนอื่น”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมของคนที่เล่นเฟซบุ๊กและได้โพสต์ภาพตนเองขึ้น หลังจากนั้นก็มีคนมาวิจารณ์ถึงรูปร่างของผู้โพสต์ว่า “นมเล็กตุตเล็กไปนะ ชาตสารอาหารปะ” เจ้าของโพสต์จึงรีบตอบกลับไปว่า “แล้วคุณหละ นี่เหนียงหรือฝายชะลอน้ำ” และในภาพช่องที่ 5 ผู้หญิงคนที่ว่าคนอื่นกลับขึ้นข้อความที่ว่า “มีสิทธิ์อะไรมาวิจารณ์ร่างกายคนอื่น” เป็นการบอกให้ทราบถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่ไม่ว่าคนอื่นจะทำอะไร ทุกคนก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปกล่าวหาผู้อื่น ว่าดีหรือไม่ เพราะขนาดตนเองยังไม่ชอบให้ใครมาวิจารณ์แล้วเราก็ไม่ควรจะไปวิจารณ์คนอื่นด้วยเช่นกัน



ภาพที่ 103

ช่องที่ 1 ลูก “พ่อหนูจะเอามือถืออ้อ”

พ่อ “อ้อๆเอาไป”

ช่องที่ 2 พ่อ “ลูกเราเริ่มจะติดมือถือแล้วสินะ”

ช่องที่ 4 พ่อ “ที่เอ็งหน้าเป็นแบบนี้ก็เพราะเอ็งเล่นมือถือมากเกินไปไงล่ะ”

ลูก “หนูจะไม่เล่นมือถือแล้ว”

พ่อ “อ้อ! ได้ผล เก่งจังเลยเรา”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้การบรรยายแบบ 4 ช่อง โดยกล่าวถึงพฤติกรรมการเล่นมือถือของลูก จากข้อความลูกต้องการจะเล่นมือถือจึงอ้อนพ่อและเมื่อเวลาผ่านไปพ่อจึงคิดหาวิธีที่จะทำให้ลูกเลิกเล่นโทรศัพท์ โดยวิธีการนำอายุขาโต ของแม่มาทาทาที่ขอบตาลูกและทอกรว่า “ที่เอ็งหน้าเป็นแบบนี้ก็เพราะเอ็งเล่นมือถือมากเกินไปไงล่ะ” เมื่อลูกหลงเชื่อก็เกิดความกลัวและสัญญาว่าจะเลิกเล่นโทรศัพท์มือถือ

3.2) เนื้อหาเกี่ยวกับนักการเมือง

จากข้อมูลในส่วนของเนื้อหาที่กล่าวถึงนักการเมือง ผู้เขียนได้นำเสนอประเด็นที่ทางสังคมได้ให้ความสนใจและกำลังเป็นข่าว เช่น เรื่องของกรณีนาฬิกาหรรษาแพง ข้อความระหว่างอดีตนักการเมืองและนักการเมืองคนปัจจุบัน พบจำนวน 2 สถานะ สามารถอธิบายได้ดังนี้



ขี้ขี้

ภาพที่ 104

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1

ลูก “ยังใจหนูก็จะไปแข่งรถ แม่แก่แล้วไม่เข้าใจวัยรุ่นหรอก”

แม่ “ทำทีน้ำเสียงขึงขังน่ากลัวจัง”

ช่องที่ 2

แม่ “ไม่นุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนตอนมาเกาะโต๊ะขออีอรตเครื่องเลย”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้สร้างตัวละครที่กำลังสนทนากันระหว่างแม่และลูก ซึ่งลูกบอกแม่ว่าจะออกไปแข่งรถและได้พูดกับแม่ว่า “แม่แก่ไม่เคยเข้าใจวัยรุ่น” แม่จึงแอบคิดในใจว่า “ทำที น้ำเสียงดูขึงขังน่ากลัวจัง ไม่เหมือนเมื่อก่อนเกาะโต๊ะอ่อนให้แม่ซื้อรถเครื่องให้”

จากข้อความดังกล่าวเป็นการเสียดสีข่าวที่กำลังเป็นประเด็นของนักการเมืองท่านหนึ่ง คือ พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน และนายทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ที่ได้ทวีตข้อความในสื่อสังคมออนไลน์ ว่า “ทำทีและน้ำเสียงขิงขังน่ากลัวจัง ไม่นุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนตอนมาเกาะโต๊ะขอเป็น ผบ.ทบ. เลย” อ้างอิงจาก <https://www.prachachat.net/social-media-viral/news-222100> (สืบค้นเมื่อ 28 พฤศจิกายน 2562) จึงทำให้สามารถอธิบายได้ว่าผู้เขียนพยายามจะกล่าวถึงเนื้อหาจากข่าวของนักการเมือง



ช่อง 3

ภาพที่ 105

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1

ช่องที่ 2 ผู้หญิง “เท่าไหร่นะ”

ผู้ชาย “เพื่อนซื้อให้ ของมือสอง”

จากเนื้อหาข้างต้น ผู้เขียนได้เปลี่ยนแปลงตัวละครและปรับเนื้อหาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ แต่ยังคงประเด็นสำคัญไว้ ซึ่งตัวละครได้เปลี่ยนเป็นสามีและภรรยา ในช่องที่ 1 เป็นภาพของสามีที่ซื้อของมาพร้อมบอกราคาของสินค้ากับภรรยา ช่องที่ 2 สามีแก้ตัวว่าซื้อได้สิ่งของต่าง ๆ จากที่ใดและราคาเท่าใด เนื่องจากภรรยาจับได้และรู้ทัน ซึ่งหลายคนเมื่อได้อ่านและเห็นภาพนี้แล้วสามารถวิเคราะห์และเชื่อมโยงได้ว่าเป็นการกล่าวถึงเรื่องราวของนักการเมืองท่านนั้น คือ พล.อ.ประวิตร วงษ์สุวรรณ กับประเด็นนาฬิกาหรูและแหวนราคาหลายล้านบาท ซึ่งสำนักงาน

ป.ป.ช. แกลงข่าวแหวนและนาฬิกาตั้งกล่าวได้ว่า ได้มาด้วยการยืมจากเพื่อน หลังจากข่าวเหล่านี้สิ้นสุดลง พล.อ.ประวิตร วงษ์สุวรรณ จึงนำของทุกอย่างไปคืน อ้างอิงจาก <http://www.thaipost.net/main/detail/39500> (สืบค้นเมื่อ 18 พฤศจิกายน 2562)

3.3) เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา

จากการศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew พบเรื่องราวที่ปรากฏเนื้อหาทางการศึกษาทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ซึ่งเนื้อหาจะเป็นการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของประเทศไทย พบจำนวน 13 สถานะ สามารถอธิบายได้ดังนี้



ภาพที่ 106

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 ครูสอนวิชาภาษาไทย “นักเรียนอย่าลืมทำรายงานที่ครูสั่งนะ”

ช่องที่ 2 นักเรียน “รายงานเหรอ จีบๆ ยานิดเดียว”

ช่องที่ 3 ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ “นักเรียนอย่าลืมทำการบ้านที่ครูสั่งนะ”

ช่องที่ 4 ครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ “นักเรียนอย่าลืมทำการบ้านที่ครูสั่งนะ”

ช่องที่ 5 ครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ “นักเรียนอย่าลืมทำการบ้านที่ครูสั่งนะ”

ช่องที่ 6 นักเรียน “รายงานไทย คณิต วิทยาศาสตร์ อังกฤษ ไม่จิบแล้ว”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงปัญหาในด้านการะงานของนักเรียนไทย เห็นได้จากภาพช่องที่ 1 เป็นภาพที่ครูวิชาภาษาไทยได้มอบหมายให้นักเรียนทำรายงานและนักเรียนรู้สึกว่าจะไม่มากมายอะไรด้วยเพราะภาระงานมีแค่เพียง 1 วิชา แต่ต่อมาในรายวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ คุณครูได้ให้นักเรียนทำการบ้านในวิชาของตนเช่นกัน ซึ่งสังเกตได้จากข้อความในช่องที่ 3 ถึง ช่องที่ 5 ว่า “นักเรียนอย่าลืมทำการบ้านที่ครูสั่งนะ” หลังจากที่ครูทุกวิชาสั่งงานครบแล้ว นักเรียนมีพฤติกรรมและคำพูดที่เปลี่ยนไปจากเดิมที่บอกว่า “รายงานหรือ จิบ ๆ ง่ายนิดเดียว” กลายเป็นคำพูดที่ว่า “ไม่จิบแล้ว” พฤติกรรมข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงภาระงานของนักเรียนได้รับว่ามีจำนวนหลายวิชา ผู้เขียนแสดงให้เห็นถึงลักษณะอาการของนักเรียนและสีหน้าของนักเรียนเพื่อเน้นย้ำให้เนื้อหาของภาพมีความชัดเจนมากขึ้น

นอกจากนี้ยังสะท้อนถึงระบบการศึกษาไทย ที่ครูผู้สอนแต่ละวิชาพยายามจะฝึกนักเรียนจากการทำแบบฝึก รายงาน ต่าง ๆ ซึ่งเมื่อนักเรียนต้องรับภาระบ้านทุกวิชา จะทำให้เกิดปัญหาภาระงานที่มากเกินไป จึงได้มีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนวทางการเรียนการสอนแบบบูรณาการ เพื่อช่วยลดภาระงานของนักเรียน



พิมพ์ดีด

ภาพที่ 107

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 นักเรียนคนที่ 1	“ครูครับ ไขมันนี้มันต๋อยผมครับ”
นักเรียนคนที่ 2	“อืม”
ช่องที่ 2 คุณครู	“เป็นเพื่อนกันต้องรักกันสิจ๊ะนักเรียน”
<u>ป้ายอาคารเรียน</u>	
ช่องที่ 3	“มีคุณธรรม นำความรู้ สู่สันติ”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการมองโลกในเชิงบวกของคุณครู ทำให้ไม่ได้คำนึงถึงหลักความเป็นจริงว่านักเรียนคนที่ 1 และนักเรียนคนที่ 2 ได้มีเรื่องทะเลาะวิวาทกันเพราะเหตุใด ครูไม่ได้สอบถามถึงเหตุผลหรือข้อเท็จจริง ซึ่งในความเป็นจริง ครูจะต้องเป็นผู้ตัดสินการกระทำของนักเรียน หากพบว่านักเรียนกระทำผิดจะต้องหาบทลงโทษ เช่น การช่วยกันเก็บขยะ การช่วยกันทำความสะอาดห้องน้ำ การทำความดีต่าง ๆ เพื่อสร้างความสามัคคี แต่จากเนื้อหาคุณครูกลับกล่าวว่า “เป็นเพื่อนกันต้องรักกันสิจ๊ะ นักเรียน” เป็นข้อความที่บอกถึงทัศนคติของคุณครูที่มองว่าเป็นเรื่องธรรมดา เด็กทะเลาะกันเดี๋ยวก็กลับมารักกัน เล่นด้วยกัน แต่ลืมคิดไปว่าจะต้องคอยสอนให้นักเรียนรู้จักสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ สิ่งใดผิด สิ่งใดถูก

นอกจากนี้เนื้อหาผู้เขียนยังเน้นย้ำด้วยภาพและข้อความที่ป้ายอาคารเรียนในช่องสุดท้ายว่า “มีคุณธรรม นำความรู้ สู่สันติ” แสดงให้เห็นพฤติกรรมของคุณครูว่าไม่ได้กระทำตามหลักคุณธรรมที่เขียนไว้บนอาคารเรียนข้างต้น จากการที่ครูละเลยไม่สอบถามความจริงของนักเรียน และหลีกเลี่ยงการลงโทษผู้กระทำผิด จะส่งผลให้นักเรียนที่ถูกกระทำไม่ได้รับความเป็นธรรม ซึ่งในความเป็นจริงแล้วครูต้องหาข้อยุติและทำใจเป็นกลางเพื่อแก้ไข ป้องกันปัญหาการทะเลาะกันของเด็กนักเรียน



ภาพที่ 108

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 รุ่นน้อง

“เส้นทางบัณฑิต”

ช่องที่ 3 รุ่นพี่

“พี่ขอต่อยท้องให้ม้ามแตกหน่อยครับ”

จากข้อความข้างต้นเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนกล่าวถึงประเพณีการรับน้องสำหรับนักศึกษาใหม่ ที่สมัครเข้าเรียนและสอบได้มีความคิด ความฝันที่จะไปสู่เป้าหมายที่ตนเองคาดหวังไว้ เส้นทางแห่งความฝันที่กำลังจะเกิดขึ้นจริงรออยู่ข้างหน้า เห็นได้จากข้อความที่ปรากฏในภาพว่า “เส้นทางบัณฑิต” ผู้เขียนใช้ภาพเพื่อขยายเนื้อหาให้ชัดเจนด้วยการวาดชั้นบันไดและปลายทางมีหมวกบัณฑิตรออยู่ข้างหน้า แต่เมื่อได้เข้ามาเรียนกลับพบรุ่นพี่ ที่มาขวางทางไว้และกล่าวว่า “พี่ขอต่อยท้องให้ม้ามแตกหน่อยครับ” เป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมการรับน้องที่รุนแรงและอาจก่อให้เกิดอันตรายในปัจจุบันการรับน้องมุ่งเน้นเพื่อสานสัมพันธ์ระหว่างพี่ น้อง และเพื่อน เพื่อให้เกิดความสามัคคี ช่วยเหลือกัน เมื่อน้องเกิดปัญหาไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิต การเรียน งานก็สามารถปรึกษาเพื่อน พี่ น้อง ด้วยกันได้



ภาพที่ 109

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1-3 เป็นการคัดลอกงานมาใส่ในรายงาน

ช่องที่ 4-5 ครู “เดี๋ยวครูจะ Quiz ในรายงานนะ”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนแสดงให้เห็นพฤติกรรมของนักเรียนที่ใช้สื่อออนไลน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง โดยจากภาพจะเห็นว่านักเรียนมีการคัดลอกข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเพื่อมาทำเป็นรายงานของตน แล้วจึงนำไปส่งครู เมื่อนำไปส่งครูดังภาพช่องที่ 5 คุณครูพบว่า นักเรียนมีการคัดลอกงานมาจากที่อื่น จึงบอกกับนักเรียนว่า “จะนำเนื้อหาในรายงานมาออกข้อสอบ” เห็นได้จากช่องที่ 6 จะเห็นว่านักเรียนมีอาการตกใจเพราะคิดว่าไม่สามารถทำข้อสอบได้ เนื่องจากรายงานดังกล่าวได้คัดลอกมาจากสื่อออนไลน์และไม่ได้ผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลก่อนนำมาส่ง พฤติกรรมข้างต้นเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมด้วยเพราะการคัดลอกข้อมูลของบุคคลอื่นถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ การดำเนินการที่ถูกต้องจึงควรมีการใส่ข้อมูลอ้างอิงถึงแหล่งที่มาของข้อมูล

นอกจากนี้พฤติกรรมที่ปรากฏในภาพยังแสดงให้เห็นถึงกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนสมัยใหม่ที่มีการสืบค้นข้อมูลจากสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งในปัจจุบันนี้อินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้และอำนวยความสะดวกในการทำงานด้านต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้ที่เลือกใช้งานควรคำนึงถึงความถูกต้อง ในการนำข้อมูลมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด



ภาพที่ 110

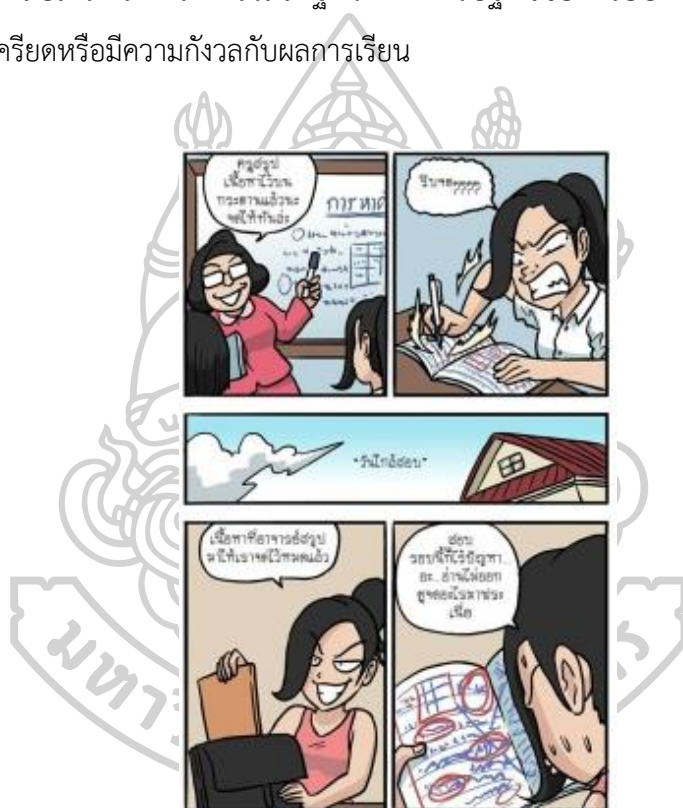
จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

<u>หลังสอบเสร็จ</u>	
นักเรียนคนที่ 1	“เฮ้ย มึง ข้อนี้ มึงตอบอะไร กูไม่รู้กูตอบถูกไหม ตกแน่เลยวะ ทำไงดีวะ กังวลชิบ”
นักเรียนคนที่ 2	“เออ จำได้ว่ากูอ่านมาแล้วนะ เนี่ยตรงเนี่ย กูไม่ค่อย ชัวร์เลยวะ”
นักเรียนคนที่ 3	“สอบไปแล้ว มึงจะมาอะไรกันอีกเนี่ย”
<u>หลังคะแนนออก</u>	
นักเรียนคนที่ 1	TOP
นักเรียนคนที่ 2	TOP
นักเรียนคนที่ 3	ตก

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อมีการทดสอบภายในโรงเรียน จะเห็นว่านักเรียนคนที่ 1 และ 2 เป็นตัวแทนของเด็กที่ตั้งใจเรียน เมื่อออกจากห้องสอบเด็กกลุ่มนี้มักกลับมาเปิดหนังสือเพื่อทบทวนคำตอบที่ได้ตอบไปว่าถูกต้องหรือไม่ ในขณะที่นักเรียนคนที่ 3 เมื่อออกจากห้องสอบ กลับไม่ได้ให้ความสนใจในการทบทวนคำตอบ เห็นได้จากข้อความที่ว่า “สอบไปแล้ว มึงจะมาอะไรกันอีกเนี่ย” จนกระทั่งเมื่อผลสอบประกาศออกมาผู้เขียน

ได้แสดงผลการทดสอบของเด็กทั้ง 2 กลุ่มผ่านภาพในช่องที่ 2 ว่านักเรียนคนที่ 1 และ 2 ซึ่งอยู่กลุ่มที่ตั้งใจเรียนและมีความกังวลในคำตอบกลับสอบผ่านทั้ง 2 คน ในขณะที่นักเรียนคนที่ 3 กลับสอบตก

ผู้เขียนได้สะท้อนพฤติกรรมของนักเรียนที่พบเห็นได้จริงในสังคมไทย โดยให้นักเรียน 2 คนแรกเป็นตัวแทนของคนที่ตั้งใจเรียน และมีความกังวลเรื่องผลการเรียนด้วย เพราะอาจมุ่งหวังจะนำผลการเรียนไปใช้ในอนาคต เช่น การสอบเข้าศึกษาต่อ ในขณะที่นักเรียนคนที่ 3 เป็นตัวแทนของนักเรียนที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับผลการเรียน อาจจะด้วยเหตุผลหลายด้าน เช่น สภาพแวดล้อม ภาระหน้าที่ รวมถึงฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เมื่อมีการทดสอบจึงมักจะไม่เคร่งเครียดหรือมีความกังวลกับผลการเรียน



ภาพที่ 111

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 ครู “ครูสุรูปเนื้อหาทั้งหมดไว้บนกระดานแล้วนะ จดให้ทันล่ะ”

ช่องที่ 2 นักศึกษา “รีบจตจจจจจจจจจจ”

วันใกล้สอบ

ช่องที่ 4-5 นักศึกษา “เนื้อหาที่อาจารย์สุรูปมาให้เราจดไว้หมดแล้ว

สอบรอบนี้ก็ไร้ปัญหา...อะ...อ่านไม่ออก ตรูจตอะไรมาพะเนี่ย”

จากข้อความข้างต้นเป็นการจัดบันทึกเนื้อหาที่อาจารย์สอน นักศึกษาส่วนใหญ่จัดบันทึกตามกระดานหรือสื่อการสอนของอาจารย์ นักศึกษากังวลว่าหากมีการสอบเนื้อหาบางส่วนอาจลืมและกลัวจะทำข้อสอบไม่ได้ จึงจำเป็นจะต้องจดตามทั้งหมด เห็นได้จากข้อความที่กล่าวว่า “รีบจดๆๆๆๆๆ” แต่การจดตามนั้นไม่ได้ผ่านความเข้าใจ เป็นการตั้งหน้าตั้งตาจด ดังที่ปรากฏในภาพช่องที่ 2 เพื่อให้ทันตามเนื้อหาที่อาจารย์สอน หลังจากนั้นเมื่อถึงวันใกล้สอบนักศึกษาได้นำเนื้อหาที่ตนเองจดมาทบทวน ผลปรากฏว่านักศึกษาไม่สามารถอ่านลายมือตนเองได้ พฤติกรรมข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงสภาวะจริงที่นักศึกษาส่วนใหญ่มักพบเจอ เนื่องจากนักศึกษามักต้องการจดให้ทันอาจารย์ แต่ลืมตระหนักถึงปัญหาที่จะตามมาภายหลังว่าตนจะอ่านลายมือได้ออกหรือไม่ หากนักศึกษาจดด้วยความเข้าใจและผ่านกระบวนการคิดมาแล้ว เมื่อนักกลับมาอ่านใหม่ เนื้อหาเหล่านั้นก็จะสามารถเข้าใจได้โดยง่าย



ภาพที่ 112

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

ช่องที่ 1 ครู	“อ้าว...จดเสร็จหรือยัง”
ช่องที่ 2 ครู	“ไม่มีใครจดแล้วใช่ไหม ครูลบแล้วนะ”
ช่องที่ 3-4 นักเรียน	“แซะ แซะ แซะ แซะ” “ลบเลยค่าจรรยา”

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่พบในโรงเรียน เมื่อนักเรียนส่วนมากได้นำเทคโนโลยีมาใช้ในโรงเรียนมากขึ้น ผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมของนักเรียน

ดั่งภาพและข้อความที่ปรากฏในช่องที่ 1 และช่องที่ 2 จากข้อความที่คุณครูถามนักเรียนว่า “อ้าว...จุดเสร็จหรือยัง” ครูหันไปหานักเรียนแต่นักเรียนไม่ได้ตอบคำถามใด ๆ ครูจึงกล่าวว่า “ไม่มีใครจุดแล้ว ไข่ม้อยันครูลบแล้วนะ” จากนั้นนักเรียนทุกคนได้นำโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาเพื่อถ่ายเนื้อหาบนกระดานดำ พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการใช้เทคโนโลยีเพื่อความสะดวกสบายของนักเรียน โดยไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสมและความรู้ที่จะได้รับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าภาพในช่องสุดท้ายหลังจากนักเรียนถ่ายรูปเสร็จก็กลับไปเล่นโทรศัพท์มือถือ โดยไม่ได้สนใจเนื้อหาที่ครูสอน พฤติกรรมเหล่านี้อาจส่งผลให้นักเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจเนื้อหา นอกจากนี้ภาพที่นักเรียนถ่ายไปนั้นนักเรียน อาจไม่ได้กลับมาทบทวนอีกครั้ง ซึ่งแตกต่างกับการจดด้วยตนเองจะผ่านกระบวนการวิเคราะห์และจดบันทึกลงสมุดทำให้นักเรียนได้รับความรู้ที่มากขึ้น



ภาพที่ 113

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

นักเรียน	“เป็นไงละพวกมึง”
คุณครู	“กับการเรียน หนูทุ่มเทอย่างนี้ ล้อลูก”

จากเนื้อหาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงลักษณะการนำเทคโนโลยีมาใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม ขณะที่ผู้เขียนได้เผยแพร่ภาพนี้เป็นช่วงเวลาที่การเล่นเกมนับได้รับความนิยมในกลุ่มนักเรียน จึงทำให้นักเรียนหลายคนมีพฤติกรรมติดเกม จนบางครั้งผู้ปกครองต้องเสียเงินไปกับค่าโทรศัพท์ ค่าเติมเกมเป็นจำนวนมาก ผู้เขียนได้ใช้ข้อความเพื่อแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมติดเกม เห็นได้จากคำพูดที่ว่า “เป็นไงละพวกมึง” แล้วมีภาพเด็กนักเรียนถือโทรศัพท์พร้อมกับหันหน้าจอมาทงเพื่อน เพื่ออวดถึงชัยชนะหรือการเล่นเกมนของตนเอง แต่พฤติกรรมเหล่านั้นเป็นการเลือกใช้เทคโนโลยี

ในเรื่องที่ไม่เหมาะสม เพราะเด็กตั้งหน้าตั้งตาเล่นเกมจนไม่สนใจการเรียน ผู้เขียนได้เสียดสีผ่านข้อความที่ว่า “กับการเรียนหนูทุ่มเทแบบนี้มั๊ยลูก” เป็นการพูดเพื่อให้ทราบถึงลักษณะของตัวละครที่เป็นนักเรียนว่าตั้งใจเล่นเกมแต่ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ

การศึกษาในปัจจุบันเทคโนโลยีมีความสำคัญต่อการศึกษา และเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินชีวิตก็จริง แต่เราควรเลือกใช้เทคโนโลยีให้คุ้มค่า และเกิดประโยชน์สูงสุด ดังที่พนิดา พานิชกุล (2542 :6) กล่าวว่า เทคโนโลยีมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต เทคโนโลยีช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้และเปิดโลกกว้าง อีกทั้งยังช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงาน ช่วยต่อการจัดเก็บและค้นหาข้อมูล ช่วยให้การสื่อสารระหว่างกันมีความรวดเร็วมากขึ้น ลดปัญหาเรื่องระยะเวลาและระยะทาง



ภาพที่ 114

จากภาพดังกล่าวมีเนื้อหาความว่า

- | | | |
|-----------|---------------|--|
| ช่องที่ 1 | ผู้ชายคนที่ 1 | “เฮ้ย นายจำเราได้ไหม เราเคยอยู่ห้องเดียวกันกับนายตอนป.1 ไง” |
| ช่องที่ 2 | ผู้ชายคนที่ 1 | “ตอนมัธยมเราก็อยู่โรงเรียนเดียวกัน เราเคยเห็นนายแว๊ปปๆ แต่จำได้” |
| ช่องที่ 3 | ผู้ชายคนที่ 2 | “เหวอผมจำไม่ค่อยได้เลย” |

ผู้ชายคนที่ 1 “เฮ้ย พุดอะไรอย่างนั้น”

ช่องที่ 4 ผู้ชายคนที่ 1 “ยังไงฝากลูกเข้าทำงานด้วยซี”

ผู้ชายคนที่ 2 “...”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างและความผิดพลาดของผู้คนในสังคม เนื่องจากผู้ชายคนที่หนึ่งในช่องแรกขณะที่เขายังเด็กไม่ได้ตั้งใจเรียน เมื่อขึ้นชั้นมัธยมศึกษาก็ยังคงเกรงไม่สนใจเช่นเดิม เมื่อเทียบกับผู้ชายคนที่ 2 ที่ขยันและตั้งใจเรียน มาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าเป็นความแตกต่างด้านการเอาใจใส่และการเห็นคุณค่าของการศึกษา และความผิดพลาดที่ไม่ตั้งใจเรียนจึงส่งผลต่ออนาคต โดยเห็นได้จากภาพในเรื่องของการแต่งกาย บุคลิกและการประกอบอาชีพของตัวละคร และในช่องสุดท้ายเมื่อเติบโตการทำงานหรือภาระหน้าที่ก็แตกต่างกัน สุดท้ายผู้ที่ไม่ตั้งใจเรียนก็ต้องมาขอพึ่งพาอาศัยผู้ที่มีวิชาความรู้และมีการงานที่ดี มีความเจริญก้าวหน้า เห็นได้จากข้อความที่ว่า “ยังไงฝากลูกเข้าทำงานด้วยซี”

นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นยังสามารถตีความได้ว่าสังคมไทยเป็นระบบอุปถัมภ์ พี่ช่วยน้อง เพื่อนช่วยเพื่อน หลายครั้งที่เราเข้าทำงานมักจะพบว่าสถานที่นั้น ได้มีการคัดเลือกจากสถาบัน ระดับการศึกษาหรืออื่น ๆ ในสถานที่ทำงานบางที่ผู้ที่มีคนรู้จักในสถานที่ทำงานนั้น ๆ จะได้รับการคัดเลือกเข้าทำงานมากกว่าผู้ที่มาสมัครใหม่ และสถาบันยังเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งผลให้การรับเข้าทำงานมีโอกาสสูงขึ้น



พิมพ์ดีด

ภาพที่ 115

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่1 ผู้ชาย “ครูครับค่าประกัน กยศ.ให้พวกผมหน่อย”

ผู้หญิง “หนูจะไม่ลืมพระคุณเลยคะ”

ครู “จรรยา เดี่ยวครูค่าให้”

ช่องที่2 ครู “เมื่อไหร่จะใช้หนี้ กยศ. หละลูก”

ผู้ชายและผู้หญิง “ไม่มีตั้งค้อะครู”

จากเนื้อหาที่ปรากฏเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับครูที่มีความหวังดีเกี่ยวกับการสนับสนุนทางการศึกษาแก่นักเรียนที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ โดยระบบเงินกู้ยืมทางการศึกษา หรือ กยศ. เป็นการกู้เงินยืมเรียนเพื่อการศึกษา แต่จะต้องมีผู้ค้ำประกัน ในกรณีของคุณครูท่านนี้ได้เซ็นค้ำประกันการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา (กยศ.) ให้แก่นักเรียนหลายคนเมื่อหลายปีก่อน บางส่วนได้ติดต่อชำระหนี้ตามปกติ ในขณะที่บางส่วนไม่ได้ติดต่อชำระหนี้ตามกำหนด จึงมีหนังสือจากศาลเพื่อยึดบ้านและทรัพย์สินของคุณครูจนเกิดเป็นประเด็นข่าวที่ได้รับความสนใจ ผู้เขียนจึงนำข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ มาสร้างเป็นภาพการ์ตูนเพื่อสะท้อนความปรารถนาดีของคุณครูที่มีต่อนักเรียนเพื่อให้ได้รับโอกาสทางการศึกษา แต่กลับได้รับผลกระทบมาสู่คุณครูเมื่อนักเรียนขาดความรับผิดชอบในการชำระหนี้ตามระบบ



ภาพที่ 116

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ทนายถูกฝรั่งเศษชนะ”

ช่องที่ 2 “ทนายถูกฝรั่งเศษปู้นๆ”

“เย่ทนายถูกฝรั่งเศษชนะแน่”

“ฝรั่งเศษมาค๊ะ”

ช่องที่ 3 “ทนายถูกแต่เขียนผิดค๊ะ ฝรั่งเศส เขียนอย่างนั้นะคะ”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนต้องการแสดงให้ทราบถึงการเลือกใช้คำและการเขียนคำผิด จากข้อความที่กล่าวไว้ว่า “ทนายถูกฝรั่งเศษชนะ” คำว่าฝรั่งเศส ควรใช้ ส เสือ แต่ตัวละครที่เป็นนักเรียนกลับเขียนผิด โดยการเขียนผิดเกิดมาจากสาเหตุหลักคือการขาดความเข้าใจและการที่นักเรียนติดสื่อโซเชียลมากเกินไป สืบเนื่องจากปัจจุบันคือยุคสมัยแห่งเทคโนโลยี เด็กนักเรียนให้ความสำคัญกับสื่อออนไลน์ และส่วนมากนักเรียนเองยังขาดการพิจารณาถึงภาษาที่ตนเองใช้ เช่นจากเดิมการเขียนเพื่อให้ผู้อื่นอ่านจะต้องเขียนให้ถูกต้องและชัดเจน แต่ในปัจจุบันนิยมเขียนแบบกระชับ สั้น และชอบสร้างภาษาขึ้นมาใหม่หรือไม่ก็เขียนแบบใหม่ที่นิยมเขียนตามที่ตนเองออกเสียง เช่น คำว่า “ฝรั่งเศส” และคำว่า “เทอ” จึงทำให้บางครั้งการที่เราใช้สื่อออนไลน์มากเกินไป อาจจะทำให้เผลอลืมคำที่ถูกต้องว่าควรเขียนแบบใด



ภาพที่ 117

จากเนื้อหาด้านบนช่องที่ 1 เป็นภาพของนักศึกษาที่จบใหม่ มีรอยยิ้มและแสดงถึงความสุข มีข้อความว่า “ตอนเรียนจบ” ส่วนช่องที่ 2 มีข้อความว่า “ตอนทำงาน” เป็นภาพ

ที่ดูสวนทางกัน เนื่องจากตอนเรียนจบ บัณฑิตทุกคนมีความฝันและตั้งใจเรียนเพื่ออนาคตที่ตนเองคาดหวังไว้ จึงทำให้เกิดรอยยิ้มและมีความสุขเมื่อจบการศึกษา แต่เมื่อถึงเวลาหางานจริง ๆ กลับต้องมาเครียด ดังในภาพที่ 2 นอกจากนี้ผู้เขียนได้เพิ่มรายละเอียดในส่วนของตอนหางาน โดยการใส่หยดน้ำตาให้แก่ตัวละคร แสดงถึงความยากลำบากในการหางานทำ เนื่องจากปัจจุบันมีคนจบศึกษาเพิ่มขึ้น มีคนต้องการหางานทำเป็นจำนวนมาก แต่งานยังคงมีเท่าเดิมจึงเกิดการแข่งขันที่สูงขึ้น ผู้คนในสังคมจะต้องแข่งขันเพื่อให้ตนเองมีงานทำเพื่อความเป็นอยู่



ภาพที่ 118

จากภาพปรากฏข้อความแบบ 2 ช่อง ช่องที่ 1 “ญี่ปุ่นคิด” ช่องที่ 2 “ไทยคิด” ผู้เขียนต้องการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเล่นบัตรการ์ดของเด็กไทยและเด็กญี่ปุ่น ซึ่งในอดีตบัตรการ์ดได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในหมู่เด็กนักเรียน วัยรุ่น โดยเด็กไทยได้นำบัตรการ์ดมาแข่งขันโดยวิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจับเพื่อให้มาทับกัน ใครทับได้ถือว่าชนะและกินบัตรของอีกฝ่ายไป หรือการเล่นด้วยวิธีการแข่งขันพลังที่มีในบัตรการ์ดใครที่ทิ้งบัตรการ์ดในมือหากมีพลังมากกว่าอีกฝ่ายถือว่าชนะและจะต้องเก็บบัตรการ์ดของอีกฝ่าย ซึ่งการเล่นของเด็กไทยเป็นการเล่นแบบไม่ได้คำนึงถึงคุณค่าของบัตรการ์ดมากนัก เน้นสนุก แตกต่างกับเด็กญี่ปุ่นที่มีวิธีการเล่นที่แตกต่าง โดยจะนำบัตรการ์ดมาเปรียบเทียบและคำนวณสิ่งต่าง ๆ ที่มีในบัตรการ์ด ในประเทศญี่ปุ่นบัตรการ์ดได้รับความนิยมสูงสุดเนื่องจากได้ถูกระบุให้เป็นเกมในการแข่งขัน ทั้งนี้ผู้เขียนยังพยายามสื่อให้เห็นถึงระบบการศึกษาที่กำลังสอนให้เด็กไทย ขาดการคิด วิเคราะห์ เพราะถึงแม้จะเป็นแค่บัตรการ์ด แต่นักเรียนญี่ปุ่นก็สามารถนำมาทำเป็นเกมที่ต้องใช้ความคิดและวิเคราะห์เพื่อไม่ให้ตนเองแพ้

3.4) เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม

จากการศึกษาเนื้อหาที่พบในการ์ตูนเพจ Jod 8riew พบว่าเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ในสังคม เรื่องที่สังคมไม่ให้การยอมรับและเรื่องที่สังคมยังละเลย บางปัญหายังคงมีอย่างต่อเนื่องและเกิดเหตุการณ์แบบเดิมซ้ำ ๆ สภาพปัญหาสังคมที่พบจากข้อมูล สามารถอธิบายได้ดังนี้



ภาพที่ 119

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1-2 ให้อาหารปลา

ช่องที่ 3 ลูก “ที่หลังเรามากันอีกนะคะแม่”

จากเนื้อหาทำให้ทราบถึงลักษณะการปลุกฝังภายในครอบครัว โดยผู้เขียน แบ่งออกเป็น 4 ช่อง ช่องที่ 1,2 เป็นภาพการให้อาหารปลา และปลาмаกินอาหาร ช่องที่ 3 เป็นภาพ การแสดงออกทางอารมณ์ให้ความรู้สึกพอใจ ยินดี และช่องที่ 4 เป็นภาพพฤติกรรมของแม่ที่พาลูก กลับบ้านแต่ทิ้งขยะไว้ตามท้องถนนหรือบริเวณสำหรับให้อาหารปลา เนื้อหาโดยสรุปเป็นการกล่าวถึง พฤติกรรมการปลุกฝังที่แม่สอนให้ลูกเป็นคนเอื้อเฟื้อต่อสัตว์ โดยการพาลูกไปให้อาหารสัตว์ แต่ไม่ได้

สอนให้ลูกทิ้งขยะให้ถูกที่ มักจะละเลยหรือทิ้งขยะไว้ตามภาพ และอาจก่อให้เกิดปัญหาด้านมลพิษ จากขยะที่สะสม ตลอดจนมลพิษทางน้ำ เมื่อขยะทิ้งไม่ถูกที่และปลิวลงในน้ำอาจเกิดน้ำเน่าเสียได้



ภาพที่ 120

จากเนื้อหาในภาพข้างต้นไม่ปรากฏข้อความในภาพ แต่สามารถอธิบายถึงเนื้อหา ที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารกับผู้อ่านถึงกรณีของการล่าเสือดำของนายเปรมชัย กรรณสูต ประธาน กรรมการ บมจ.อิตาเลียนไทย ดีเวลล็อปเมนต์ ได้บุกรุกเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าและพบว่าร่วมกัน เก็บหาของป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ มีซากเสือด่าซึ่งเป็นสัตว์ป่าคุ้มครองไว้ในครอบครองโดยไม่ได้ ครอบอนุญาต ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความรู้สึกผ่านภาพเสือด่าและสีหน้าของตัวละคร โดยจะเห็นว่าสีหน้า ของบุคคลรวมถึงสายตาของเสือด่าดูจับจ้องและแสดงออกถึงการเรียกร้องต่อกฎหมายที่ควรลงโทษ ต่อผู้กระทำความผิด



ภาพที่ 121

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความ โดยเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นพฤติกรรมของกลุ่มคนบางส่วนที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมไทยปัจจุบัน ในช่องที่ 1 ผู้เขียนได้ให้ประเด็นไว้ว่า “สังคมไทยติดการสั่งก่อนได้ก่อน” และเป็นภาพของคนที่มาซื้อของ 2 คน ผู้เขียนได้ให้ผู้หญิงผมยาวร่างท้วม เป็นตัวแทนของบุคคลที่เดินมาที่หลังและได้แย่งสั่งอาหาร จากรูปภาพและข้อความเป็นการแสดงออกถึงวิธีการสั่งอาหารแบบไม่ได้เรียงลำดับก่อน-หลัง แต่เป็นการสั่งด้วยวิธีการพูด ใครเสียงดังหากแม่ค้าได้ยินก่อนก็จะได้รับของไปก่อน ในส่วนของช่องที่ 2 ผู้เขียนได้ให้ประเด็นว่า “แม้กระทั่งต่อคิวก็ติดมา” เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านอาหาร KFC โดยทั่วไปร้านอาหารประเภทนี้จะต้องมีการต่อคิว เรียงลำดับก่อน-หลัง ผู้เขียนได้ใช้ตัวละครเดิมที่แซงคิวในช่องที่ 1 เป็นตัวดำเนินเรื่องคือ มีการต่อคิวจริงแต่ยังคงตะโกนสั่งของแบบเดิม

จากเนื้อหาจะพบว่าเป็นการใช้กลวิธีการล้อเลียนพฤติกรรมของผู้ที่มาซื้อของ แต่ชอบแซงคิวไม่ให้เกิดเกียรติ หรือเสียมารยาทกับผู้ที่มาต่อคิวซื้อของก่อนหน้า โดยจะทราบได้จากข้อความที่ว่า ป้าที่มาซื้อของ “เอาไข่ต้มแซ่บสามชุด” เด็กผู้หญิงแสดงสีหน้าและกล่าวว่า “หนูมาก่อน” นอกจากจะเป็นการบอกกล่าวถึงพฤติกรรมที่ไม่ดีแล้ว ยังเป็นการทำให้ทราบถึงพฤติกรรมที่เคยชินของกลุ่มคนประเภทนี้อีกด้วย สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540 :18) กล่าวถึงการเกิดพฤติกรรมเคยชิน ว่าเป็นการกระทำแบบเดิมซ้ำ ๆ ซึ่งบุคคลเหล่านั้นคิดว่าสิ่งที่ทำนั้นดีแล้ว ควรแล้ว บุคคลรู้เห็นและประพฤติดนทั้งที่ดี ไม่ดีจนเป็นพื้นฐาน

ปฏิบัติต่อเนื่องจนเกิดพฤติกรรมเคยชิน การใช้วัฒนธรรมในสังคมเป็นแนวทางปฏิบัติ ผสมผสานกับหลักการทำให้เกิดพฤติกรรมความเคยชิน เช่น การทำความเคารพด้วยการไหว้เมื่อพบเห็นผู้ใหญ่


ตามกฎจราจร

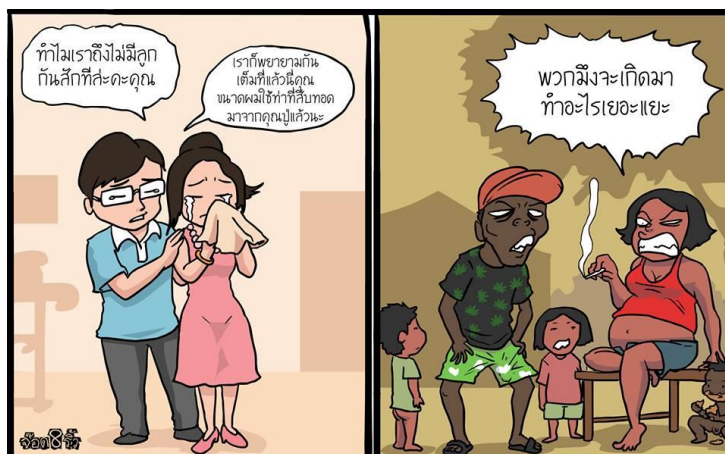


ตามความเป็นจริง



ภาพที่ 122

จากภาพปรากฏข้อความเพื่อบอกถึงสถานการณ์คือ “ตามกฎจราจร” และ “ตามความเป็นจริง” ผู้เขียนได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมที่ควรจะเป็นของบุคคลทั่วไป ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎจราจร แต่ในความเป็นจริงยังมีคนบางกลุ่มที่ทำพฤติกรรมขัดแย้ง กับกฎจราจร โดยในภาพเป็นการนำเก้าอี้มาวางขวางช่องที่จอดรถ ในภาพปรากฏป้ายที่ให้จอดรถอย่างเด่นชัดนั่นคือ  ว่าเป็นที่จอดรถได้ เมื่อมีรถมาคนขับเห็นป้ายนี้ก็จะคิดว่าที่ว่างสามารถจอดรถได้ แต่ในภาพกลายเป็นว่ามีเก้าอี้กีดขวางอยู่จึงทำให้คนขับต้องหาที่จอดรถใหม่



ภาพที่ 123

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ครอบครัวที่ 1

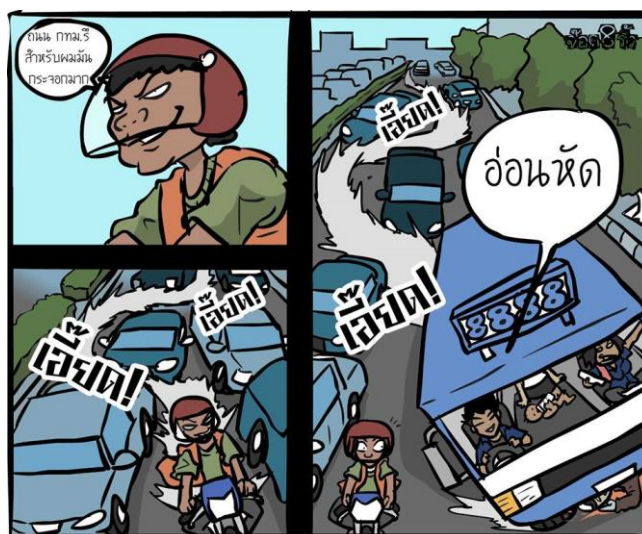
ช่องที่ 1 ภรรยา “ทำไมเราถึงไม่มีลูกกันสักทีคะคุณ”

สามี “เราก็พยายามกันเต็มที่แล้วนะคะคุณ ขนาดผมใช้ทำที่สืบทอดมาจากคุณปู่แล้วนะ”

ครอบครัวที่ 2

ช่องที่ 2 ภรรยา “พวกมันจะเกิดมาทำอะไรเอะแยะ”

จากข้อความข้างต้นเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับด้านสภาพปัญหาภายในครอบครัวที่มีอยู่ในสังคม เป็นเรื่องเกี่ยวกับความพร้อมและความไม่พร้อมในการมีบุตร จะเห็นได้จากช่องที่ 1 ปรากฏภาพของครอบครัวที่มีความพร้อมและสื่อถึงฐานะทางสังคมที่ดี จะเห็นได้จากการแต่งกายที่อยู่อาศัย รวมถึงถ้อยคำที่ใช้สื่อสาร นอกจากนี้เนื้อหายังแสดงให้เห็นถึงปัญหาการมีบุตรของครอบครัวสองครอบครัว โดยครอบครัวที่ 1 มีความพร้อมในการเลี้ยงดู แต่กลับประสบปัญหาเพราะมีบุตรยาก อาจเป็นเพราะการทำงานที่หนักเกินไป ความเครียด หรือปัจจัยอื่น ๆ แตกต่างกับช่องที่ 2 ปรากฏภาพของครอบครัวที่ขาดความพร้อมเห็นได้จากสภาพครอบครัวที่มีฐานะยากจน แสดงได้จากการที่อยู่อาศัย การแต่งกาย และคำพูดที่ใช้ไม่สุภาพ และกล่าวว่า “พวกมันจะเกิดมาทำอะไรเอะแยะ” คนกลุ่มนี้อาจขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องของการป้องกันด้านการมีเพศสัมพันธ์ เงิน และด้านความพร้อม จึงส่งผลให้ทางครอบครัวไม่สามารถดูแลบุตรได้ดีเท่าที่ควร



ภาพที่ 124

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 คนขี่รถจักรยานยนต์ “ถนน กทม. รี สำหรับผมมันกระจอกมาก”

ช่องที่ 2 “เอ๊ยด เอ๊ยด เอ๊ยด”

ช่องที่ 3 คนขี่รถโดยสารสาธารณะ “อ๋อนหัด”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนได้กล่าวถึงพฤติกรรมในการขับรถระหว่างรถจักรยานยนต์และพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะ โดยการเปรียบเทียบระหว่างผู้ขับรถจักรยานยนต์ ซึ่งมีความคล่องตัวและรวดเร็วกว่า สามารถขับรถในความเร็วที่เหมาะสมได้ หากเปรียบเทียบกันในภาพจะเห็นได้ว่าผู้ที่กำลังขับรถโดยสารสาธารณะนั้นพยายามจะขับแข่งกับรถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดอันตราย และไม่เหมาะสม ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้ใช้รถใช้ถนน และอาจสร้างความเสียหายแก่รถคันอื่น นอกจากเรื่องของความเร็วแล้วผู้เขียนยังแฝงไว้ด้วยว่าผู้ขี่รถจักรยานยนต์ยังปฏิบัติได้ถูกต้องตามกฎหมายจราจรคือ สวมหมวกนิรภัย



ภาพที่ 125

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ทีมผู้สร้างทำงานอย่างหนัก ใช้ทุนสร้างมหาศาล”

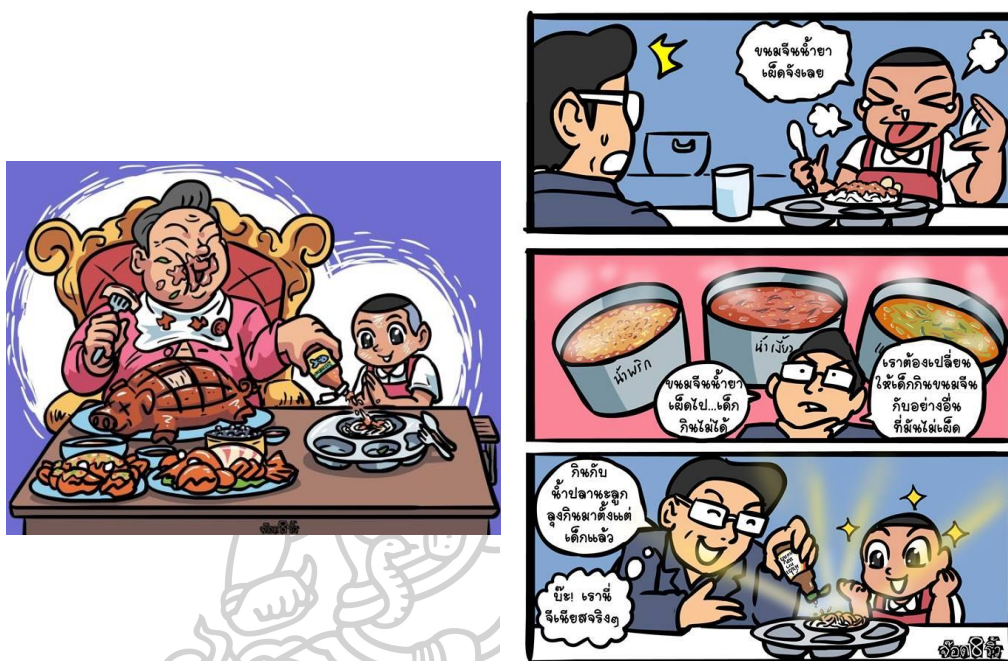
“เพื่อให้ได้ภาพยนตร์ที่ดีที่สุด”

ช่องที่ 2 “สนุกจริงๆ สมแล้วเป็นหนังที่ใช้ทุนสร้างหลายล้าน”

ช่องที่ 3 “แบบนี้ต้องเพื่อเผื่อให้คนอื่นดูฟรีๆดีกว่า (รู้สึกเป็นคนดี)”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงพฤติกรรมของคนในสังคม และความพยายามของกลุ่มคนที่จัดทำภาพยนตร์เพื่อให้ผู้ชมเกิดความสุขและน่าติดตาม ในสังคมมีคนบางกลุ่มที่มีความเห็นแก่ตัวและอยากหารายได้โดยไม่ต้องลงทุน ผู้เขียนจึงได้นำพฤติกรรมเหล่านั้นมาเขียนเป็นเรื่องราวด้านบน โดยใช้ข้อความในช่องที่ 1 ว่า “ทีมผู้สร้างทำงานอย่างหนัก ใช้ทุนสร้างมหาศาล เพื่อให้ได้ภาพยนตร์ที่ดีที่สุด” ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจในการทำงานของผู้สร้างภาพยนตร์ แต่เมื่อมาอ่านในช่องที่ 2 ปรากฏข้อความว่า “สนุกจริงๆ สมแล้วเป็นหนังที่ใช้ทุนสร้างหลายล้าน” จากข้อความไม่ได้เป็นการสื่อถึงคำชมหรือความประทับใจแต่เป็นการเหน็บแนมเพื่อต่อว่าผู้ที่มีความเห็นแก่ตัวเพราะ พฤติกรรมและคำพูดในช่องที่ 3 ที่กล่าวว่า “แบบนี้ต้องเผื่อให้คนอื่น

คูฟรี ๆ ตีกว่า (รู้สึกเป็นคนดี)” ตรงคำที่ขีดเส้นใต้ เป็นการแสดงให้เห็นชัดเจนว่าผู้เขียนไม่ได้เห็นด้วย และเมื่อผู้อ่านได้อ่านก็อาจเกิดความเห็นตามและแสดงความคิดเห็นที่ตรงกัน เป็นการนำเรื่องราวที่เป็นปัญหาสังคมมาตีแผ่และส่งต่อ บอกกล่าวถึงจุดที่ควรแก้ไข



ภาพที่ 126-127

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เด็กชาย “ขอมจิชัย้าขา เฝ็ดจิงเลย”

ครูใหญ่ “ขอมจิชัย้าขา เฝ็ดไป...เด็ก กิงจะเฝ็ด

ักบอย่างอี่ๆ ที่เฝ็ดเฝ็ด

ครูใหญ่ “กิงกับ ข้าปอาจะลูก ลุงกิงมาคิงแต่ เด็กเฝ็ด

เฝ็ด เฝ็ดจิชัย้าจิงจิง”

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนแสดงการประชดประชันผ่านการสื่อสารด้วยภาพการ์ตูน เพื่อบอกเล่าข่าวจากกรณีที่มีการเผยแพร่วิดีโอของเด็กนักเรียนระดับชั้นอนุบาล โรงเรียนบ้านท่าใหม่ ต.ประสงค์ อ.ท่าชนะ จ.สุราษฎร์ธานี กำลังกินเส้นขนมจีนคลุกน้ำปลาเป็นอาหารกลางวัน ซึ่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 มีคำสั่งให้ตรวจสอบ

โดยนายสมเชาว์ สิทธิเชนทร์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านท่าใหม่ ถูกตั้งกรรมการสอบข้อเท็จจริง และมีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตั้งแต่วันที่ 16 มิ.ย.2562

จากข้อมูลดังกล่าวผู้เขียนได้สร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมเหมือนกับในข่าว แต่ปรับเปลี่ยนคำพูดของผู้ผู้อำนวยการโรงเรียนในตอนท้ายที่ว่า “กินกับน้ำปลานะลูกลุงกินมาตั้งแต่เด็กแล้ว บ๊ะ เรานี่จีเนียสจริงๆ” คำที่ขีดเส้นใต้เป็นการแสดงให้เห็นว่าตัวละครใหญ่ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาได้กล่าวเป็นยอว่าตนฉลาดที่ให้นักเรียนที่ไม่สามารถทานเผ็ดได้ มาทานขนมจีนกับน้ำปลาแทน ซึ่งข้อความที่ขีดเส้นใต้นี้ ผู้เขียนต้องการประชดประชันถึงความคดโกงของผู้ผู้อำนวยการ



จิมฮิติ

ภาพที่ 128

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้ใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อเป็นการเน้นย้ำให้เรื่องราวชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้เขียนยกกรณีของกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มักจะชอบขับรถเสียงดัง ขับรถแข่งกันบนถนนสาธารณะ ส่งผลให้บุคคลอื่น ๆ เกิดความรำคาญ และนอกจากนั้นยังอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย จากคำพูดที่เด็กชายพูด “มึงตึงท้ายให้กูหน่อย” เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงอันตราย อีกทั้งยังส่งผลเสียต่อคนอื่น

จากข้อความเป็นการนำไปสู่การหักมุม ที่ในความจริงแล้วเรามักจะเข้าใจจากคำว่า “มึงตึงท้ายให้กูหน่อย” คนที่ตึงท้ายมักจะเป็นเพื่อนของคนที่ขับรถโดยการนั่งให้กันของตนเองนั้น

อยู่ในส่วนท้ายสุดของรถจักรยานยนต์ เพื่อรั้งให้ด้านหน้าของรถยกขึ้น เป็นการขับแบบล้อเดียว ในกลุ่มวัยรุ่นถ้าใครทำได้ถือว่าเก่งและน่าคบ แต่เมื่อเราดูภาพจะพบว่าผู้เขียนได้ใช้ตัวละครอื่น ในการดัดท้าย โดยใช้เป็นภาพยมบาล ที่คอยดัดท้ายให้ เป็นการใช้รูปภาพในการหักมุมของเรื่องราว ที่กล่าวมาข้างต้น

ศรัทธา



สังฆกรรม



ภาพที่ 129

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนต้องการกล่าวถึงพฤติกรรมของกลุ่มคนที่ไปทำบุญโดยช่องที่ 1 เป็นความศรัทธาของกลุ่มคนที่กำลังปิดทองที่พรพุทธรูปด้วยรอยยิ้มที่สดใส เมื่อมองมาในภาพที่ 2 กลับพบข้อความที่ว่า สังฆกรรม เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่าขณะที่เรากำลังทำบุญเรารู้สึกอึ้งใจและได้รับบุญ แต่ในขณะที่เดียวกันเรากลับละเลยการทิ้งขยะและก่อให้เกิดปัญหาที่จะตามมา คือ พระหรือเจ้าหน้าที่ภายในวัดจะต้องการเก็บกวาด ทำความสะอาด แต่ถ้าทุกคนช่วยกันทิ้งขยะลงถังพร้อม ๆ กับการไปทำบุญก็จะช่วยให้ได้บุญเพิ่มมากขึ้นเพราะพระหรือเจ้าหน้าที่ก็จะไม่ต้องมาเหนื่อยที่จะต้องเก็บกวาดขยะในภายหลัง

หน้าทำหน้าที่ฉันดีที่สุดแล้ว



ภาพที่ 130

จากภาพข้างต้นปรากฏข้อความว่า “ฉันทำหน้าที่ฉันดีที่สุดแล้ว” ผู้เขียนต้องการจะบอกแก่ผู้อ่านว่า ในปัจจุบันขยะได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น ผู้เขียนได้ใช้ภาพที่เคยพบเจอตามสถานที่สาธารณะ จะพบว่า มีป้ายปักไว้ว่า “ห้ามทิ้งขยะ” แต่ก็ยังพบขยะในบริเวณนั้น เปรียบได้กับคนในสังคมไม่ได้ให้ความสำคัญกับปัญหาขยะมากพอ บางคนยังคงทิ้งขยะแม้จะมีป้ายปักไว้ว่า “ห้ามทิ้ง” และยังคงมีอย่างต่อเนื่องจนอาจส่งกลิ่นเน่าเหม็น นอกจากเรื่องของกลิ่นแล้ว ขยะยังเป็นแหล่งสะสมเชื้อโรค และพบว่ามีสัตว์ต่าง ๆ มาหาอาหาร ไม่ว่าจะเป็นสุนัข แมว แมลงวัน นก อื่น ๆ เมื่อสัตว์เหล่านี้ออกไปจากกองขยะก็จะพาเชื้อโรคไปด้วยและอาจจะส่งผลให้คนติดเชื้อโรคหรืออาจส่งผลร้ายแรงอื่น ๆ ตามมา



ภาพที่ 131

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

เจ้าหน้าที่ “เราต้องเจาะรูเพื่อหย่อนตัวเข้าไปช่วยเด็ก”

เจ้าหน้าที่ตำรวจ “จะเจาะรูเนี่ย อาศัยอำนาจทางกฎหมายอะไร”

จากข้อความข้างต้นสามารถอธิบายถึงเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารกับผู้อ่านถึงข่าวที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้น เป็นเรื่องราวของแก๊งหมูป่าที่ติดถ้ำขุนน้ำนางนอน โดยนำประเด็นสำคัญมาสร้างเป็นภาพการ์ตูนเสียดสี ดังคำพูดที่เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกกับตัวการ์ตูนเสื้อขาวว่า “จะเจาะรูเนี่ย อาศัยอำนาจทางกฎหมายอะไร” ผู้เขียนได้สะท้อนพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ที่ไม่แม้จะเกิดเหตุการณ์เลวร้ายและถูกเฉินเพียงใด ก็ยังคงยึดกฎหมายเป็นที่ตั้ง โดยขาดการตระหนักถึงสิ่งที่อยู่ตรงหน้า เพราะความเป็นจริงเราควรจะต้องตัดสินใจทำอะไรบางอย่างเพื่อหาวิธีการช่วยผู้คนที่ติดอยู่ออกมาโดยเร็วที่สุด



ภาพที่ 132

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 แม่	“ฉันทนใจจริง ๆ ไม่คิดว่าลูกฉันจะเด็กแบบนี้”
	เพื่อนบ้าน “ที่จริงเด็กมันก็แค่ ต้องการคนที่เข้าใจเท่านั้นแหละ”
ช่องที่ 2 แม่	“สงสัยเราคงไม่เข้าใจมันจริง ๆ ละมั้ง ต้องทำอะไรสักอย่าง”
ช่องที่ 3 แม่	“เอาเลยลูกแม่ตั้งท้ายให้”

จากข้อความข้างต้นปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่ง มีลูกชอบขับรถแข่งตามท้องถนน ซึ่งสร้างความวุ่นวายแก่บุคคลทั่วไป ตัวละครแม่มีความกลัวใจจึงไปปรึกษาเพื่อนบ้าน และได้รับคำแนะนำว่า “ที่จริงเด็กมันก็แค่ ต้องการคนที่เข้าใจเท่านั้นแหละ” แม่จึงมีพฤติกรรมแบบในช่องที่ 3 ผู้เขียนต้องการลดระดับความรุนแรงให้กลายเป็นเรื่องผ่อนคลาย จึงใช้ 2 ช่องสุดท้ายแสดงข้อความที่ว่า “สงสัยเราคงไม่เข้าใจมันจริง ๆ ละมั้ง ต้องทำอะไรสักอย่าง” ในช่องสุดท้ายแม่ได้ส่งเสริมลูกในเรื่องการขับรถจักรยานยนต์ ซึ่งเห็นได้จากข้อความที่ว่า “เอาเลยลูกแม่ตั้งท้ายให้”

เนื้อหาที่ปรากฏสะท้อนถึงปัญหาในสังคมไทยเรื่องการแข่งรถที่เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น ซึ่งผู้เขียนได้แสดงให้เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งมาจากสถาบันครอบครัวที่สนับสนุนและขาดการอบรมในเรื่องของการขับรถจักรยานยนต์แข่งกันว่าพฤติกรรมดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อให้กับบุคคลอื่น เช่นเดียวกับการศึกษาเรื่องกระบวนการเข้าสู่การกระทำความผิดในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนชาย กล่าวไว้ว่า สาเหตุประการสำคัญมาจากครอบครัวคือ ขาดการอบรมดูแล การเอาใจใส่ ขาดการมีกิจกรรมร่วมกันระหว่างบิดา มารดาและบุตร ทำให้เยาวชนหันไปคบเพื่อน ที่มีพฤติกรรมเกร่ ใช้เวลาอยู่กับเพื่อน ให้ความไว้วางใจและมีความสุขเมื่อได้ใช้ชีวิตเที่ยวเล่นกับกลุ่มเพื่อน ปัญหาที่ผู้เขียนได้สะท้อนให้เห็นข้างต้นจึงเป็นปัญหาที่สำคัญที่ต้องให้สถาบันครอบครัวมีส่วนร่วมในการดูแลและอบรมพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนให้เข้าใจถึงปัญหาข้างต้นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรกระทำ (สุณีย์ กลัยะจิตร, 2555)



ภาพที่ 133

จากภาพข้างต้นเป็นการใช้ภาพเพียงอย่างเดียว เป็นการกล่าวถึงเรื่องราวของรถโดยสารสาธารณะ ระหว่างรถโดยสารสาย 8 และสาย 204 ผู้เขียนต้องการที่จะล้อเลียนพฤติกรรม การขับรถโดยสารสาธารณะ โดยใช้ภาพการ์ตูนแสดงให้เห็นว่าคนขับรถคิดว่าเป็นเรื่องเล่น ๆ เนื่องจากในข่าวคนขับรถโดยสารดังกล่าวมีลักษณะของการขับเร็วและไม่คำนึงถึงผู้โดยสาร เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ และนอกจากนั้นยังขับรถเร่งความเร็วแข่งกันกับรถโดยสารคันอื่นๆ ผู้เขียนจึงถ่ายทอดผ่านรูปภาพเพื่อต้องการให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและต้องการเผยแพร่จุดบกพร่องเหล่านี้แก่สังคม สอดคล้องกับข้อมูลของ ธิรยุทธ ลิมานนท์และคณะ (2557: 49) กล่าวว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุของรถโดยสารสาธารณะของไทย พบว่า อุบัติเหตุส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยด้านผู้ขับขี่ ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความรุนแรงของ อุบัติเหตุของรถโดยสารส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยพฤติกรรม การขับขี่ที่ไม่เหมาะสม การไม่มีเข็มขัดนิรภัย การขับรถเร็ว ประมาท และการขาดความยั้งคิด ทั้งนี้โครงสร้างตัวรถไม่แข็งแรงหรือไม่ได้มาตรฐาน การติดตั้งเก้าอี้ไม่มีความ แข็งแรงเพียงพอ และมีอุปสรรคข้างทางก็ส่งผลด้วยเช่นกัน



ภาพที่ 134

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

“Public บุคคลสาธารณะ”

จากข้อความและรูปภาพด้านบน เป็นภาพที่มีคนยื่นมือไปเขียนว่า “บุคคลสาธารณะ” และสวมหมวกที่มีข้อความว่า “Public” นอกจากนั้นยังเห็นได้ว่ามีภาพมือและเท้า มีการนำสิ่งของต่าง ๆ มาสาต และปาใส่ จากภาพสามารถอธิบายได้ว่าผู้เขียนต้องการกล่าวถึงคนในสังคมที่นิยมใช้สื่อออนไลน์ สื่อโซเชียล หรือบุคคลสาธารณะ อาจหมายถึงดารานักแสดง กลุ่มคนที่กำลังเป็นประเด็นทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ส่งอวัยวะเพศชายเทียมมาแต่ทางบริษัทขนส่งได้เปิดกล่องและเผยแพร่ในสื่อออนไลน์ ทำให้ผู้หญิงได้รับความเสียหายและอับอาย นอกจากนั้นผู้เขียนได้ใช้ตัวละครที่ยืนอยู่เปรียบเสมือนคนที่กำลังโดนคนในสังคมรุมทำร้ายเห็นได้จากภาพที่มีมือยื่นออกไปตึ้งรังแกขง ขว้างปาสิ่งของ หรือแม้กระทั่งการใช้เท้าเหยียบไปที่ใบหน้าของตัวละคร มีฉากโครกคล้องคอตัวละครไว้ จากเหตุการณ์ที่ตัวละครได้รับ อาจหมายถึงการกระทำจากคนในสังคมที่ได้รับข่าวสาร ต่าง ๆ มาแต่ขาดการคัดกรองและ ส่งต่อเรื่องราวที่ผิด ๆ นั้น ออกสู่สังคม คนในสังคมขาดการยั้งคิด จึงทำให้ผู้อื่นเดือนร้อน ทั้งนี้ผู้เขียนยังสื่อให้เห็นถึงสภาพปัญหาและผลกระทบจากสื่อออนไลน์ ที่มีการกระจายข่าวสารที่รวดเร็วและขาดการคัดกรองอีกด้วย



ภาพที่ 135

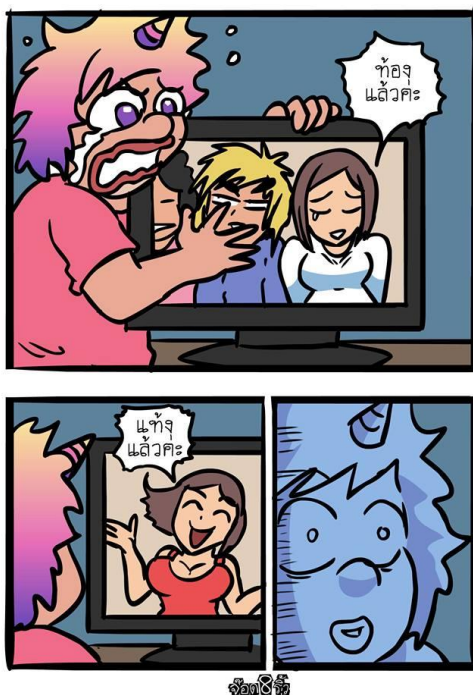
จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ตบ ตับ ตบ”

ช่องที่ 2 ผู้รับสาร “เซี่ยเอ๊ย ดูแล้วหงุดหงิด”

ช่องที่ 3 “อีสัส เป็นผู้ชายที่อยู่ในคลิปแท้ๆ ทำไมไม่เข้าไปช่วย”

จากตัวอย่างเป็นภาพข่าวที่ได้รับความสนใจช่วงหนึ่งเนื่องจากแฟนทอมได้เข้าทำร้ายร่างกายแฟนสาวและในภาพข่าวพบว่ามีผู้คนมุงดูแต่ไม่มีใครเข้าไปช่วย ผู้เขียนนำประเด็นข่าวดังกล่าว มาถ่ายทอดโดยการสอดแทรกอารมณ์ขันซึ่งเห็นได้จากภาพในช่องที่ 3 ผู้เขียนได้สร้างสถานการณ์ให้ตัวละครได้แสดงความหงุดหงิดด้วยการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และถ้อยคำที่ว่า “อีสัส เป็นผู้ชายที่อยู่ในคลิปแท้ ๆ ทำไมไม่เข้าไปช่วย” และฉีกฉากออก นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนสภาพปัญหาที่คนในสังคมขาดการช่วยเหลือ และมีความเห็นแก่ตัว เพราะต่างก็คิดว่าไม่ใช่เรื่องของตนเองและคิดว่าคนในโลกออนไลน์จะช่วยให้ผู้ร้ายโดนลงโทษ แต่ลืมคิดไปว่าขณะนั้นที่กำลังเกิดเหตุ ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ทำไมไม่เข้าไปช่วยผู้ที่ถูกทำร้าย



จอมใช้ดี

ภาพที่ 136

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “ท้อจุแล้วคะ”

ช่องที่ 2 “แแท้จแล้วคะ”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหาของคนในสังคมที่ให้ความสนใจกับเรื่องราวของคนอื่น มากกว่าการใส่ใจในเรื่องของตนเอง เนื่องจากผู้เขียนได้นำเรื่องราวที่กำลังเป็นประเด็นของมีง ศวกัทรแพนสาวของดาราชายที่ชื่อกัปตัน ชลธร ได้ออกมายอมรับว่าตนเองตั้งท้อง(ไทยรัฐออนไลน์ 9 ก.ย. 2561) และเมื่อเวลาผ่านไปมีคนสนใจ จึงไปตามหาความจริงและออกมาเล่าผ่านสื่อทำให้บุคคลในข่าวต้องออกมาบอกว่าตนเองได้แท้งลูกไปแล้ว ผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องแบบ 4 ช่องเพื่อบอกถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่ให้ความสนใจเรื่องของคนอื่นจนละเลยเรื่องของตนเอง



ภาพที่ 137

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 2 “การศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ ม.ดง ให้ทุน 13 หมู่ป่าเรียนฟรีถึงปริญญาเอก”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องแบบ 3 ช่อง ช่องที่ 1 ไม่ปรากฏข้อความแต่จะเห็นได้ว่าเด็กผู้ชายกำลังถือกระดาษอยู่ในมือและมีแม่ที่เดินขายพวงมาลัยอยู่ข้างหลัง เมื่อเรื่องดำเนินมาในช่องที่ 2 มีข้อความว่า “การศึกษาเป็นเรื่องสำคัญ ม.ดง ให้ทุน 13 หมู่ป่าเรียนฟรีถึงปริญญาเอก” และช่องที่ 3 เป็นภาพที่เด็กผู้ชายกำลังเดินเข้าไปในถ้ำ

จากเนื้อหาที่ผู้เขียนกล่าวถึงเป็นเรื่องของปัญหาสังคมที่เด็กบางคนยังขาดโอกาสทางการศึกษา ฐานะยากจน ผู้เขียนจึงได้เขียนเรื่องว่าเมื่อเด็กอ่านข่าวแล้วเกิดการเลียนแบบอยากไปติดถ้ำบ้างเพื่อบางที่อาจจะได้เรียนหนังสือเหมือนคนอื่น ๆ นอกจากปัญหาด้านโอกาสทางการศึกษาแล้วยังสามารถกล่าวถึงปัญหาทางการศึกษาที่ใหญ่ให้ความสำคัญกับเรื่องบางอย่างมากกว่าที่ควร



ภาพที่ 138

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “การรับน้องให้น้องอมทำกันมันไม่สมควรนะ”

ช่องที่ 2 “นี่มันมุกตลกแล้วอีกอย่างน้องเขาเป็นเพศที่สาม”

ช่องที่ 3 “อ้าวเธอครับ”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนได้กล่าวถึงเหตุการณ์รับน้องที่กำลังเป็นปัญหาสังคม เนื่องจากวิธีการรับน้องที่รุนแรงและเสื่อมเสีย พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการล่วงละเมิดทางเพศ และอาจก่อให้เกิดอันตราย ซึ่งผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องแบบ 3 ช่อง โดยช่องที่ 1 เป็นภาพการรับน้องที่รุนแรงพืยขึ้นให้รุ่นน้องนั่งและมีคนบอกว่า “การรับน้องให้น้องอมทำกันมันไม่สมควรนะ” จากข้อความเป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เสื่อมเสีย การรับน้องในอดีตคือการต้องรับและแก้มองกันเพื่อกระชับความสัมพันธ์ แต่ในปัจจุบันกลายเป็นเรื่องสนุกและเกินขีดจำกัด แต่เมื่ออ่านข้อความช่องที่ 2 มีบุคคลในภาพกล่าวว่า “นี่มันมุกตลกแล้วอีกอย่างน้องเขาเป็นเพศที่สาม” จะเห็นได้ว่าเป็นการแก้ตัวและการไม่รับผิดชอบความผิดที่เกิดขึ้น

นอกจากเรื่องของ การรับน้องผู้เขียนยังแฝงแง่คิดและปัญหาสังคมอีกอย่างคือ เรื่องเพศที่สาม จะเห็นได้ว่านอกจากผู้พูดไม่รับผิดชอบในการกระทำแล้ว ยังกล่าวอ้างถึงเพศที่สาม ซึ่งหมายถึงการเป็นเพศที่สามมีความพิเศษและด้วยเพศเดียวกันจะทำอะไรก็ได้ แต่ในความเป็นจริง เพศที่สามก็คือ กลุ่มคนที่เหมือนกับเพศอื่น ๆ ควรได้รับการพูดถึงเช่นเดียวกับเพศอื่นด้วย และในข้อ สุดท้ายปรากฏข้อความว่า “อ้าวเธอครับ” เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสนใจของคนในสังคมที่เมื่อ อ้างว่าเป็นเพศที่สามแล้วความสำคัญหรือความรุนแรงกลับลดลง



ภาพที่ 139-140

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ภาพที่ 138

- ช่องที่ 1 “มีของมีค่าอะไรเอามาให้หมด”
- ช่องที่ 2 “ข้าหรือ นี่แหละ?”
- ช่องที่ 3 “กูแจ้งตำรวจแล้ว ทำขนาดนี้มันมีโดนประหารเน้อไอ้คว”
- ช่องที่ 4 “ป่าหนุขอ ความผิดของเขาไม่ได้ร้ายแรงอะไรเลยการประหารไม่ได้แก้ปัญห...”
- ช่องที่ 5 “อ้ออีก”

ภาพที่ 139

ช่องที่ 1 “ดิฉันเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่สูญเสียนะคะ เข้าใจจริงๆ แต่จากข้อมูลตามที่ดิฉันมี
การประหารไม่ได้แก้ปัญหา”

ช่องที่ 2 “แต่คนเราไม่ได้เป็นฆาตกรตั้งแต่เกิด เราต้องให้โอกาสเขาได้กลับตัวกลับใจ”

ช่องที่ 3 “ดีใจจัง”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนได้ใช้การเล่าเรื่องแบบสองสถานะ โดยกล่าวถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมและเป็นปัญหาสังคมอย่างมาก เนื่องจากคนบางกลุ่มไม่รู้จักทำมาหากิน แต่กลับหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ได้เงินมาง่าย ๆ โดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของคนอื่น

จากเหตุการณ์ด้านบนเป็นการจี้ปล้น เพื่อเอาทรัพย์สินและของมีค่าเห็นได้จาก ข้อความกล่าวว่า “มีของมีค่าอะไรเอามาให้หมด ข้าเหรอ นี่แหละ” และใช้มีดแทงไปที่อีกคน เป็นการกระทำที่ส่งผลให้ผู้อื่นเดือดร้อน ขณะเดียวกันมีตัวละครอีกตัวกล่าวว่า “กูแจ้งตำรวจแล้ว ทำขนาดนี้มันโดนประจานแน่ไอ้เลว” เป็นการแสดงให้เห็นว่าสังคมยังต้องการความช่วยเหลือและ ต้องการกฎหมายที่รัดกุม ทั้งนี้เนื้อหาจะชัดเจนมากขึ้นเมื่อผู้อ่านได้อ่านข้อความในช่องที่ 4 กล่าวว่า “ป้าหนูขอ ความผิดของเขาไม่ได้ร้ายแรงอะไรเลยการประหารไม่ได้แก้ปัญหา” จากข้อความที่ขีดเส้น ได้เป็นการเน้นย้ำเพื่อให้เห็นถึงจุดอ่อนของกฎหมาย เพราะเหตุการณ์ที่เลวร้ายเมื่อเกิดขึ้น แล้วมีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหรืออาจเสียชีวิต แต่คนที่ก่อเหตุกลับได้รับโอกาสและการลงโทษที่ไม่เหมาะสม

นอกจากข้อความที่ปรากฏในสถานะที่ 139 แล้ว ข้อความที่พบในสถานะที่ 140 ยังเน้นย้ำเพื่อให้เห็นถึงสภาพปัญหา และการเสียดสีของผู้เขียนในช่องที่ 1 ตัวละครกล่าวว่า “ดิฉันเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่สูญเสียนะคะ เข้าใจจริงๆ แต่จากข้อมูลตามที่ดิฉันมีการประหารไม่ได้แก้ปัญหา” “แต่คนเราไม่ได้เป็นฆาตกรตั้งแต่เกิด เราต้องให้โอกาสเขาได้กลับตัวกลับใจ” จากข้อความ ผู้เขียนต้องการสะท้อนความคิดของคนอีกกลุ่มที่คิดเพื่อให้สังคมปรองดองแต่กลับมองข้ามความ ถูกต้องและเลือกที่จะให้โอกาสแก่ผู้กระทำผิด การให้โอกาสเป็นเรื่องที่ดีแต่สำหรับบางกรณีก็ควร จะพิจารณาอย่างรอบคอบและรับฟังความคิดของผู้อื่น และตอนสุดท้ายผู้เขียนได้จบด้วยฉากที่มีคนดีใจ และแสดงความยินดี ทั้งครอบครัวผู้เสียชีวิตและคนที่ขอความเป็นธรรมให้แก่ฆาตกร ด้วยข้อความ ที่ว่า “ดีใจจัง” ยิ่งเป็นการตอกย้ำถึงปัญหาของคนในสังคมที่มองแค่บางมุมและเลือกที่จะมอง



ภาพที่ 141

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “เราเล่นกันอย่างนี้เป็นปกติ ไม่รู้จะไรอย่างมาดำ”
 “บอกเขาไปสิว่า เป็นเพื่อนกัน”
 “อะ อะ เพื่อนกันครับ”
 “อ้อ อย่างนี้เอง”
 “ขอโทษนะครับที่เข้าใจผิด”

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนได้นำประเด็นทางสังคมที่มีข่าวเกี่ยวกับหนุ่มวัยกลางคนตบหัวชายชรา และอ้างว่าเป็นเพื่อนกันเล่นกันแบบนี้ประจำอยู่แล้ว(ข่าวออนไลน์ 13 ก.ค. 2561) เห็นได้จากข้อความด้านบนที่กล่าวว่า “เราเล่นกันอย่างนี้เป็นปกติ ไม่รู้จะไรอย่างมาดำ บอกเขาไปสิว่า เป็นเพื่อนกัน” และเป็นภาพที่ชายชรา กล่าวว่า “อะ อะ เพื่อนกันครับ” หลังจากนั้นตัวละครที่ยืนดูอยู่ในภาพก็กล่าวว่า “อ้อ อย่างนี้เอง” “ขอโทษนะครับที่เข้าใจผิด”

จากคำที่ขีดเส้นใต้เป็นการแสดงให้ทราบว่าผู้เขียนได้เขียนเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพื่อเสียดสีและต่อว่าบุคคลในข่าวถึงการกระทำที่อาจก่อให้เกิดปัญหาตามมา พร้อมกับข้อความประชดประชัน เนื่องจากในสังคมไทยเป็นสังคมที่ให้กับอายุ การรู้จักกาลเทศะไม่ว่าคนนั้นเราจะรู้จักหรือไม่ แต่โดยมารยาทของสังคมไทยจะต้องให้การเคารพ



ภาพที่ 142

จากเนื้อหาด้านบนพบลักษณะการใช้ภาพ เพื่อบรรยายถึงพฤติกรรมของกลุ่มวัยรุ่นในสถานศึกษาที่เรียนสายอาชีพ อาชีวะ โดยในช่องที่ 1 เป็นเด็กที่เรียนอยู่สถานแห่งหนึ่งเดินผ่านมา และได้ถอดเสื้อให้กับนักเรียนอีกคนที่กำลังนั่งรอรถโดยสารแต่นักเรียนคนนั้นกลับคิดไปว่าเป็นความห่วงใย และรู้สึกดีใจที่มีคนเป็นห่วง เมื่อมาดูในช่องสุดท้ายกลับกลายเป็นว่ามีนักเรียนที่เรียนอยู่ต่างสถาบันซึ่งไม่ถูกกันเดินเข้ามาและใช้ไม้ตีหน้า รูปภาพในช่องสุดท้ายเป็นการแสดงให้ทราบถึงการเข้าใจผิดของเด็กชายที่นั่งรอรถโดยสาร เพราะชายที่เดินเอาเสื้อมาให้มันแค่เพียงอยากป้องกันตนเองจากการรุมทำร้ายของสถาบันตรงข้าม จึงให้ผู้อื่นรับเคราะห์แทนตนเอง



ภาพที่ 143

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1

ผู้โดยสาร “ในที่สุดวิชาที่เราฝึกฝนมาก็ได้ใช้สักที”

ช่องที่ 2

กระเป่ารถเมล์ “ภาวนาจ๋า ภาวนา”

ผู้โดยสาร

“ถึงแล้ว โอกาสนี้ละ”

จากเนื้อหาข้างต้นกล่าวถึงการกระทำของผู้ขับรถโดยสารสาธารณะ ขณะที่กำลังให้บริการผู้โดยสาร เป็นการกล่าวถึงลักษณะของการให้บริการที่อาจก่อให้เกิดอันตราย รถโดยสารจำนวนมากเมื่อถึงป้ายรถเมล์ มักจะไม่หยุดนิ่งแต่เป็นการปล่อยรถให้ไหลไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ผู้โดยสารขึ้น-ลง ผู้เขียนได้ถ่ายทอดเรื่องราวที่กล่าวมาโดยการเขียนแบบ 6 ช่อง เพื่อเล่าเหตุการณ์การเล่าเรื่องนั้นผู้เขียนได้สร้างพฤติกรรมของตัวละครให้เหมือนนินจาซึ่งจะต้องไปฝึกฝนวิชาเห็นได้จากช่องที่ 1 ผู้โดยสารกล่าวว่า “ในที่สุดวิชาที่เราฝึกฝนมาก็ได้ใช้สักที” และช่องที่ 2 กระเป่ารถเมล์บอกว่า “ภาวนาจ๋า ภาวนา” ซึ่งเป็นการบอกเมื่อถึงสถานที่ปลายทางของผู้โดยสารในภาพ

และเมื่อถึงสถานที่นั้นแล้วตัวละครในเรื่องกล่าวว่า “ถึงแล้ว โอกาสนี้ละ” หลังจากนั้นผู้โดยสารจึงได้กระโดดลงจากรถ

จากพฤติกรรมของรถเมล์ผู้โดยสารดั่งภาพเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยในสังคมทุกวันนี้ ซึ่งเรามักพบว่ารถโดยสารประจำทางมักไม่จอดรถให้สนิทเพื่อส่งผู้โดยสารลงอย่างปลอดภัย ข้าราชการยังพบว่าการลงผู้โดยสารขึ้นลงรถเมล์ในบางครั้งระไม่จอดรับ3ส่งในช่องรับส่งผู้โดยสาร อาจเนื่องด้วยการเข้ายังป้ายค่อนข้างลำบาก หรือรถค่อนข้างติด แต่ไม่ว่าด้วยเหตุประการใดย่อมนำไปสู่ความเสี่ยงของผู้โดยสารที่ต้องกระโดดลงจากรถ เห็นได้ดังข่าว Thai PBS (2561: ออนไลน์) ที่ได้เขียนข่าวเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตกรถโดยสาร ขณะกำลังกล่าวลงจากรถที่ชะลอ ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นประสบการณ์ร่วมของกลุ่มคนส่วนมากที่พบเจอปัญหาเช่นเดียวกัน



ภาพที่ 144

จากภาพข้างต้นผู้เขียนต้องการจะกล่าวถึงพฤติกรรมของคนบางกลุ่ม ที่ไม่เข้าใจและเลือกที่จะทำในสิ่งที่ตนเองคิดว่าถูกต้อง จากภาพจะเห็นว่า มีหญิงชราที่ยืนอยู่บริเวณทางเข้า-ออกของรถไฟฟ้า ซึ่งพื้นที่ทางเข้า - ออกนั้น เจ้าหน้าที่ได้จัดทำไว้เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว เห็นได้จากกลุ่มคนอื่น ๆ ในภาพที่ยืนรอต่อคิวกันสองข้างระหว่างประตู เพราะถ้ายืนตรงบริเวณที่หญิงชราเอนอาจจะเกิดอุบัติเหตุและทำให้การเดินทางติดขัด เนื่องจากคนด้านในจะต้องออกมา จึงต้องมีพื้นที่สำหรับให้คนด้านนอกยืนรอให้ผู้ที่จะลงสถานีนั่น ๆ ออกจนหมดก่อนแล้วจึงจะเดินเข้าไปได้ เป็นการสะท้อนถึงสภาพปัญหาที่พบในสังคมไทยและเป็นการกล่าวถึงความเห็นแก่ตัวที่คนบางกลุ่มยังมีอยู่



ภาพที่ 145

จากเนื้อหาในภาพข้างต้น ปรากฏข้อความว่า

ช่องที่ 1 “เฮ้ยๆ ถือดาบถือนีตจะไปทำอะไรกัน”

ช่องที่ 2 “ไปตายหญ้าป่า”

ช่องที่ 4 “ไม่มีเงินเลย เด็กสมัยนี้รู้จักรับจ้างหาเงินแบ่งเบาภาระพ่อแม่ ซึ่ง”

จากเนื้อหาด้านบนพบลักษณะการใช้ภาพประกอบข้อความ เพื่อเน้นให้เนื้อหาเกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้เขียนได้สอดแทรกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับสังคมไทยในปัจจุบันเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนสายอาชีพที่มักจะยกพวกตีกัน เนื่องจากความไม่พอใจระหว่างสถาบันจนบางครั้ง เหตุการณ์เหล่านั้นอาจไม่ได้เกิดกับนักเรียนที่ไปก่อเรื่อง แต่เกิดขึ้นกับนักเรียนที่ไม่รู้เรื่อง เพราะแค่เพียงสวมเสื้อสถาบันก็จะถูกเหมารวมถึงการเป็นศัตรูกัน

จากเนื้อหาที่กล่าวมาข้างต้นสามารถวิเคราะห์ให้ทราบถึงลักษณะของการหักมุมตรงคำพูดที่ว่าป่าชายช้า “เฮ้ยๆ ถือนีดาบถือนีตจะไปทำอะไรกัน” นักเรียน “ไปตายหญ้าป่า” นอกจากนี้ผู้เขียนยังต้องการสร้างอารมณ์ขันให้เกิดแก่ผู้อ่านและสร้างความเข้าใจอันดี โดยใช้ข้อความที่เป็นไปในเชิงสร้างสรรค์สังคมและปลูกฝังให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันเพราะแทนที่จะใช้การตีกันอย่างที่ทุกคนเข้าใจกลับใช้ลักษณะของการทำงานแทน

จากการวิเคราะห์เนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew จำนวน 145 สถานะพบเนื้อหา 4 ประเภท ได้แก่ 1) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับครอบครัว ,เนื้อหาเกี่ยวกับกระแสสังคม และ เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องสัพเพเหระ

2) เนื้อหาเกี่ยวกับนักการเมือง ผู้เขียนได้นำเสนอประเด็นที่ทางสังคมได้ให้ความสนใจและกำลังเป็นข่าว เช่น เรื่องของกรณีนาฬิกาหรรษาแพง ข้อความระหว่างอดีตนักการเมืองและนักการเมืองคนปัจจุบัน 3) เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา พบเรื่องราวที่ปรากฏเนื้อหาทางการศึกษาทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาซึ่งเนื้อหาจะเป็นการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของประเทศไทย พบจำนวน 13 สถานะและ 4) เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ในสังคม เรื่องที่สังคมไม่ให้การยอมรับและเรื่องที่สังคมยังละเลย บางปัญหายังคงมีอย่างต่อเนื่องและเกิดเหตุการณ์แบบเดิมซ้ำ ๆ สภาพปัญหาสังคม พบจำนวน 28 สถานะ



บทที่ 4

การศึกษากลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew

กลวิธีการเสียดสีเป็นวิธีการนำเสนอเรื่องราวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อล้อเลียน ประชดประชัน เปรียบเทียบผ่านตัวละคร เนื้อหาและองค์ประกอบอื่น ๆ ผู้เขียนนำเสนอกลวิธีการเสียดสีผ่านเนื้อหาบนสถานะที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew แม้ว่าการ์ตูนเพจJod 8riew จะไม่ได้สร้างขึ้นมาเพื่อการเสียดสีโดยเฉพาะ แต่เรื่องราวที่ปรากฏส่วนมากผู้เขียนจะแฝงไปด้วยการเสียดสี โดยเป็นการนำเอาสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดจากประสบการณ์ สังคม เหตุการณ์สำคัญ มาตีแผ่เพื่อกล่าวถึงพฤติกรรม ทศนคติ แง่คิดและเรื่องที่ไม่สามารถกล่าวออกมาได้โดยตรง เนื่องด้วยกฎหมาย วัฒนธรรม อื่น ๆ เป็นตัวกำหนด

ผู้เขียนใช้วิธีการเปลี่ยนเนื้อหาบางส่วน เปลี่ยนตัวละคร เปลี่ยนฉากและสอดแทรกอารมณ์ขันผ่านทางสีหน้า พฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงเรื่องที่ต้องการเสียดสี การศึกษากลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8Riew จำนวน 145 สถานะจากการวิเคราะห์รูปแบบการเขียนที่นำไปสู่การเสียดสีในสถานะต่าง ๆ ผู้วิจัยได้จัดประเภทของการเสียดสีออกเป็น 3 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก 2) กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและ 3) กลวิธีการสะท้อนปัญหา ดังนี้

4.1 กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก

กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลกเป็นการตลกจากการเล่าเรื่องที่เป็นสามัญ ขำตนเอง ล้อเลียนตนเอง กล่าวเกินจริง ความโง่เขลา จุดด้อยและความเสแสร้ง ขณะเดียวกัน ความเป็นจริง ความดี ความมีเหตุผลและความซื่อสัตย์จะถูกเก็บเอาไว้ สอดคล้องกับ นัธน์ย ประสานนาม (2548, 33) กล่าวว่า กลวิธีแห่งความไม่เข้ากันประกอบไปด้วยการกล่าวเกินจริง การกล่าวน้อยกว่าความเป็นจริง การเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นต่ำกว่า การกล่าวเกินจริงประกอบไปด้วยคำบริภาษที่แสดงความรู้สึกเหยียดหยาม การลดสภาพตลกให้ไร้สาระ ในตอนต้นผู้เขียนอาจแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่ปรากฏในเรื่องเป็นสิ่งประเสริฐ แต่จะพิสูจน์ในตอนท้ายว่าความคิดนั้นเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะและภาพล้อ อันเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนจะบิดเบือนรูปร่างคน กลุ่มคน สถาบันและความคิดให้บิดเบี้ยวไปจากความจริง โดยมุ่งแสดงให้เห็นสภาวะภายในของเป้าของการเสียดสีซึ่งทำให้กลายเป็นเรื่องตลกสามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังนี้



ภาพที่ 1

จากเนื้อหาข้างต้นไม่ปรากฏข้อความแต่สามารถอธิบายได้ว่า เป็นเรื่องราวของกลุ่มคนที่ชอบการกินอาหารแบบบุฟเฟ่ต์ ผู้เขียนได้ใช้การบรรยายแบบ 6 ช่องบอกให้ทราบถึงพฤติกรรม การเข้ารับบริการ ผู้เขียนได้สอดแทรกมุกตลก เป็นกลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลกโดยเกิดจากความเกินจริง เห็นได้จากช่องที่ 5 สองพี่น้องยกถังและเตะถังด้วยท่าทางที่คล่องแคล่ว เหมือนกับว่าถังมีน้ำหนักเบา ตัวกึ่งตลกกระเด็นเป็นจำนวนมาก และมีผู้คนเข้ามาล้อมเพื่อแย่งกึ่ง ในส่วนนี้ผู้เขียนอาจเปรียบเทียบพฤติกรรม ตลอดจนนิสัยของคนในสังคมบางส่วนที่มีการเอาัดเอาเปรียบ การเห็นแก่ตัว



ภาพที่ 2

จากภาพด้านบนผู้เขียนได้กล่าวถึงกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะของการใส่เสื้อผ้า รัตจนเกินไปไม่เหมาะสมกับรูปร่างของตนเอง อีกทั้งยังสามารถตีความได้ว่าผู้เขียนกำลังกล่าวถึงความนิยมทางสังคม ผู้คนให้ความสำคัญกับรูปร่าง และการสวมใส่เสื้อผ้า ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการเขียนที่เกินจริงเพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงและเข้าใจในเนื้อหาได้ง่ายและกลายเป็นเรื่องตลก คลายเครียด



พิมพ์ดีด

ภาพที่ 3

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องราวของการเข้าใจผิดจนกลายเป็นความหึงหวงระหว่างชาย หญิง เมื่อผู้อ่านได้เห็นภาพแล้วก็จะเกิดอารมณ์ขันและกลายเป็นเรื่องสนุก เห็นได้จากข้อความในช่องที่ 5 เป็นบทพูดในตอนท้ายของผู้ชายกล่าวว่า “แม่เม่เอ๊ย อยากขี่เหรู” พร้อมกับแสดงท่าทางกุ่มขมับ ตลอดจนสีหน้าของตัวละครยังทำให้เนื้อเรื่องมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น



ภาพที่ 4

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นเป็นเหตุการณ์ของกลุ่มคนที่นิยมไปเที่ยวสถานบันเทิง จะเห็นได้จากฉากและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในช่องที่ 1-3 สามารถอธิบายได้ถึงพฤติกรรมที่ผู้เขียนสร้างขึ้นในช่องสุดท้ายที่ผู้หญิงเสื้อเหลืองได้ตบผู้หญิงอีกคนกระเด็น ในความเป็นจริงแล้วไม่สามารถทำได้เป็นการสร้างเรื่องแบบเกินจริง ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขัน นอกจากพฤติกรรมของตัวละครแล้วสีหน้าและเนื้อหาในเรื่องยังเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วม อาจกล่าวได้ว่าเป็นเนื้อหาที่ผ่อนคลายความเครียดได้อีกด้วย



ช่อง 5

ภาพที่ 5

จากเนื้อหาด้านบนเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความ ผู้เขียนต้องการสื่อสารเพื่อมุ่งเน้นในทราบถึงลักษณะการดำเนินชีวิตของคนในสังคมเมือง เนื่องจากมีประชากรอยู่มากและต้องจัดสรรพื้นที่ให้เพียงพอต่อความต้องการ จึงทำให้บ้านเรือนที่อยู่อาศัยมีพื้นที่จำกัด โดยเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลกเพื่อสร้างอารมณ์ขันและแฝงแง่คิดแก่ผู้อ่าน จากข้อความในช่องที่ 2 ว่า “แม่คนข้างบ้านเขาเอาผ้ามาตากที่รั้วบ้านเราอีกแล้ว” และในช่องที่ 4 “ฟู่ๆ แห้งแล้วมั้งแม่”

จากข้อความที่ขีดเส้นใต้นั้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็นการสร้างเรื่องแบบกล่าวเกินจริง การทำให้เป็นเรื่องตลก โดยผู้เขียนได้สร้างพฤติกรรม ตัวละคร การแสดงอารมณ์ผ่านทาง

สีหน้า เพื่อทำให้เกิดอารมณ์ขัน และใช้ข้อความ ภาพที่แสดงถึงพฤติกรรมที่เป็นไปไม่ได้ เป็นภาพ
ในอุดมคติ



ภาพที่ 6

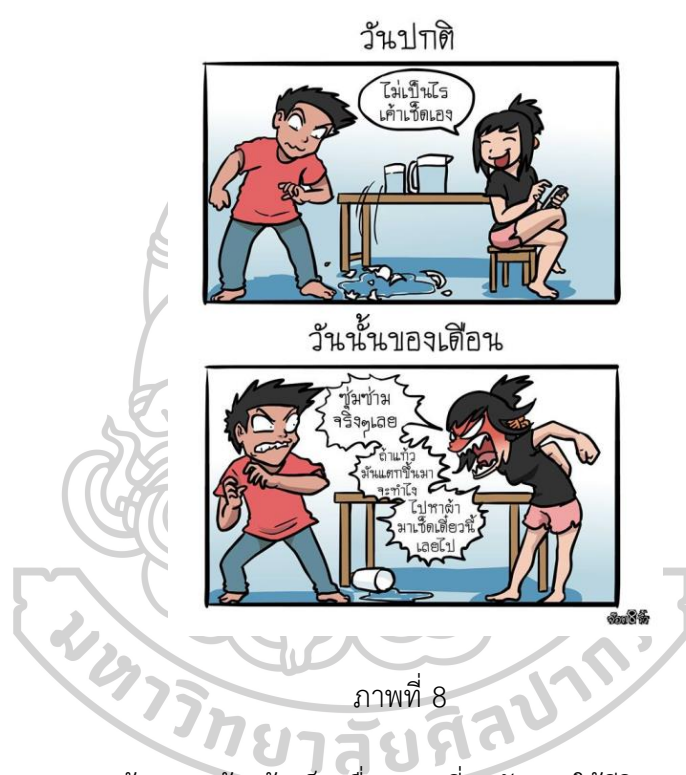
จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก โดยการกล่าวถึง
พฤติกรรมของมนุษย์ที่ชอบหลงลืม หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการเผลอเรอ ประกอบกับกิริยาที่ตัวละคร
แสดงออกมาแบบเกินจริง ผู้เขียนได้สร้างตัวละครให้อยู่ในเหตุการณ์ที่จะต้องใช้ความคิด จึงจดจ่ออยู่
กับสิ่งที่ตนเองต้องทำและนำดินสอไว้ตรงหู แต่เมื่อต้องการที่จะใช้กลับหาไม่เจอ จำไม่ได้ว่าตนเองไว้
ตรงไหน เห็นได้จากภาพในช่องที่ 1-3

เมื่อคุณคิดจะกลับหน้าไม่เจียว



ภาพที่ 7

จากเนื้อหาในภาพข้างต้นพบข้อความว่า “เมื่อคุณคิดจะกลับหน้าไข่เจียว” เป็นการใช้อุปมาเพื่อบรรยายถึงกรรมวิธีการประกอบอาหาร ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก โดยการนำเรื่องที่เป็นความผิดพลาด ความไม่ตั้งใจ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงมาถ่ายทอด เหตุการณ์นี้อาจเกิดขึ้นกับบุคคลบางส่วน เมื่อผู้อ่านได้พบเจอ ก็จะเกิดความคิดเห็นที่ตรงกัน เกิดอารมณ์ร่วม และเผยแพร่สถานะนี้ออกไป เป็นการบอกถึงความชื่นชอบและคิดเห็นตรงกัน



จากข้อความข้างต้นเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของคู่รัก ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก โดยการนำพฤติกรรมของผู้หญิงขณะที่เป็นประจำเดือนและ ไม่เป็นประจำเดือน ในวันที่ประจำเดือนมาจะมีอารมณ์แปรปรวน โมโหง่าย ใจร้อน ส่วนในวันที่ประจำเดือนไม่มาจะมีอารมณ์ปกติ มีเหตุผล เห็นได้จากข้อความที่ผู้เขียน ได้เขียนไว้ด้านบนของกรอบรูปภาพว่า วันปกติ และ วันนี้ของเดือน วันปกติ ในภาพเป็นเหตุการณ์ที่สามีทำแก้วน้ำแตกแต่ภรรยากลับไม่ดูว่าพร้อมๆกับบอกจะเก็บให้ ส่วนช่องที่ 2 พบข้อความว่า วันนี้ของเดือน ในภาพอารมณ์ของภรรยาเปลี่ยนไป สามีทำแก้วน้ำหล่นแต่ไม่แตกเหมือนในเหตุการณ์แรก แต่กลับโดนภรรยาดูและแสดงอาการโมโห

นอกจากข้อความที่ผู้เขียนเน้นย้ำแล้วการแสดงสีหน้าของตัวละครหญิงยังเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วม ผู้เขียนได้ถ่ายทอดถึงพฤติกรรมและความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของผู้หญิงสำหรับบางคนการมีประจำเดือนก็จะส่งผลต่ออารมณ์เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมน แต่สำหรับบางคนอาจไม่เกิดอาการเช่นนี้ก็ได้



ภาพที่ 9

จากเนื้อหาด้านบนเป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ที่ทำงานประจำ ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก โดยการนำพฤติกรรมของคนทำงานประจำ พร้อมกับใส่สีหน้าท่าทางเพื่อเน้นย้ำให้ผู้อ่านเข้าถึงอารมณ์ของตัวละครในเรื่อง เห็นได้จากสีหน้าและการตื่นนอนแต่เช้าเพื่อไปทำงานทุก ๆ วัน ในภาพผู้เขียนได้กล่าวถึงวันแรงงาน และเป็นพฤติกรรมที่เคยชินของตัวละครเห็นได้จากช่องที่ 1 ตัวละครรีบตื่นขึ้นเพื่อจะได้ไปทำงานแต่เมื่อนึกขึ้นได้จึงทิ้งตัวลงนอนแบบเดิม



ภาพที่ 10

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก โดยกล่าวถึงลักษณะนิสัยของผู้หญิงที่มีความกังวลเรื่องของน้ำหนักตัว ผู้เขียนได้ใช้ตัวละครหญิงที่สวมเสื้อสีเหลือง แสดงพฤติกรรมความไร้สาระ ไม่มีเหตุผล จากข้อความที่ว่า “เฮ้ย ! น้ำหนักขึ้นเลยอะ” ซึ่งในภาพเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากไปกินข้าวมา เรื่องราวนี้อาจเกิดขึ้นกับคนบางกลุ่ม เป็นพฤติกรรมของกลุ่มคนที่มีความกังวลเรื่องน้ำหนักตัว ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วม มีความเห็นที่ตรงกัน และกลายเป็นเรื่องขำขันของผู้อ่าน นอกจากนี้ผู้เขียนยังเน้นย้ำเพื่อความสนุกจากสีหน้าของตัวละครและคำพูดที่ว่า “ก็คือเพิ่งแตกมาเมื่อกี้” เป็นต้น



ภาพที่ 11

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก โดยการนำเรื่องราวจากละครบุบผาสันนิเวศ ซึ่งกำลังได้รับความนิยมในช่วงเวลาหนึ่ง ผู้เขียนได้สร้างบทบาทของตัวละครพฤติกรรมที่แสดงออก ความเกินจริงของเหตุการณ์ และการหักมุม ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันเห็นได้จากตัวละครที่ยากย้อนอดีต ในความเป็นจริงไม่สามารถทำได้ ภาพในช่องสุดท้ายตัวละครแสดงความผิดหวังที่ย้อนอดีตไปแล้วกลับเลวร้าย ตลอดจนข้อความที่ตัวละครชาย ในช่องที่ 5 กล่าวว่า “อีวันมึงไปแย่งข้าวหมาแตกทำไม” เป็นการหักมุมที่เกินคาด เนื่องจากในละครเป็นการย้อนเวลากลับไปเพื่อเล่าถึงเหตุการณ์ในอดีต สถานการณ์บ้านเมือง วิถีชีวิตความเป็นอยู่



ภาพที่ 12

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก จากเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน อาจเกิดจากประสบการณ์ของผู้เขียนเองหรือประสบการณ์นี้ได้เกิดขึ้นกับบุคคลหลาย ๆ คน ผู้เขียนได้มีการสอดแทรกเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันด้วยคำว่า “เสีฮา” เป็นคำพูดของหนึ่งในตัวละครที่ถูกเยาะเย้ย ถากถาง เมื่อคำพูดนี้ได้ถูกกล่าวออกมา ตัวละครที่กล่าวต่อว่าก็แสดงท่าทีที่เปลี่ยนไป ในส่วนนี้ผู้เขียนได้ใช้พฤติกรรมที่ไม่คาดคิด เพราะปกติแล้วเมื่อมีคนกล่าวต่อว่า ผู้ที่ถูกต่อว่าจะไม่แสดงอาการที่ไม่สุภาพแบบตัวละคร นอกจากนี้สีหน้าและท่าทางที่ตัวละครแสดงออกมาก็ยังช่วยให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมและเข้าใจในเนื้อหา สามารถเข้าถึงได้ง่าย



ภาพที่ 13

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก จากท่าทางของตัวละครที่สวมแว่นสายตา และเป็นการนำปัญหาที่เกิดขึ้นจริงของผู้ที่สวมแว่นสายตามาเขียนเป็นเรื่องราว เพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมและเข้าใจถึงปัญหาของกลุ่มคนที่สวมแว่นสายตา เห็นได้จากตัวละครกำลังรับประทานอาหารที่มีความร้อน และไอความร้อนได้กระทบกับแว่นทำให้เกิดฝ้าตัวละครจึงกล่าวว่า “ไอ้ยี้ แฉนเป็นฝ้า มองไม่เห็น” นอกจากนี้ในช่องสุดท้ายผู้เขียนได้สอดแทรกอารมณ์ขันทำให้เรื่องราวสนุกขึ้นด้วยการใช้คำพูดผ่านทางตัวละครที่กล่าวว่า “มึงก็ถอดแว่นสิ้อสี่สี่” เป็นคำพูดที่เมื่อรู้ว่าเพื่อนตนเองใส่แว่นแล้วกินอาหารร้อนอาจทำให้แว่นเป็นฝ้าได้ จึงแนะนำให้เพื่อนถอดแว่น



ภาพที่ 14

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก ด้วยการสร้างตัวละครที่เหนือความเป็นจริง เห็นได้จากช่องที่ 6 ปรากฏข้อความของเครื่องโทรศัพท์ที่กล่าวว่า “แล้วคือ ตั้งให้ปลุก 6 โมง เพื่อ ” ข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นคำพูดของตัวละคร คือ เครื่องโทรศัพท์มือถือ ที่กล่าวต่อว่าเจ้าของ เนื่องจากได้ตั้งนาฬิกาให้ปลุกในเวลาหกโมงเช้าแต่เมื่อถึงเวลาได้เลื่อนออกไป และไม่ยอมตื่นนอน เมื่อผู้อ่านได้อ่านก็ทำให้เกิดอารมณ์ขัน และกลายเป็นเรื่องตลกเพราะในความเป็นจริงแล้วนาฬิกาพูดไม่ได้ หากนาฬิกาพูดได้จริง ๆ ก็คงจะพูดแบบเดียวกับที่ในภาพ



จากเนื้อหาด้านบนแสดงให้ทราบถึงการดำเนินชีวิตของกลุ่มคนที่ชอบไปเที่ยวด้วยกันในกลุ่มเพื่อน ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก จากพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนของตัวละคร โดยพฤติกรรมดังกล่าวคือ มีเพื่อนหนึ่งคนขับรถและเพื่อน ๆ ที่ไปด้วยกันบอกว่าจะอยู่เป็นเพื่อนคุยในส่วนนี้ได้เหมือนกับการใช้ชีวิตของคนในสังคมเมื่อมีเพื่อนไปด้วยและเพื่อนบอกว่าจะอยู่เป็นเพื่อนเมื่ออีกคนต้องขับรถ แต่เมื่อเวลาผ่านไปไม่นานกลุ่มเพื่อนเหล่านั้นกลับหลับกันหมด เช่นเดียวกับภาพในช่องที่ 2 ที่ผู้เขียนวาด ตัวละครแต่ละคนหลับกันหมดเหลือเพียงคนขับเท่านั้นที่ยังต้องตื่นและขับรถต่อไป ทั้งนี้ผู้เขียนได้ใช้พฤติกรรมและคำที่สะกิดใจ คือพฤติกรรมการหลับและคำพูดที่เพื่อนกล่าวว่า “มึงขับไป ไม่ต้องห่วงพวกเราจะอยู่เป็นเพื่อนมึงเอง”



ภาพที่ 16

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก จากพฤติกรรมของตัวละครที่เกินความคาดหมาย เนื่องจากในปัจจุบันมีการผลิตแผ่นมาร์คหน้าที่มีลวดลายน่ารัก แต่เมื่อนำมาใช้งานกลับไม่ได้น่ารักแบบที่คิดเอาไว้ ในส่วนนี้ผู้เขียนจึงได้สอดแทรกมุกตลกโดยการที่ให้ตัวละครหญิงใช้แผ่นมาร์คหน้าและวิ่งมาอวดฝ่ายชายแต่เมื่อฝ่ายชายเห็นกลับแสดงอาการตกใจและต่อหน้าฝ่ายหญิงพร้อมกับอุทานว่า “เฮ้ย” เห็นได้จากช่องที่ 1 และในช่องที่ 5-6

จากข้อมูลที่พบในการ์ตูนเพจJod 8riew แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนได้เลือกใช้กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลกเพื่อสร้างอารมณ์ขันและเสียดสีประเด็น พฤติกรรมหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคม อาจมีการสร้างเรื่องที่เกิดขึ้นจริง พฤติกรรมที่แสดงออกของตัวละครมีความบิดเบือน การใส่สีหน้าอารมณ์ของตัวละคร เป็นต้น

4.2 กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา

จากการสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา เป็นการเสียดสีที่ไม่ชัดเจน เนื่องจากผู้เขียนจะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการเอาผิดทางกฎหมาย อาจกล่าวได้ว่าผู้เขียนต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและตัวละคร แต่สาระของเรื่องหรือจุดประสงค์ของเรื่องยังคงเดิม เนื่องจากเรื่องเสียดสีสังคมขึ้นอยู่กับการสรรค์สร้างกลวิธีการเสียดสี ความขบขัน การปรับเปลี่ยนเนื้อหาของผู้เขียน และการตีความของผู้อ่าน โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ โคร่งเรื่อง และตัวละคร สามารถอธิบายได้ดังนี้

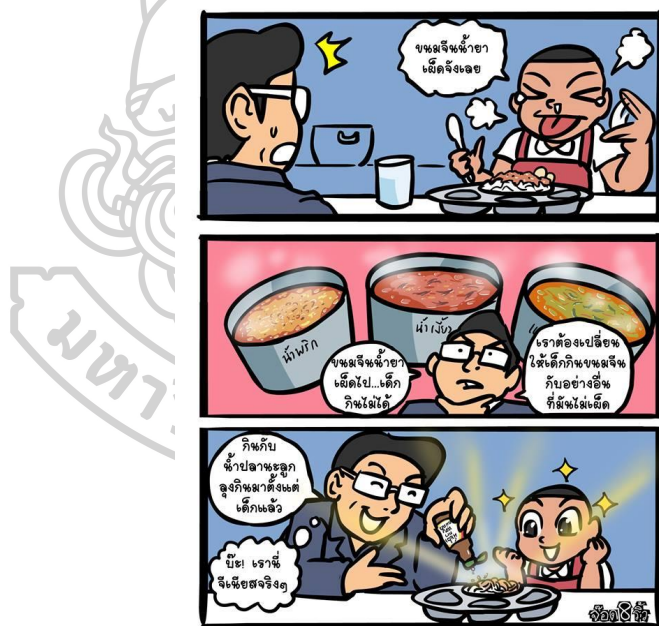
4.2.1 โคร่งเรื่อง

จากการศึกษา โคร่งเรื่องเป็นการนำเค้าโครงของพฤติกรรมหรือการสร้างเหตุการณ์ เพื่อเป็นแนวให้เนื้อหาดำเนินตามแบบแผน สามารถแบ่งได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ เรื่องที่ตึงเครียดแล้วคลี่คลาย เรื่องที่ดำเนินไปเป็นวัฏจักรและเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง สาเหตุที่เรื่องเสียดสีไม่ได้แสดงโครงเรื่องที่ มีแบบแผนชัดเจนเพราะเรื่องเสียดสีเน้นการนำเสนอแนวคิดวิจารณ์มากกว่าการแสดงเหตุการณ์ (อัสวิน บี. เคอร์เนน อ่างถึงในนันทนัย ประสานนาม, 2548: 37) สามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังนี้



ภาพที่ 17

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้โครงเรื่องจริงของเหตุการณ์ แต่มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวละครเพื่อนำเสนอการให้บริการของรถโดยสารสาธารณะ ผู้เขียนได้ใช้พฤติกรรมหรือเหตุการณ์เพื่อเป็นแนวทางให้เนื้อหาเกิดความสนุก ผ่างนัยและบอกกล่าวถึงข้อบกพร่องของผู้ให้บริการบางกลุ่ม เห็นได้จากการใช้รูปภาพประกอบข้อความของผู้ที่ใช้บริการรถโดยสารสาธารณะ ในกรุงเทพมหานคร การให้บริการและการตอบรับของผู้ใช้บริการ จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้กล่าวถึงปัญหาในเรื่องของการจอดรับ ส่งผู้โดยสาร ขณะที่ผู้โดยสารถึงที่หมายรถโดยสารจะไม่จอดให้แบบสนิทหรือหยุดนิ่ง แต่จะเป็นการปล่อยให้รถไหลไปเรื่อย ๆ เพื่อเตรียมตัวในการออกรถและเดินทางต่อไปต่อ ผู้เขียนจึงได้ใช้ภาพและข้อความที่เป็นจุดบกพร่องของการให้บริการรถโดยสารสาธารณะ จะเห็นได้จากข้อความที่ว่า ผู้โดยสาร “ในที่สุดเราจะได้ใช้ วิชาที่ไปฝึกฝนมา” เป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมที่ผู้โดยสารจะต้องกระโดดลงรถ และเปลี่ยนบทบาทของตัวละครให้เหมือนนิรจาที่ฝึกวิชามา แต่ในความเป็นจริงแล้วรถโดยสารทุกชนิดควรที่จะหยุดรถให้หนึ่งเพื่อให้ผู้โดยสารลงรถอย่างปลอดภัย



ภาพที่ 18

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้โครงเรื่องจริงของเหตุการณ์ที่กำลังเป็นประเด็นข่าวในขณะนั้น ผู้เขียนได้มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาเพื่อให้เกิดความน่าสนใจและน่าติดตาม โดยเนื้อหาที่ผู้เขียนกล่าวถึงเป็นกรณีที่ผู้อำนวยการดำเนินการเรื่องโครงการอาหารกลางวันและได้โอนเงิน

ค่าอาหารกลางวัน ให้เด็กนักเรียนอดอาหารกินข้าวกับน้ำปลา จึงทำให้นักเรียนไม่ได้รับสารอาหารครบ 5 หมู่ อาจส่งผลให้นักเรียนขาดสารอาหาร

จากข้อมูลในส่วนนี้จึงสามารถอธิบายได้ว่าเป็นการใช้กลวิธีที่มีโครงเรื่องมาจากเนื้อหาเดิมแต่นำมาปรับเปลี่ยนเป็นภาพการ์ตูนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าถึงและดูไม่ตึงเครียดจนเกินไป นอกจากนี้ผู้เขียนได้สอดแทรกเนื้อหาอื่น ๆ ลงไปจะเห็นได้จากคำพูดที่ผู้อ่านนวยการกล่าวว่า “ขนมจีนน้ำยาเผ็ดไปเด็กกินไม่ได้ เราจะต้องเปลี่ยนให้เด็กกินขนมจีนกับอย่างอื่นที่ไม่เผ็ด” “กินขนมจีนกับน้ำปลานะลูกๆกินมาตั้งแต่เด็กแล้ว บ๊ยะ! เรานี้จีเนียส จริง ๆ” คำว่า จีเนียส (Genius) แปลว่า อัจฉริยะ ผู้เขียนเลือกใช้คำนี้เพราะต้องการจะเสียดสีถึงความคิดของผู้อ่านนวยการโรงเรียนในการเลือกอาหารที่ไม่เกิดประโยชน์ให้แก่เด็กนักเรียน นอกจากนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่เด่นชัดผู้เขียนได้ให้ตัวละครที่เป็นเด็กนักเรียนแสดงสีหน้าที่เหมือนตื๊อและอยากกินออกมา ซึ่งขัดแย้งกับความเป็นจริง



ภาพที่ 19

จากเนื้อหาด้านบนสามารถวิเคราะห์ให้ทราบถึงลักษณะของการปรับเปลี่ยนโครงเรื่องจากคำพูดของป้าชายช่าว่า “เฮ้ยๆ ถื้อตาดถื้อมิดจะไปทำอะไรกัน” นักเรียน “ไปตายห่าป้า” เป็นการหักมุมที่เกินความคาดหมายทำให้ผู้อ่านเกิดความสุข ตลก เนื่องจากความเป็นจริงแล้วเหตุการณ์นี้ยังคงเป็นปัญหาของสังคมไทย พฤติกรรมของนักเรียนสายอาชีพที่มักจะยกพวกตีกันจากความไม่พอใจระหว่างสถาบันจนบางครั้ง เหตุการณ์เหล่านั้นอาจไม่ได้เกิดกับนักเรียนที่ไปก่อเหตุแต่เกิดขึ้นกับบุคคลรอบข้าง

นอกจากนี้ผู้เขียนยังต้องการสร้างอารมณ์ขันให้เกิดแก่ผู้อ่านและสร้างความเข้าใจอันดี โดยใช้ข้อความที่เป็นไปในเชิงสร้างสรรค์สังคมและปลูกฝังให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันเพราะแทนที่จะใช้การตีกันอย่างที่ทุกคนเข้าใจกลับใช้ลักษณะของการทำงานแทน เป็นการผู้เรื่องโดยเชื่อมโยงเรื่องราวขึ้นมาใหม่แต่ยังคงจุดประสงค์เดิมคือ การกล่าวถึงปัญหาสังคม



ภาพที่ 20

จากเนื้อหาด้านบนพบลักษณะการปรับเปลี่ยนโครงเรื่อง เพื่อบรรยายถึงพฤติกรรมของกลุ่มวัยรุ่นในสถานศึกษาที่เรียนสายอาชีพ อาชีวะ ผู้เขียนได้ใช้เหตุการณ์จริงมาปรับเปลี่ยนโครงเรื่องให้มีความสนุกและเกินความคาดหมาย ผู้เขียนจึงได้นำมาเขียนโดยมีการสอดแทรกเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เห็นได้จากช่องที่ 1 เป็นเด็กที่เรียนอยู่สถานศึกษาแห่งหนึ่งเดินผ่านมาและได้ถอดเสื้อให้กับนักเรียนอีกคนที่กำลังนั่งรอรถโดยสาร ในช่องสุดท้ายกลับกลายเป็นว่ามีนักเรียนที่เรียนอยู่อีกสถาบันเข้ามาและใช้ไม้ตีหน้า รูปภาพในช่องสุดท้ายเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจผิดระหว่างเด็กชายที่นั่งรอรถโดยสาร และเด็กชายที่เข้ามาทำร้าย



ภาพที่ 21

จากภาพและเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้นำเหตุการณ์ทางสังคม มาบอกเล่าถึงสภาพปัญหาและทัศนคติของกลุ่มคนบางกลุ่ม ผู้เขียนได้มีการปรับเปลี่ยนโครงเรื่องเพื่อประชดเสียดสีกลุ่มคนที่คิดบวกจนขาดการตระหนักถึงหลักการความเป็นจริง การลงโทษผู้กระทำผิด ความเป็นไปได้ของการกระทำผิดซ้ำซ้อน อื่น ๆ

เนื้อหาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการปล้นชิงทรัพย์สินและของมีค่า เป็นการกระทำที่ส่งผลให้ผู้อื่นเดือดร้อน และถึงแก่ชีวิต ผู้เขียนได้มีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาในส่วนของช่องสุดท้ายเป็นภาพที่ทุกคนต่างดีใจและมีภาพของวิญญาณผู้เสียชีวิตมาแสดงความยินดีกับผู้กระทำผิด ทั้งนี้ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าสังคมยังต้องการความช่วยเหลือและต้องการกฎหมายที่รัดกุม เนื้อหาจะชัดเจนมากขึ้นเมื่อผู้อ่านได้อ่านข้อความในช่องที่ 1-2 กล่าวว่า “ดิฉันเข้าใจความรู้สึกของผู้ที่สูญเสียนะค่ะ เข้าใจจริงๆ แต่จากข้อมูลตามที่ดิฉันมีการประหารไม่ได้แก้ปัญหา” “แต่คนเราก็ได้เป็นฆาตกรตั้งแต่เกิด เราต้องให้ออกโทษแก่ผู้ก่อเหตุด้วยป่ะ” จากข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นการเน้นย้ำเพื่อให้เห็นถึงจุดอ่อนของคนในสังคมที่มักจะมองข้ามความถูกต้องแต่กลับเห็นใจในสิ่งที่ไม่สมควร เพราะเหตุการณ์ที่เลวร้ายเมื่อเกิดขึ้นแล้วมีผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษตามกฎหมายที่ได้ระบุไว้

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่ากลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาที่พบในการ์ตูนเพจ Jod 8riew ผู้เขียนต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา โครงเรื่อง แต่สาระของเรื่องหรือจุดประสงค์ของเรื่องยังคงเดิม เห็นได้ว่าในบางกรณีผู้เขียนได้พลิกแพลงให้เรื่องราวนั้นเกินความคาดหมายหรือ ผู้อ่านไม่คาดคิด เป็นการเสียดสี และจะพบเห็นถึงพฤติกรรมที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ อีกทั้งยังลดทอนความรุนแรงและกลายเป็นเรื่องตลกที่ผู้อ่านเข้าถึงได้

4.2.2 ตัวละคร

จากการศึกษาตัวละครของเรื่องเสียดสีถูกสร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะคือการนำเสนอพฤติกรรมของมนุษย์ การสร้างตัวละครในเรื่องเสียดสีนั้นจะไม่มีมิติมากนัก เพราะลักษณะดังกล่าวอาจดึงให้ผู้อ่านเข้าไปร่วมอยู่กับประสบการณ์ของตัวละคร อาจนำไปสู่ความสงสารเห็นใจ ผู้เขียนเรื่องเสียดสีจึงต้องการให้ผู้อ่านตัดสินตัวละครอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องพิจารณามากนัก ผู้เขียนต้องการแค่เพียงให้ผู้อ่านมองแค่พื้นผิวมากกว่าการรู้ลึกซึ้งร่วมกันไปกับตัวละคร ลักษณะของตัวละครในเรื่องเสียดสีต่างจากกฎทั่วไปที่นิยมสร้างตัวละครหลายลักษณะ เพราะตัวละครน้อยลักษณะจะนำไปสู่เรื่องเสียดสีที่บริสุทธิ์

บางครั้งตัวละครก็ถูกสร้างมาให้แตกต่างกัน โดยตัวละครแต่ละตัวมีวัตถุประสงค์ของการเสียดสีหลายประเภท เช่น บ้างจะบุคคลที่มีชีวิตอยู่หรือเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ ,แบบตัวแทนกลุ่มคน การสร้างตัวละครในเรื่องเสียดสีมีแนวทางของภาพล้อ ผู้เขียนจะทำให้รูปลักษณ์ของมนุษย์บิดเบี้ยวเพื่อเป็นสื่อแทนบุคลิกภาพ จิตใจ และความประพฤติที่เบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริงสามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังนี้



ข้อ ๕๕
ภาพที่ 22

จากเนื้อหาข้างต้นปรากฏการใช้รูปภาพประกอบข้อความ เป็นเรื่องราวของนักการเมืองคนปัจจุบัน คือพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา และอดีตนักการเมืองคือนายทักษิณ ชินวัตร ในกรณีของการกล่าวข้อความเชิงบุญคุณ ผู้เขียนได้สร้างเรื่องราวและปรับเปลี่ยนตัวละครจากข่าวเดิมตัวละครถูกเป็นตัวแทนพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา และแม่ เป็นตัวแทนนายทักษิณ ชินวัตร ที่เกิดกรณีข่าวในสื่อออนไลน์ทวิตเตอร์ (twitter) โดยในข่าวระบุว่านายทักษิณ ชินวัตร ได้เผยแพร่ข้อความที่ว่า “ท่าทีและน้ำเสียงชิงชังน่ากลัวจัง ไม่นุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนตอนมาเกาะโต๊ะขอเป็น ผบ.ทบ. เลย ” ผู้เขียนได้ปรับเปลี่ยนตัวละครและข้อความบางส่วนเพื่อให้เผยแพร่ในสื่อเพจการ์ตูนได้ เป็นการแสดงออกถึงการล้อเลียนพฤติกรรมและข้อความที่เป็นข่าวอยู่ ณ ขณะนั้น โดยการใช้ข้อความที่ว่า ลูก “ยังใหญ่ก็จะไปแข่งรถ แม่แก่แล้ว แม่ไม่เข้าใจวัยรุ่นน่รอก” แม่ “ ท่าทีน้ำเสียงชิงชัง น่ากลัวจัง ไม่นุ่มนวล อ่อนหวานเหมือนตอนมาเกาะโต๊ะขอซื้อรถเครื่องเลย ”

นอกจากจะล้อเลียนกรณีข่าวข้างต้นแล้วยังสามารถอธิบายได้ถึง การล้อเลียนพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ชอบแสดงกิริยาท่าทางที่ไม่เหมาะสมกับผู้ใหญ่ และพฤติกรรมของกลุ่มเด็กแว้นที่ชอบแข่งรถ โดยพฤติกรรมที่ผู้เขียนล้อเลียนแสดงออกผ่านทางตัวละครที่ใช้สีหน้าท่าทางดูขี้ริ้ว และเรียกร้องอยากออกไปขับรถจักรยานยนต์ เห็นได้จากข้อความที่ว่า “ยังใหญ่ก็จะออกไปแข่งรถ แม่แก่แล้วแม่ไม่เข้าใจวัยรุ่นน่รอก” พฤติกรรมเหล่านี้ไม่เหมาะสมและการแข่งรถยังสร้างความเดือดร้อนแก่สังคม



ภาพที่ 23

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อช่วยเสริมให้บทบาทของตัวละครเด่นชัด เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกรณีของนักการเมืองท่านหนึ่ง คือ พลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณที่ได้ถูกฟ้องร้องเรื่องของการใช้จ่ายสิ่งของที่มีราคาแพง โดยสาเหตุของข่าวมาจาก

กรณีการยกมือขึ้นบังแดดของ พล.อ.ประวิตร วงษ์สุวรรณ รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ระหว่างรอต่ายรูปกับคณะรัฐมนตรี พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา จึงทำให้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการตั้งคำถามว่าเหตุใด นาฬิกายี่ห้อ Richard Mille จึงไม่ปรากฏอยู่ในประเภท "ทรัพย์สินอื่น" ที่มีราคามากกว่าสองแสนบาท ในบัญชีทรัพย์สินที่ยื่นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ประวิตร ในตอนที่เข้ารับตำแหน่ง รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมในปีพ.ศ. 2557 (BBC NEWS, 2561: ออนไลน์)

ผู้เขียนได้นำประเด็นข่าวของนักการเมืองท่านนี้ออกมาสร้างเรื่องล้อเลียน โดยการเปลี่ยนตัวละคร ระหว่างนักข่าวที่ติดตามเกี่ยวกับเรื่องสินทรัพย์ของพลเอกประวิตร วงษ์สุวรรณ กลายเป็นภรรยาที่สอบถามสามีถึงเรื่องสิ่งของที่ได้ซื้อมา โดยประเด็นของเนื้อหายังเป็นเรื่องของการโกหกหรือพูดไม่ตรงความจริง จะเห็นได้จากเนื้อเรื่องที่ว่า ภรรยาถามสามีว่า “เท่าไรนะ” สามีตอบว่า “เพื่อนซื้อให้” นอกจากนี้ยังมีข้อความที่ประกอบในภาพอื่น ๆ อีกว่า “จับฉลากได้” “มือสอง”

จากข้อมูลที่ผู้วิจัยกล่าวมาข้างต้นเป็นการใช้กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาโดยการใส่ตัวละคร และกล่าวถึงเรื่องราวที่เปลี่ยนไป แต่วัตถุประสงค์ของเรื่องยังคงเดิม ตัวละครที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมีวัตถุประสงค์เฉพาะคือ การนำเสนอพฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งนี้เนื้อหาที่พบเป็นเรื่องเกี่ยวกับนักการเมืองและประเด็นที่กำลังเป็นจุดสนใจในสังคม ผู้เขียนต้องการจะเสียดสีเพื่อสะท้อนปัญหาและแสดงความคิดเห็น เมื่อผู้อ่านเปิดเจอหรืออยากจะแชร์ก็สามารถแชร์ได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงผลกระทบ

4.3 กลวิธีการสะท้อนปัญหา

จากกลุ่มข้อมูลที่ผู้วิจัยศึกษาในส่วนของกลวิธีการสะท้อนปัญหา เป็นการนำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมานำเสนอผ่านตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ ผู้เขียนได้ถ่ายทอดและบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม จากพฤติกรรมของคนในสังคม ความเห็นแก่ตัว การเอาใจเอาเปรียบ และความเหลื่อมล้ำทางสังคม สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความ และ 2) การสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มน้ามนัก สามารถอธิบายได้ดังนี้

4.3.1 การสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความ

การสะท้อนปัญหาโดยให้ผู้อ่านตีความเอง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้รับสารเมื่ออ่านข้อความหรือเห็นรูปภาพ แล้วตีความเองจากสื่อที่ผู้เขียนส่งออกไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้



ภาพที่ 24

จากเนื้อหาข้างต้นเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความ ผู้เขียนต้องการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเอง โดยเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นพฤติกรรมของกลุ่มคนบางส่วนที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมไทยปัจจุบัน ผู้เขียนได้แบ่งเป็น 2 สถานที่ ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งสองสถานที่ คือการแข่งคิว เห็นได้จากข้อความที่เขียนว่า “สังคมไทยติดการสั่งก่อนได้ก่อน” และ “แม้กระทั่งต่อคิวก็ตีตมา” เป็นเหตุการณ์ของคนที่มาสั่งอาหารที่หลังแต่ได้อาหารไปก่อน และ

เป็นพฤติกรรมที่ติดจนกลายเป็นนิสัยเมื่อไปในสถานที่ ที่มีกฎระเบียบก็จะเคยชินและปฏิบัติแบบเดิม เห็นได้จากข้อความในช่องที่ 2 ตัวละครกล่าวว่า “ บ้าจริงเราสั่งเข้าไปเธอเนี่ย ” กับช่องที่ 4 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในร้านอาหาร KFC โดยทั่วไปร้านอาหารประเภทนี้จะต้องมีการต่อคิว เรียงลำดับก่อน-หลัง ผู้เขียนได้ใช้ตัวละครเดิมมีการต่อคิวจริงแต่ยังคงตะโกนสั่งของแบบเดิม



ภาพที่ 25

จากเนื้อหาข้างต้นสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เขียนต้องการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความจากพฤติกรรมของเด็กและตัวละครในเรื่อง ผู้เขียนใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อบ่งชี้ให้เรื่องราวมีความชัดเจน โดยการนำเสนอเป็นแบบช่องเดียว มีคุณแม่สองคนยืนคุยกันอยู่เกี่ยวกับเรื่องลูกของตนเล่นเกมและไม่ยอมทำงาน อ่านหนังสือหรือทำหน้าที่ที่ตนเองได้รับ เห็นได้จากข้อความที่ว่า “มีโลกส่วนตัวสูง” และ “เหมือนลูกที่บ้านเลย พอได้เล่นเกมก็ไม่สนใจอะไรแล้วฮ่าๆ” ผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลายไม่ว่าจะเป็นสภาพสังคมในปัจจุบันที่เกิดจากการปลูกฝังของครอบครัว เรื่องของเด็กติดเกม การสะท้อนถึงพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน เป็นต้น



ภาพที่ 26

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเองจากพฤติกรรมของตัวละคร โดยผู้เขียนได้ให้ตัวละครสองคนที่เรียนมาด้วยกัน อีกคนเป็นคนขยันเรียน ส่วนอีกคนเป็นคนซี้เกียจ โดยในภาพปรากฏข้อความว่า “นายจำเราได้ไหมเราอยู่ห้องเดียวกับนายตอน ป.1และตอนมัธยมเราก็เรียนโรงเรียนเดียวกันกับนาย” จากเนื้อหาคนที่กล่าวคือคนที่วิ่งเล่น ผู้เขียนใช้คำว่า “ตัวเราเอง” แทนผู้พูดและเน้นด้วยหมึกสีแดง ส่วนในสองช่องสุดท้ายเป็นภาพอนาคตของคนทั้งสอง คนที่ตั้งใจเรียนมีงานทำที่ดี ส่วนคนที่วิ่งเล่นอยู่นั้นได้เข้ามาขอให้รับลูกของเขาเข้าไปทำงาน

นอกจากจะแสดงออกทางคำพูดแล้วนั้น ผู้เขียนยังใส่สีหน้าและบุคลิกของลูกชายเพื่อให้ผู้อ่านตีความ ทั้งนี้ผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลาย ทั้งเรื่องของพฤติกรรมของคนในสังคมที่ชอบฝากลูก ฝากหลานเข้าทำงาน การยัดเงินใต้โต๊ะ หรือการแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของคนในสังคมที่ชอบคดโกงและหาวิธีการทางลัดเพื่อให้ตนเองก้าวหน้า



ภาพที่ 27

จากภาพข้างต้นเป็นการใช้ภาพเพียงอย่างเดียว เป็นการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความ จากภาพผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องราวของรถโดยสารสาธารณะ ระหว่างรถโดยสารสาย 8 และสาย 204 ผู้เขียนได้วาดภาพของตัวละครสองคนกำลังเล่นรถของเล่น โดยการดันรถในราง เพื่อให้รถเดินทางไปอย่างรวดเร็ว และชุดที่ตัวละครสวมใส่เป็นเสื้อของคนขับรถโดยสารสาธารณะระหว่างรถของบขส.และรถเอกชน ผู้อ่านอาจตีความได้ว่าต้องการที่จะล้อเลียนพฤติกรรมการเล่นรถ

โดยสารสาธารณะ หรือสามารถตีความได้ว่าเป็นการกล่าวถึงลักษณะของการขับเร็วและไม่คำนึงถึงผู้โดยสาร ความประมาทเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ เป็นต้น



ภาพที่ 28

จากภาพข้างต้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อไปร้านสะดวกซื้อ “7 eleven” ซึ่งเป็นร้านที่ได้รับความนิยมอย่างมาก เนื่องจากมีหลายสาขา พบเห็นได้ทั่วไปและราคาไม่สูงมาก ตลอดจนสินค้าภายในร้านเป็นของใช้ที่จำเป็น ผู้เขียนต้องการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเอาเอง จากภาพที่ตัวละครเดินเข้าไปซื้อน้ำหลังจากที่จ่ายเงินพนักงานได้หยิบหลอดมาให้เป็นจำนวนมาก และในช่องสุดท้ายเมื่อตัวละครกลับถึงบ้านก็พบว่า ในลิ้นชักเต็มไปด้วยหลอดที่ล้นออกมา ในส่วนนี้ผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลายไม่ว่าจะเป็นด้านทรัพยากรสิ่งแวดล้อม การเพิ่มปริมาณขยะ การทำลายธรรมชาติด้วยการใช้ถุงพลาสติก เป็นต้น



ภาพที่ 29

จากภาพข้างต้นผู้เขียนได้ใช้การดำเนินเรื่องแบบ 2 ช่อง เป็นการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเอง ผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลายทั้งเรื่องของการทำงาน ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ ความเบื่อหน่าย และการสนใจเรื่องของคนอื่น เห็นได้จากพฤติกรรมการทำงานของตัวละคร โดยในภาพปรากฏข้อความเพื่อบอกถึงเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ คือ ช่องที่ 1 ตอนทำงาน และช่องที่ 2 ตอนเผือก นอกจากข้อความที่บอกเหตุการณ์แล้วผู้อ่านจะสังเกตได้ว่า องค์ประกอบต่าง ๆ มันดูขัดแย้งและตรงกันข้าม ไม่ว่าจะเป็นกองแฟ้มงานที่มีจำนวนน้อยวางอยู่บนโต๊ะแต่สีหน้าของตัวละครกลับไม่ได้มีความสดชื่น หรือความกระตือรือร้นในการทำงานเลย ต่างกับช่องที่ 2 ถึงแฟ้มงานที่กองอยู่ข้าง ๆ โต๊ะจะมีจำนวนมากแต่สีหน้ามีการแสดงถึงความสนใจ กระตือรือร้นและอยากรู้เป็นอย่างมาก



ภาพที่ 30

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเองผ่านตัวละคร และเนื้อหาที่ปรากฏ ในภาพจะปรากฏข้อความ “PUBLIC” และ “บุคคลสาธารณะ” ประกอบกับภาพที่มีมือหลาย ๆ มือมาตึงรั้ง ขว้างปาสิ่งของ มีเท้าที่เหยียบตรงหน้าและสีหน้าของตัวละครที่ดูเศร้าและได้รับความบาดเจ็บ

ในส่วนนี้ผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลาย เช่น ผลกระทบจากการใช้สื่อออนไลน์ ที่จะส่งผลให้กลายเป็นการทำร้ายผู้อื่นทางอ้อม หรือสามารถตีความได้ว่าผู้เขียนกำลังจะสื่อถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่ขาดความเห็นใจและชอบซ้ำเติม นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อออนไลน์ การเลือกรับข่าวสารและการเผยแพร่ข่าวสารที่ได้รับออกไป



ภาพที่ 31

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเองผ่านตัวละคร ซึ่งในภาพเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการเลือกใช้นานพาหนะ ในช่องที่ 1-2 ตัวละครเลือกใช้รถยนต์เพื่อความสะดวกสบาย แต่ปรากฏว่าการจราจรติดขัดจึงทำให้เกิดความคิดในการเปลี่ยนรถ ส่วนในช่องที่ 3-4 เป็นภาพที่ตัวละครนำรถจักรยานยนต์มาใช้เพื่อหลีกเลี่ยงสภาพการจราจรที่ติดขัด แต่กลับเจอปัญหาฝนตกทำให้เปียก จากที่กล่าวมาผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นสภาพการจราจรที่ติดขัดในปัจจุบัน หรือสภาพอากาศที่ไม่แน่นอน เป็นต้น



ภาพที่ 32

จากเนื้อหาข้างต้น เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในครอบครัว โดยเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นช่วงเทศกาลวันแม่ เป็นวันที่ 12 สิงหาคม ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเองผ่านตัวละคร จากภาพจะเห็นได้ว่าเป็นการแสดงความรักของแม่และลูก ๆ หลายครอบครัว โดยหนึ่งในครอบครัว เห็นได้จากช่องที่ 5-6 เป็นการแสดงความรักแบบมีนัยแฝง จากคำพูดที่ลูกกล่าวกับแม่ว่า “แม่จ๋า เดิมทรูให้หน้อย” ผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลายไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการกล่าวเพื่อร้องขอสิ่งที่ตนเองต้องการโดยใช้โอกาสสำคัญมาเป็นช่วงเวลาสนับสนุน ผู้อ่านบางคนอาจไม่ได้คำนึงถึงเรื่องที่ตัวละครกำลังกล่าวอาจจะตีความเกี่ยวกับเรื่องของช่วงวัย ในภาพจะเห็นได้ว่าในช่องที่ 1-4 เป็นภาพของลูกที่มีช่วงวัยที่แตกต่างกัน มีอายุที่มากกว่าในช่องสุดท้ายจึงทำให้การแสดงออกที่ปรากฏแตกต่างกันไป

จากเนื้อหาเป็นการใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อเน้นย้ำให้เรื่องราวชัดเจนมากยิ่งขึ้น ผู้เขียนใช้กลวิธีการการสะท้อนปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความเอง ผ่านเหตุการณ์และตัวละครที่แสดงพฤติกรรมดังภาพด้านบน โดยให้ผู้เป็นแม่เกิดความหนักใจเกี่ยวกับลูกของตนที่ชอบขับรถแว่นไปเรื่อย ๆ แม่จึงได้ไปปรึกษากับเพื่อนบ้าน เพื่อนบ้านกล่าวว่า “ที่จริงเด็กมันก็แค่ต้องการคนที่เข้าใจเท่านั้นแหละ” ในประโยคนี้ผู้เขียนให้เป็นประโยคที่จะสร้างเรื่องให้เกิดการพลิกแพลง เพราะในตอนสุดท้ายแม่ได้ไปดึงท้ายรถเพื่อให้ลูกยกล้อหน้าได้ ซึ่งเห็นได้จากข้อความที่ว่า “เอาเลยลูกแม่ดึงท้ายให้”

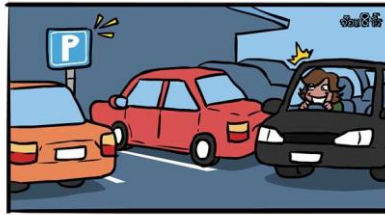
จากที่กล่าวมาสามารถวิเคราะห์ได้ว่าผู้อ่านสามารถตีความได้หลากหลายไม่ว่าจะเป็นสภาพปัญหาของสังคมในปัจจุบัน การเลี้ยงดูของพ่อแม่เนื่องจากพฤติกรรมของแม่ที่ช่วยรังทำให้งายเป็นการกระทำที่ผิด และไม่เหมาะสม เพราะในความเป็นจริงผู้ใหญ่ควรให้ความกรุณาและสั่งสอนเด็ก ชี้แนะแนวทาง ปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้บุตรหลานมีพฤติกรรมที่ดีขึ้น ทั้งต่อสังคม ครอบครัวและต่อตนเอง

กลวิธีการสะท้อนปัญหาเป็นการนำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมานำเสนอผ่านตัวละครฉาก เหตุการณ์ ผู้เขียนได้ถ่ายทอดและบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม จากพฤติกรรมของคนในสังคม ความเห็นแก่ตัว การเอารัดเอาเปรียบ และความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยผู้เขียนไม่ได้มีเนื้อหาที่เด่นชัดแต่จะเขียนเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านตีความเอง จากข้อมูลที่พบเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนในสังคม ทักษะคิดและเรื่องที่ไม่คาดคิด หรือเรื่องที่หลายคนไม่ได้ให้ความสนใจเลย เป็นต้น

4.3.2 การสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มน้า

การสะท้อนปัญหาเป็นการกล่าวถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและจะต้องช่วยกันแก้ไขด้วยการกระตุ้นโน้มน้า เพื่อให้คนในสังคมรับรู้ถึงปัญหาและหันมาร่วมมือกันแก้ไขหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยมโนสำนึกนั้นจะอยู่ในตัวบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องสะท้อนให้ผู้อ่านเข้าใจและเกิดความเห็นไปในทิศทางเดียวกัน พร้อมทั้งตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ สามารถอธิบายได้จากตัวอย่างดังนี้

ตามกฎจราจร



ตามความเป็นจริง



ภาพที่ 35

จากภาพปรากฏข้อความเพื่อบอกถึงสถานการณ์คือ “ตามกฎจราจร” และ “ตามความเป็นจริง” ผู้เขียนต้องการสะท้อนและกระตุ้นโน้มน้าของผู้ใช้รถใช้ถนน โดยการเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมที่ควรจะเป็นของบุคคลทั่วไปซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎจราจร แต่ในความเป็นจริงยังมีคนบางกลุ่มที่ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เห็นได้จากภาพเป็นการนำเก้าอี้มาวางขวางช่องจอดรถ ทำให้ผู้ขับขี่คนอื่นที่ต้องการจะจอดต้องหาที่จอดรถใหม่



ภาพที่ 36

จากภาพผู้เขียนต้องการสื่อถึงเรื่องราวที่เกิดจากความเชื่อของมนุษย์ เกี่ยวกับการเสียดายด้วยวิธีการโยนเหรียญ ผู้เขียนได้วาดภาพมือที่กำลังไหว้และมีการให้เหรียญเพื่อเป็นการส่งบุญ แต่เมื่อสังเกตภายในภาพจะเห็นว่าเต๋ามีน้ำตาไหลออกมา

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาเพื่อให้เกิดมโนสำนึก โดยการกล่าวถึงเรื่องของพฤติกรรมความเชื่อ พฤติกรรมที่มนุษย์คิดว่าดี คิดว่าถูกและสามารถทำได้ ซึ่งในบางครั้งมันอาจจะไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอ อาจส่งกระทบต่อระบบนิเวศน์และสัตว์ การที่มนุษย์โยนเหรียญหรือขยะลงแม่น้ำ หรือแม้แต่การโยนทิ้งไว้บนท้องถนน ก็สามารถทำร้ายสัตว์ต่าง ๆ โดยทางอ้อม เพราะในหลาย ๆ ครั้งที่มีข่าวเกี่ยวกับสัตว์ที่กินถุงพลาสติก เศษโฟม หรือของอื่น ๆ ไม่ใช่อาหารจนทำให้เสียชีวิต เนื่องจากมนุษย์เราละเลยและไม่ได้ใส่ใจในเรื่องต่าง ๆ รอบข้าง ผู้เขียนจึงอยากให้สังคมหันมาใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้มากขึ้น



ภาพที่ 37

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้สร้างตัวละครที่เป็นเด็กชายสองคนและกล่าวว่า “วันนี้เราจะมาปลดปล่อยฮอว์โมนวัยรุ่นในที่ลุ่มฟลาน”, “เราจะมาโชว์เกรียน มาสนุกไปกับพวกเรากันเถอะ” โดยในช่องที่ 3-4 เป็นภาพที่เด็กชายทั้งสองวิ่งเล่น บริเวณราวบันได กระโดดบนหลังคารถยนต์ที่จอดโดยภายในรถมีผู้โดยสาร

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นมโนสำนึก และมีข้อความเสียดสีที่ว่า “สนุกมากเลย พี่เอารถไปล้างรอยเท้ากับสีโป๊บก่อนนะ” เป็นการกล่าวให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงพฤติกรรมของเด็กบางกลุ่มในสังคม ที่ไม่รู้จักความเหมาะสมและมารยาท

ในสังคม รวมไปถึงวิธีการในการปลูกฝังแนวคิด และความถูกต้อง กฎระเบียบของสังคม จากผู้ปกครอง อีกทั้งยังเป็นการสะท้อนปัญหาความก้าวร้าวของเด็กและมีการเล่นที่อันตราย อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้



ภาพที่ 38

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มน้าก โดยผู้เขียนแบ่งออกเป็น 4 ช่อง ช่องที่ 1,2 เป็นภาพการให้อาหารปลา ช่องที่ 3 เป็นภาพการแสดงออกทางอารมณ์ให้ความรู้สึกพอใจ ยินดี และพาลูกกลับบ้าน ส่วนในช่องที่ 4 เป็นภาพของเศษขยะที่เต็มพื้นและลอยอยู่ในน้ำ

จากข้อมูลผู้เขียนต้องการจะกล่าวกับสังคมถึงลักษณะการปลูกฝังภายในครอบครัว เห็นได้จากเนื้อหาเมื่อให้อาหารปลาเรียบร้อยแล้วแม่และลูกพากันเดินกลับไป ภาพช่องสุดท้าย เป็นภาพที่มีขยะเกลื่อนพื้นและลอยอยู่ในน้ำ เกิดจากคนที่มาให้อาหารปลา นอกจากนั้น ยังบอกถึงพฤติกรรมของคนในสังคมที่ขาดความรับผิดชอบ การตระหนักถึงความสะอาด และขาดจิตอาสา

ฉันทำหน้าที่ฉันดีที่สุดแล้ว



ภาพที่ 39

จากภาพผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มน้าวจิตใจในภาพปรากฏข้อความว่า “ฉันทำหน้าที่ฉันดีที่สุดแล้ว” และภาพขยะกองโต เมื่อมีคนขับรถผ่านไป ได้โยนขยะทิ้ง ทั้งที่มีป้ายบอกว่า “ห้ามทิ้งขยะ” ผู้เขียนได้พยายามจะแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมและจิตใต้สำนึกของคนในสังคมบางส่วน ที่มองข้ามและไม่รับผิดชอบต่อสังคม ทั้งที่มีป้ายเขียนว่า “ห้ามทิ้งขยะ” แต่ก็ยังมีคนมาทิ้งขยะตรงบริเวณนั้น อีกประการคือจะเห็นได้จากภาพภายใต้ป้ายมีขยะที่ถูกทิ้งอยู่แล้วซึ่งมีสีเขียวบ่งบอกได้ว่าเป็นขยะที่ถูกสะสมมาเป็นเวลานาน เกิดการเน่าเสียและอาจส่งกลิ่นเหม็น

นอกจากนี้ผู้เขียนยังต้องการสะท้อนถึงสภาพปัญหาของขยะที่ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น ผลกระทบที่เกิดจากขยะ เช่น เชื้อโรค กลิ่นเน่าเหม็นที่ทำลายระบบหายใจ เหตุการณ์เหล่านี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นหากคนในสังคมใส่ใจและรับผิดชอบต่อขยะของตน



ภาพที่ 40

จากเนื้อหาข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้มโนสำนึก เห็นได้จากเนื้อหาที่แสดงถึงพฤติกรรมและจิตใจสำนึกที่เกิดขึ้นของคนในสังคม เกี่ยวกับการกู้ยืมเงินผู้อื่น ปัจจุบันเหตุการณ์ระหว่างผู้ให้ยืมเงินและผู้ขอยืมเงินมีลักษณะที่เปลี่ยนไป หากลูกหนี้ต้องการจะยืมเงินมักจะใช้คำพูดที่ดี เยินยอ และใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความสัมพันธ์ต่าง ๆ ผู้เขียนได้ใช้ข้อความว่า “มึงคือเพื่อนที่ดีที่สุด กูขอยืมเงินสักหมื่นได้ไหม” ผู้ขอยืมได้ใช้คำว่า “เพื่อนที่ดีที่สุด” เป็นการขอร้องเพื่อให้ตนได้ยืมเงินสำเร็จโดยนำความสัมพันธ์มาอ้าง หลังจากที่ได้รับเงินไปแล้ว เมื่อเจ้าหนี้ต้องการใช้เงินหรือเมื่อครบกำหนดในการคืนเงินเจ้าหนี้ก็ต้องไปทวงเงิน แต่ในภาพกลับเป็นการขอเงินที่ตนให้ยืมไปคืน เพราะลูกหนี้บ้ายเบี่ยงไม่ยอมมาชำระหนี้สินที่ตนยืมไป มีการใช้คำพูดพร้อมกับแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างจากตอนมาขอยืม เห็นได้จากข้อความที่ว่า “มึงจะเลิกคบกูเลยก็ได้ นะ กูไม่มีจริงๆ กูจะเอาที่ไหนมาคืนมึง” เป็นการกล่าวเพื่อปิดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสะท้อนให้เห็นถึงระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยที่ผู้คนมีรายได้ไม่เพียงพอ ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เป็นต้น

ศรัทธา

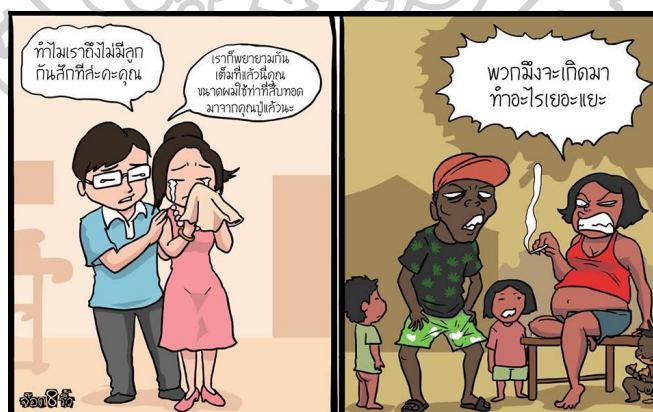


สัจธรรม



ภาพที่ 41

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนใช้การสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นมโนสำนึก เป็นการย้ำเตือนถึงพฤติกรรมและจิตใจดีสำนึกของคนในสังคมบางส่วน โดยผ่านตัวละครซึ่งในช่องที่ 1 มีข้อความว่า “ศรัทธา” และภาพของผู้คนมาปิดทองที่พระพุทธรูปในวัด ส่วนช่องที่ 2 มีข้อความว่า “สัจธรรม” พร้อมกับเป็นภาพของเศษกระดาษที่เกลื่อนพื้น ทั้งที่มีตะกร้าสำหรับทิ้งกระดาษ ในส่วนนี้ ผู้เขียนต้องการกล่าวถึงพฤติกรรมของกลุ่มคนที่ไปทำบุญ เป็นความศรัทธาของกลุ่มคนที่กำลังปิดทองที่พระพุทธรูปด้วยรอยยิ้มที่สดใส และเป็น สัจธรรม ที่เกิดขึ้นเพราะคนที่ไปปิดทองไม่ทิ้งขยะลงถัง สร้างความสกปรกให้กับวัด ขาดความมีระเบียบวินัยและไม่สนใจในสิ่งที่ตนเองทำ



ภาพที่ 42

จากข้อความและภาพข้างต้นเป็นเหตุการณ์ระหว่างสองครอบครัว ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มน้าของคนในสังคมเกี่ยวกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ภายในภาพปรากฏข้อความในช่องที่ 1 ว่า “ทำไมเราถึงไม่มีลูกกันสักทีละคุณ” และข้อความในช่องที่ 2 กล่าวว่า “พวกมึงจะเกิดมาทำอะไรเออะแยะ”

จากเนื้อหาและภาพข้างต้นสามารถวิเคราะห์ได้ถึงสภาพปัญหาของคนในสังคมที่ขาดความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ , เรื่องของการมีบุตรยาก ความพร้อมและความไม่พร้อมในการมีบุตร หรือแสดงถึงฐานะทางสังคมเห็นได้จากช่องที่ 1 ปรากฏภาพของครอบครัวที่มีการแต่งกายสะอาด รวมถึงถ้อยคำที่ใช้สื่อสาร แสดงให้เห็นถึงการศึกษาที่ดี ใช้คำสุภาพและปัญหาของครอบครัวที่หนึ่งกล่าวว่าตนเองทำไมยังไม่มีลูก อาจเนื่องมาจากการทำงานที่หนักและพักผ่อนน้อยส่งผลต่อสภาพร่างกาย ซึ่งแตกต่างจากช่องที่ 2 ปรากฏสภาพครอบครัวที่มีฐานะยากจนเห็นได้จากที่อยู่อาศัย การแต่งกาย และคำพูดที่ใช้ไม่สุภาพ อีกทั้งภาพของลูก ๆ ที่เดินอยู่ และคำพูดที่กล่าวว่า “พวกมึงจะเกิดมาทำอะไรเออะแยะ” แสดงให้ทราบถึงการสนใจในเรื่องเพศและไม่สนใจในการทำงาน จากข้อความและภาพข้างต้นเป็นเหตุการณ์ระหว่างสองครอบครัว ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มน้าของคนในสังคมเกี่ยวกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ภายในภาพปรากฏข้อความในช่องที่ 1 ว่า “ทำไมเราถึงไม่มีลูกกันสักทีละคุณ” และข้อความในช่องที่ 2 กล่าวว่า “พวกมึงจะเกิดมาทำอะไรเออะแยะ”

จากเนื้อหาและภาพข้างต้นสามารถวิเคราะห์ได้ถึงสภาพปัญหาของคนในสังคมที่ขาดความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ , เรื่องของการมีบุตรยาก ความพร้อมและความไม่พร้อมในการมีบุตร หรือแสดงถึงฐานะทางสังคมเห็นได้จากช่องที่ 1 ปรากฏภาพของครอบครัวที่มีการแต่งกายสะอาด รวมถึงถ้อยคำที่ใช้สื่อสาร แสดงให้เห็นถึงการศึกษาที่ดี ใช้คำสุภาพและปัญหาของครอบครัวที่หนึ่งกล่าวว่าตนเองทำไมยังไม่มีลูก อาจเนื่องมาจากการทำงานที่หนักและพักผ่อนน้อยส่งผลต่อสภาพร่างกาย ซึ่งแตกต่างจากช่องที่ 2 ปรากฏสภาพครอบครัวที่มีฐานะยากจนเห็นได้จากที่อยู่อาศัย การแต่งกาย และคำพูดที่ใช้ไม่สุภาพ อีกทั้งภาพของลูก ๆ ที่เดินอยู่ และคำพูดที่กล่าวว่า “พวกมึงจะเกิดมาทำอะไรเออะแยะ” แสดงให้ทราบถึงการสนใจในเรื่องเพศและไม่สนใจในการทำงาน



ภาพที่ 43

จากข้อความและภาพข้างต้นผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นมโนสำนึก โดยมีตัวละครคือ ตัวเงินตัวทอง ที่ยื่นคุยกันเรื่องที่ว่าจะให้มนุษย์หันมาเคารพตน และในช่องสุดท้ายตัวเงินตัวทองก็ได้ไปอยู่บนศาลที่มีผู้คนมากกราบไหว้

จากที่ตัวละครกระทำพฤติกรรมข้างต้น ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารถึงสภาพปัญหาของคนในสังคมที่เชื่อเรื่องงมงาย ความไร้สาระ ความคาดหวังที่ไร้เหตุผล หรือความเป็นไปได้ของเรื่องราวที่เกิดขึ้น คนในสังคมที่ให้ความเคารพและนิยมไปกราบไหว้ขอโชค เสี่ยงดวง เพื่อหวังจะร่ำรวยอย่างรวดเร็ว แต่ในความเป็นจริงแล้วเรานำเงินไปทิ้งไว้กับเรื่องเหล่านั้นอย่างมาก ตัวละครในภาพก็เช่นกัน ตัวเงินตัวทองแค่อยากให้มีคนเคารพ กราบไหว้จึงพาตัวเองไปอยู่ในที่ที่มีคนมากกราบไหว้ และคิดไปเองว่าผู้คนเหล่านั้นมากกราบไหว้ตน จะเห็นได้ว่าผู้คนที่ไปกราบไหว้ไม่ได้สนใจหรือมากกราบไหว้ตัวเงินตัวทองแต่คนเหล่านั้นมากกราบไหว้ศาลเป็นประจำอยู่แล้วและไม่ได้สนใจสิ่งอื่นที่เพิ่มมา

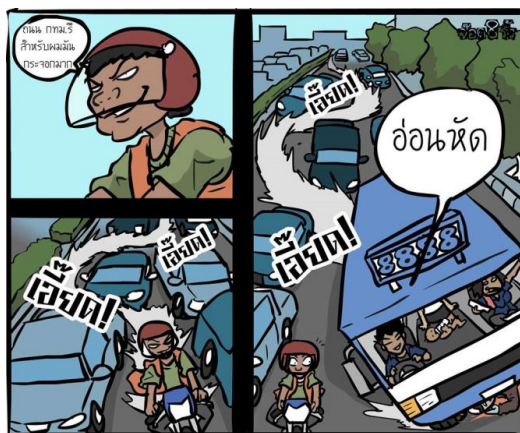


ซิ่งฮีโร่

ภาพที่ 44

จากข้อมูลด้านบนผู้เขียนได้ใช้รูปภาพประกอบข้อความเพื่อเป็นการเน้นย้ำให้เรื่องราวชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้เขียนยกกรณีของกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มักจะชอบขับรถเสียงดัง ขับรถแข่งกันบนถนนสาธารณะ ส่งผลให้บุคคลอื่น ๆ เกิดความรำคาญ และนอกจากนั้นยังอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้

จากเนื้อหาด้านบนผู้เขียนต้องการกระตุ้นมโนสำนึกของคนในสังคมที่มีพฤติกรรมเช่นเดียวกับตัวละคร โดยผู้เขียนได้ให้ตัวละครกล่าวว่า “มึงตึงท่ายให้กูหน่อย” และภายในภาพกลับมีมิมบาลนั่งร้องท่ายให้ แสดงให้เห็นถึงอันตราย อีกทั้งยังส่งผลเสียต่อคนอื่น และอาจถึงแก่ชีวิต นอกจากนี้เพื่อให้คนในสังคมตระหนักถึงความปลอดภัย ช่วยกันป้องกัน และแก้ไขปัญหาเหล่านี้อีกด้วย



ภาพที่ 45

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนต้องการกระตุ้นมโนสำนึกถึงพฤติกรรมในการขับรถของผู้ขับรถโดยสารสาธารณะ จากภาพเหตุการณ์เป็นการขับรถระหว่างรถจักรยานยนต์และพนักงานขับรถโดยสารสาธารณะ โดยการเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่ขับรถจักรยานยนต์ ซึ่งมีความคล่องตัวและรวดเร็วกว่า สามารถขับรถในความเร็วระดับหนึ่งได้ หากเปรียบเทียบกันในภาพจะเห็นได้ว่าผู้ที่กำลังขับรถโดยสารสาธารณะนั้นพยายามจะขับแข่งกับรถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดอันตราย และไม่เหมาะสม ก่อให้เกิดปัญหาแก่ผู้ใช้รถใช้ถนน และอาจสร้างความเสียหายแก่รถคันอื่น นอกจากเรื่องของความเร็ว และอันตรายแล้วผู้เขียนยังแฝงแง่คิดเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎจราจรเห็นได้จาก ผู้ที่ขับขีรถจักรยานยนต์สวมนิรภัย เป็นการบอกถึงความปลอดภัยและความเหมาะสมในการเลือกยานพาหนะที่ใช้



ภาพที่ 46

จากข้อความข้างต้นเป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการกระตุ้นมโนสำนึกของคนในสังคม โดยกล่าวถึงประเพณีการรับน้องนักศึกษาใหม่ ที่สมัครเข้าเรียนและสอบได้มีความคิดความฝันที่จะไปสู่เป้าหมายที่ตนเองคาดหวังไว้ เส้นทางแห่งความฝันที่กำลังจะเกิดขึ้นจริงรออยู่ข้างหน้า เห็นได้จากข้อความที่ปรากฏในภาพว่า “เส้นทางบัณฑิต” ผู้เขียนใช้ภาพเพื่อขยายเนื้อหาให้ชัดเจนด้วยการวาดขึ้นบันไดและปลายทางมีหมวกบัณฑิตรออยู่ข้างหน้า แต่เมื่อได้เข้ามาเรียนกลับพบรุ่นพี่ ที่มาขวางทางไว้และกล่าวว่า “พี่ขอต่อท้องให้ม้ามแตกหน่อยครับ” เป็นการกล่าวถึงพฤติกรรมการรับน้องที่รุนแรงและอาจก่อให้เกิดอันตราย ในอดีตการรับน้องมุ่งเน้นเพื่อสานสัมพันธ์ระหว่างพี่ น้อง และเพื่อน เพื่อให้เกิดความสามัคคี ช่วยเหลือกัน แต่ในปัจจุบันกลายเป็นเรื่องสนุก

ไม่คำนึงถึงหลักศีลธรรม และอันตราย นอกจากนี้การรับน้องยังเป็นการฝึกฝน การปรับตัว การเรียนรู้ และการอยู่ร่วมกันระหว่างพี่น้องอีกด้วย



พงษ์ศิริ
ภาพที่ 47

จากเนื้อหาที่ปรากฏผู้เขียนต้องการกระตุ้นมโนสำนึกของคนในสังคมเกี่ยวกับหน้าที่ ความรับผิดชอบและการสำนึกในบุญคุณ โดยผู้เขียนได้ใช้ประเด็นที่กำลังเป็นจุดสนใจในสังคม คือ จากกรณีของคุณครูท่านนี้ได้เซ็นค่าประกันการกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา (กยศ.) ให้แก่นักเรียนหลายคนเมื่อหลายปีก่อน บางส่วนได้ติดต่อชำระหนี้ตามปกติ ในขณะที่บางส่วนไม่ได้ติดต่อชำระหนี้ตามกำหนด จึงมีหนังสือจากศาลเพื่อยึดบ้านและทรัพย์สินของคุณครูจนเกิดเป็นประเด็นข่าวที่ได้รับความสนใจ ผู้เขียนจึงนำข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ มาสร้างเป็นภาพการ์ตูนเพื่อสะท้อนความปรารถนาดีของคุณครูที่มีต่อนักเรียนเพื่อให้ได้รับโอกาสทางการศึกษา และนักเรียนที่ไม่ได้สำนึกในบุญคุณของครูและยังสร้างปัญหาให้แก่ครู เพื่อเป็นเครื่องเตือนให้ผู้คนในสังคมเกิดภาพสะท้อนและเกิดจิตสำนึกที่ดีขึ้น



ภาพที่ 48

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนต้องการกระตุ้นโน้มน้าของคนในสังคมเกี่ยวกับหน้าที่ ความรับผิดชอบและจิตใต้สำนึก โดยเนื้อหาที่พบผู้เขียนต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของกลุ่มคนที่จัดทำภาพยนตร์เพื่อให้ผู้ชมเกิดความสุขและน่าติดตามและเป็นการสร้างรายได้จากความนิยม ชื่นชอบจากคนในสังคมอย่างถูกวิธี แต่จะเห็นได้ว่าในสังคมไทยยังมีคนบางกลุ่มที่มีพฤติกรรมแบบเดียวกับตัวละคร มีความเห็นแก่ตัวและอยากหารายได้โดยไม่ต้องลงทุนมาก ผู้เขียนจึงได้นำพฤติกรรมเหล่านั้นมาถ่ายทอดเป็นเรื่องราวด้านบน โดยใช้ข้อความในช่องที่ 1 ว่า “ทีมผู้สร้างทำงานอย่างหนัก ใช้ทุนสร้างมหาศาล เพื่อให้ได้ภาพยนตร์ที่ดีที่สุด” ผู้เขียนต้องการแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจในการทำงานของผู้สร้างภาพยนตร์ ในช่องที่ 2 ปรากฏข้อความว่า “สนุกจริงๆ สมแล้วเป็นหนังที่ใช้ทุนสร้างหลายล้าน” จากข้อความไม่ได้เป็นการสื่อถึงคำชมหรือความประทับใจแต่เป็นการเหน็บแนม เพื่อต่อว่าผู้ที่มีความเห็นแก่ตัวเพราะ พฤติกรรมและคำพูดในช่องที่ 3 ที่กล่าวว่า “แบบนี้ต้องเพื่อแฉให้คนอื่นดูฟรีดีกว่า (รู้สึกเป็นคนดี)” คำที่ขีดเส้นใต้เป็นการแสดงให้เห็นชัดเจนว่าผู้เขียนไม่ได้เห็นด้วยและเป็นการนำเรื่องราวที่เป็นปัญหาสังคมมาตีแผ่และส่งต่อ บอกกล่าวถึงจุดที่ควรแก้ไข



ภาพที่ 49

จากเนื้อหาและภาพด้านบนผู้เขียนต้องการกระตุ้นมโนสำนึกของคนในสังคม เกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง การมีเหตุผลและการช่วยเหลือกัน นอกจากนี้ผู้เขียนต้องการจะบอกถึง พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงและสะท้อนสภาพปัญหาของคนในสังคมที่ขาดการช่วยเหลือ และมีความเห็นแก่ตัว เพราะต่างก็คิดว่าไม่ใช่เรื่องของตนเอง คิดว่าคนในโลกออนไลน์จะช่วยให้ผู้ร้าย โดนลงโทษ แต่ลืมคิดไปว่าขณะนั้นที่กำลังเกิดเหตุทำไมไม่เข้าไปช่วยผู้ที่ถูกทำร้าย



ภาพที่ 50

จากเนื้อหาที่ปรากฏข้างต้นผู้เขียนต้องการกระตุ้นมโนสำนึกของคนในสังคมเกี่ยวกับการรักษามารยาทและการแสดงออกตามกาลเทศะ โดยเนื้อหาด้านบนผู้เขียนได้นำประเด็นทางสังคมที่มีข่าวเกี่ยวกับคนหนุ่มวัยกลางคนคบหาชายชรา และได้ถูกเผยแพร่ในสื่อออนไลน์ ทำให้คนในสังคมให้ความสนใจและแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เมื่อผู้คนให้ความสนใจมากขึ้นบุคคลที่อยู่ในภาพจึงได้ออกมากล่าวแก้ตัวว่าเป็นเพื่อนกัน

ผู้เขียนได้นำมาวาดและเขียนเรื่องราวเพื่อสะท้อนถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและการแสดงออกที่ไม่รู้จักกาลเทศะ จากภาพปรากฏข้อความที่หนุ่มวัยกลางคนกล่าวว่า “เป็นเพื่อนกันเล่นกันแบบนี้ประจำ บอกเขาไปสิว่าเป็นเพื่อนกัน” พร้อมทั้งมีข้อความของคนในสังคมที่กล่าวว่า “อ้ออย่างนี้เอง” “ขอโทษนะครับที่เข้าใจผิด” ในส่วนที่ขีดเส้นใต้ ผู้เขียนต้องการประชดประชันเสียดสีเพื่อให้ทราบถึงการขาดจิตสำนึกและการเคารพผู้ใหญ่ของคนในสังคมบางกลุ่ม เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมที่ให้เกียรติกันและเคารพผู้ที่อายุมากกว่า ผู้ที่อายุน้อยจะต้องเคารพผู้ใหญ่ เป็นต้น

จากข้อมูลทีกล่าวมาสามารถสรุปได้ว่าผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการสะท้อนปัญหาผ่านตัวละคร เป็นการกล่าวถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและจะต้องช่วยกันแก้ไข ด้วยการกระตุ้นมโนสำนึก เพื่อให้คนในสังคมรับรู้ถึงสภาพปัญหาและหันมาร่วมมือกันแก้ไขหรือปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยมโนสำนึกนั้นจะอยู่ในตัวบุคคลทั่วไป จากข้อมูลที่พบเป็นเรื่องที่คนในสังคมละเลย มองข้าม และไม่ได้ให้ความสำคัญ อีกทั้งยังเป็นเรื่องที่คนในสังคมยังคงปฏิบัติและคิดว่าการกระทำนั้นถูกต้อง ทั้งนี้ผู้เขียนยังสะท้อนให้ผู้อ่านเข้าใจและเกิดความเห็นไปในทิศทางเดียวกัน พร้อมทั้งตระหนักถึงปัญหาต่าง ๆ ได้รับรู้ เป็นต้น

จากการวิเคราะห์กลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew จำนวน 145 สถานะ พบกลวิธีการเสียดสี 3 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก ผู้เขียนได้นำการเล่าเรื่องที่พบเห็นได้ทั่วไปและเป็นเรื่องใกล้ตัวของคนในสังคมมาถ่ายทอด ล้อเลียนหรืออาจกล่าวเกินจริง นำความผิดพลาด จุดด้อยและความเสแสร้งผ่านทางภาษา ตัวละคร โดยมุ่งแสดงให้เห็นสภาวะภายในของเป้าของการเสียดสีซึ่งทำให้กลายเป็นเรื่องตลก 2) กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา พบว่าผู้เขียนจำเป็นจะต้องปรับเปลี่ยนเนื้อหาและตัวละครเพื่อป้องกันตนเองจากการเอาผิดทางกฎหมาย เป็นการเสียดสีที่ไม่ชัดเจนแต่สาระของเรื่องหรือจุดประสงค์ของเรื่องยังคงเดิมและ 3) กลวิธีการสะท้อนปัญหา ผู้เขียนใช้ตัวละคร เรื่องราวที่เกิดขึ้น เป็นสื่อกลางเพื่อสะท้อนปัญหาของสังคมไทยในปัจจุบัน บางเรื่องเป็นสิ่งที่คนในสังคมมองข้ามหรือละเลย บางเรื่องกลายเป็นพฤติกรรมเคยชินและสังคมไม่ได้ให้ความสำคัญ เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องการศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจ Jod 8riew มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew และเพื่อศึกษาวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew งานวิจัยเรื่องนี้อ้างอิงจากแหล่งข้อมูลประเภทสื่อออนไลน์ คือ เพจ Jod 8riew จาก Website : <https://www.facebook.com/OmegaJod/> มุ่งเน้นเก็บข้อมูลจากเนื้อหาในรูปแบบ วิจารณ์ภาษาและอวัจนภาษาที่ทางผู้เขียนได้เผยแพร่ในปี พ.ศ. 2561 ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม – 31 ธันวาคม 2561 รวม 10 เดือน จำนวน 145 สถานะ โดยสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การ์ตูนเพจ Jod 8riew เป็นสื่อใหม่และพบว่า มีผู้ติดตามเป็นจำนวนมากเป็นเพจที่สอดแทรกแง่คิด การเสียดสีกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นโดยการถ่ายทอดออกมาทางวิจารณ์ภาษาและอวัจนภาษาที่ปรากฏทางเพจมีการเผยแพร่ภาพและข้อความจำนวนมากจากผู้ติดตามคนอื่นๆ และไม่มีการจำกัดเพศ วัย บุคคล สถานที่ สามารถเข้าถึงได้ง่าย ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า

1) การศึกษาเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew

ลักษณะเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจ Jod 8riew สามารถแบ่งเนื้อหาได้ 4 ประเภท ได้แก่ 1) เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม 2) เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง 3) เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา และ 4) เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาสังคม สามารถอธิบายได้ดังนี้

เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) เนื้อหาเกี่ยวกับครอบครัว พบจำนวน 9 สถานะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ลักษณะการสอนของคนในครอบครัว และความแตกต่างของบริบททางสังคม 2) เนื้อหาเกี่ยวกับกระแสสังคม พบจำนวน 21 สถานะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สังคมแพชชั่นและความเชื่อและ 3) เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องสัพเพเหระ พบจำนวน 73 สถานะ, เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง ผู้เขียนได้นำเสนอประเด็นที่ทางสังคมได้ให้ความสนใจและกำลังเป็นข่าว เช่น เรื่องของกรณีนาฬิกาหรรษาแพง ข้อความระหว่างอดีต

นักการเมืองและนักการเมืองคนปัจจุบัน พบจำนวน 2 สถานะ, เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา พบเรื่องราวที่ปรากฏเนื้อหาทางการศึกษาทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ซึ่งเนื้อหาจะเป็นการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานศึกษา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของประเทศไทย พบจำนวน 13 สถานะ และเนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นทางสังคม เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ในสังคม เรื่องที่สังคมไม่ให้การยอมรับและเรื่องที่สังคมยังละเลยบางปัญหายังคงมีอย่างต่อเนื่องและเกิดเหตุการณ์แบบเดิมซ้ำ ๆ สภาพปัญหาสังคม พบจำนวน 28 สถานะ

ลักษณะเนื้อหาที่พบมากที่สุดคือ เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม ที่กล่าวถึงการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน จำนวน 73 สถานะ โดยเนื้อหาส่วนมากพบว่าเป็นการใช้ชีวิตของคนในสังคมที่พบเจอเรื่องราว ประสบการณ์ และเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ลำดับสอง คือ เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นทางสังคม จำนวน 28 สถานะ มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของสภาพปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านพฤติกรรม การสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น การขับรถจักรยานยนต์แข่งกันเสียงดัง การทิ้งขยะ และประเด็นที่กำลังพูดถึงกันในสังคม ลำดับสามคือ เนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา จำนวน 13 สถานะ เป็นเนื้อหาที่เกิดขึ้นภายในสถานศึกษาด้านการเรียน การวัดผลและทัศนคติของครูและเนื้อหาที่พบน้อยที่สุด คือ เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง จำนวน 2 สถานะ อาจเนื่องมาจากการระงับเรื่องของกฎหมาย การเอาผิดจากเจ้าของเรื่อง ผู้เขียนได้มีการปรับเปลี่ยนตัวละครและกล่าวถึงในเรื่องเหล่านั้นน้อย ในส่วนของเนื้อหาที่พบเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนักการเมืองที่กำลังมีประเด็นทางสังคมและกำลังได้รับความสนใจ

2) การศึกษาทวิวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew

จากการ์ตูนเพจJod 8riew ทั้งหมด 145 สถานะ ผู้เขียนได้มีการใช้รูปแบบในการนำเสนอที่แตกต่างกันออกไปเพราะรูปแบบของการเสียดสีมีหลากหลายรูปแบบด้วยกัน ได้แก่ การเปรียบเทียบ การประชดประชัน การล้อเลียน การสื่อสารแบบตรงไปตรงมา โดยผู้เขียนการ์ตูนเพจJod 8riew มักนำรูปแบบการเสียดสีมาใช้ในงานเขียนเพื่อสร้างความน่าสนใจและเป็นที่น่าสนใจได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังสามารถช่วยให้ผู้เขียนได้ใช้จินตนาการในการสร้างสรรค์ภาพและข้อความได้อย่างอิสระ เพราะงานเขียนประเภทเสียดสีนั้น ผู้แต่งนิยมนำมาเขียนหรือกล่าวถึงอาจไม่ถูกต้องและผิดศีลธรรม หรือขัดแย้งกับความถูกต้องของสังคมเป็นเรื่องที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมาไม่ได้ จึงนิยมนำรูปแบบการเสียดสีเข้ามาใช้เพื่อนำเสนอเรื่องราวต่างๆ

กลวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew ผู้วิจัยแบ่งเป็น 3 กลวิธี ได้แก่
 1) กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก 2) กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและ 3) กลวิธีการสะท้อนปัญหา
 สามารถอธิบายดังรายละเอียดต่อไปนี้

กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลกเป็นการกล่าวเกินจริง การกล่าวน้อยกว่าความเป็นจริง
 การเปรียบเทียบและมีคำที่สะกิดใจ สิ่งที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดคือ ความโง่เขลา จุดด้อยและความเสแสร้ง
 การเปรียบเทียบให้เห็นต่ำกว่า การกล่าวเกินจริงประกอบไปด้วยคำบริภาษที่แสดงความรู้สึก
 เหยียดหยาม การลดสภาพตลกให้ไร้สาระ พบจำนวน 54 สถานะ, กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา
 เป็นการเสียดสีที่ไม่ชัดเจนเนื่องจากผู้เขียนจะต้องระวังเกี่ยวกับการเอาผิดทางกฎหมาย อาจกล่าวได้
 ว่าผู้เขียนต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาและตัวละคร แต่สาระของเรื่องหรือจุดประสงค์ของเรื่องยังคง
 สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ โครงเรื่อง และตัวละคร พบจำนวน 15 สถานะ และกลวิธีการ
 สะท้อนปัญหา เป็นการนำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมานำเสนอผ่านตัวละคร ฉาก เหตุการณ์ ผู้เขียนได้
 ถ่ายทอดและบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม จากพฤติกรรมของคนในสังคม ความเห็นแก่ตัว
 การเอาัดเอาเปรียบ และความเหลื่อมล้ำทางสังคม สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) การสะท้อน
 ปัญหาด้วยการเปิดช่องให้ผู้อ่านตีความ และ 2) การสะท้อนปัญหาด้านการกระตุ้นโน้มนำ

กลวิธีการสะท้อนปัญหาเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนเลือกใช้มากที่สุดพบจำนวน 76 สถานะ
 เนื้อหาที่ผู้เขียนนำมาเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็น
 ปัญหาการทิ้งขยะ การใช้ความรุนแรง ความเหลื่อมล้ำทางสังคม หรือแม้แต่การเห็นแก่ตัวของ
 คนในสังคม อันดับที่สอง คือ กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก พบจำนวน 54 สถานะ เนื้อหาที่ผู้เขียน
 กล่าวถึงส่วนใหญ่จะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด จากพฤติกรรม
 ต่าง ๆ ที่คนในสังคมปฏิบัติ เช่น การกินหมูกระทะ การไปกินบุฟเฟต์ บางสถานะผู้เขียนได้นำเรื่อง
 ที่เป็นประเด็นทางสังคมแต่นำมาปรับเปลี่ยนเพื่อให้เนื้อหาเบาบาง เมื่อผู้อ่านอ่านก็จะเข้าใจและรู้สึก
 ผ่อนคลาย และกลวิธีที่ผู้เขียนใช้น้อยที่สุด คือ กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา ในส่วนนี้ที่พบน้อยที่สุด
 อาจเนื่องมาจากการป้องกันทางด้านกฎหมายจากบุคคลที่ผู้เขียนต้องการจะกล่าวถึง เป็นการเสียดสี
 ที่ไม่ชัดเจนจะต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา และตัวละครเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและสะดวก
 ต่อการเผยแพร่ เป็นต้น

อภิปรายผล

จากการศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจJod 8riew ต้องการเป็น ที่
 ผ่อนคลายและเป็นศูนย์รวมเพื่อแสดงออกทางความคิดของกลุ่มคนทั่วไป โดยมีเพจเป็นตัวกลาง

ในการสื่อสารระหว่างเจ้าของเพจและผู้ติดตามเพจJod 8riew เป็นเพจที่ไม่ได้มุ่งเน้นชี้แนะสังคม แต่เป็นเพจที่ดีแฉะและเสียดสีเรื่องราว ประสบการณ์ พฤติกรรม ตลอดจนมุมมองของคนในสังคม เรื่องบางเรื่องคนในสังคมส่วนมากมักเลือกที่จะมองข้าม แต่เพจJod 8riew ได้นำประเด็นสำคัญต่าง ๆ มาถ่ายทอดและเขียนเรื่องราวเหล่านั้นเพื่อส่งต่อให้แก่คนในสังคมได้รับรู้และช่วยกันแก้ไขปัญหา ทั้งนี้สื่อหรือเรื่องราวเหล่านั้นที่ผู้เขียนส่งไป จะถูกเลือกสรรด้วยตัวผู้รับสารเอง ผู้รับสารจะเป็นผู้ตัดสินใจในการเลือกรับข้อมูลด้วยวิจารณญาณของตนเอง

จากการศึกษาเนื้อหาและกลวิธีการเสียดสีในการ์ตูนเพจJod 8riew ปรากฏเนื้อหา 4 ประเภท ซึ่งเนื้อหาที่มีความโดดเด่นและพบมากที่สุด คือ เนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนในสังคม ที่กล่าวถึงการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน(สัพเพเหระ) โดยเนื้อหาส่วนมากพบว่าเป็นการใช้ชีวิตของคนในสังคมที่พบเจอเรื่องราว ประสบการณ์ และเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด

นอกจากนี้เนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew ที่มีความน่าสนใจเป็นอันดับสอง คือ เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นทางสังคม โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของสภาพปัญหาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านพฤติกรรม การสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม การขับรถจักรยานยนต์แข่งกันเสียงดัง การทิ้งขยะ และประเด็นที่กำลังพูดถึงกันในสังคม ส่วนเนื้อหาที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew เป็นอันดับสุดท้าย คือ เนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง อาจเนื่องมาจากขอบเขตทางกฎหมายและสังคมที่ไม่อาจกล่าวออกมาโดยตรง การระวิงการเอาผิดจากเจ้าของเรื่อง ผู้เขียนจึงได้มีการปรับเปลี่ยนตัวละครและกล่าวถึงในเรื่องเหล่านี้้อย

จากผลการศึกษาวิธีการเสียดสีที่ปรากฏในการ์ตูนเพจJod 8riew ผู้วิจัยพบกลวิธีการเสียดสีทั้งหมด 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการสะท้อนปัญหาเป็นกลวิธีที่ผู้เขียนเลือกใช้มากที่สุด พบโดย เนื้อหาที่ผู้เขียนนำมาเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการทิ้งขยะ การใช้ความรุนแรง การเอารัดเอาเปรียบ และความเหลื่อมล้ำทางสังคม อันดับที่สอง คือ กลวิธีการทำให้เป็นเรื่องตลก พบว่าเนื้อหาที่ผู้เขียนกล่าวถึงส่วนใหญ่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด จากพฤติกรรมต่าง ๆ ที่คนในสังคมปฏิบัติ เช่น การกินหมูกระทะ การไปกินบุฟเฟต์ บางสถานะผู้เขียนได้นำเรื่องที่เป็นประเด็นทางสังคมแต่นำมาปรับเปลี่ยนเพื่อให้เนื้อหาเบาลง เมื่อผู้อ่านอ่านก็จะเข้าใจและรู้สึกผ่อนคลาย โดยผู้เขียนได้ใช้ข้อความสั้น ๆ ผ่านตัวละคร ฉาก สถานที่ พฤติกรรม เพื่อบอกถึงความแตกต่าง ผู้เขียนได้มีการแบ่งช่องของเนื้อหาตั้งแต่ 1 ช่องไปจนถึง 6 ช่อง โดยเรียงลำดับจากซ้ายไปขวา สอดคล้องกับที่อลงกต เพชรศรีสุข (2561) ได้ศึกษาเรื่องบทบาทของทัศนศิลป์ที่มีต่อสังคม ผลการศึกษาพบว่า การล้อเลียนคือ

การยับยั้ง เสียสติ ผู้คนหรือสถาบันเพื่อให้พวกเขาเปลี่ยนการกระทำไป การล้อเลียนไม่เพียงแต่ทำให้คลายเครียด หยอกล้อ และเรียกเสียงหัวเราะเท่านั้น ยังสามารถใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงและแก้ไขได้

กลวิธีที่พบว่ามีการใช้บ่อยที่สุด คือ กลวิธีการปรับเปลี่ยนเนื้อหา ในส่วนนี้ที่พบบ่อยที่สุดอาจเนื่องมาจาก เรื่องที่ผู้เขียนกล่าวถึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับประเด็นทางการเมือง นักการเมืองหรือเรื่องที่สังคมยังไม่ให้การยอมรับ ซึ่งอาจมีการเอาผิดทางกฎหมายได้และเพื่อป้องกันการฟ้องร้องจากบุคคลที่ผู้เขียนต้องการจะกล่าวถึง เป็นการเสียสติที่ไม่ชัดเจน หากจะกล่าวถึงจะต้องเปลี่ยนแปลงทั้งตัวละคร โครงเรื่อง ฉาก อื่น ๆ สอดคล้องกับ สุวรรณงามเหลือ (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์ภาพล้อสังคมไทยในสื่อออนไลน์ ผลการศึกษาพบว่า ภาพสะท้อนบริบทในมิติทางสังคมและวัฒนธรรมไทย ภาพล้อเกิดจากความก้าวหน้า ทางเทคโนโลยีที่เอื้ออำนวยให้การสร้างสื่อหรือการสร้างภาพล้อทำได้ง่ายขึ้น ทั้งยังเป็นช่องทางในการสร้างความเท่าเทียมด้านอำนาจในการสื่อสารของคนในสังคม ในมิติสังคมไทย การสื่อสาร สำหรับสื่อบางประเภทยังคงถูกควบคุมหรือผูกขาดทางอำนาจในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร ปัจจุบันการสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์มีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้น เนื่องจากสื่อออนไลน์เป็นสื่อที่เข้าถึงคนกลุ่มใหญ่ในสังคม ที่อาจสร้างผลกระทบในวงกว้างได้ง่ายและรวดเร็ว ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ได้แก่ พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ที่มีบทลงโทษเพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดที่จะส่งผลกระทบหรือสร้างความเสียหายต่อบุคคลอื่นหรือสังคม

ผู้วิจัยสังเกตว่า การ์ตูนเพจ Jod 8riew มีความมุ่งเน้นเพื่อสะท้อนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ทั้งที่กำลังเป็นข่าวหรือที่สงบลงไปแล้วหรือเรื่องราวที่ผ่านมานานแล้วตลอดจนเรื่องราวที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่มักจะเกิดกับทุกคน อีกทั้งยังมีแนวคิดพื้นฐานจากการเข้าใจและเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของกลุ่มคนหรือคนที่ไม่สามารถพูดในสิ่งที่คิด เป็นตัวแทนของคนที่ถูกในสิ่งที่เกิดจากความเป็นจริง ดีแต่เรื่องที่คนส่วนใหญ่เลือกที่จะมองข้าม นอกจากเรื่องราวเนื้อหาที่พบในการ์ตูนเพจ Jod 8riew แล้วนั้นตัวละครยังมีบทบาทสำคัญที่สามารถช่วยให้เนื้อหาหรือการเสียดสีนั้น ๆ ประสบความสำเร็จ เมื่อผู้อ่านเปิดอ่านแล้วจะเกิดความเข้าใจโดยง่าย เช่น การสร้างตัวละครที่มีบุคลิกแตกต่างไปจากเดิมหรือเอาของเดิม ๆ มาปรับเปลี่ยนใหม่ นำเสียงที่ใช้พบว่ามีการแทรกในเนื้อหาที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นอารมณ์โกรธ เศร้า น้อยใจ เบื่อ ง่วง เพลีย หิว นอกจากนี้ที่กล่าวมายังมีการใช้ทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา โดยผู้เขียนสามารถเลือกสรรได้เหมาะสมกับเนื้อหาของสถานะนั้น ๆ ทั้งนี้การเข้าถึง การเข้าใจปัญหาเหล่านั้นตัวเจ้าของเพจเองก็ต้องระมัดระวังในการเลือกเรื่องราวและการวาด สร้างเรื่องราวที่จะนำเสนอออกมา

การเสียดสีที่พบในเรื่องนี้นอกจากจะให้คุณค่าด้านความบันเทิงแล้วยังมีคุณค่าที่สอดแทรกสาระอยู่ในเนื้อหา ตัวละคร และภาษา เจ้าของเพลงสามารถนำมารวบรวมไว้ในผลงานได้อย่างกลมกลืน ซึ่งข้อค้นพบดังกล่าวจะเป็นการสร้างแรงบันดาลใจในงานเขียนหรือภาพวาดที่มุ่งเสนอไว้ในผลงานสารประโยชน์ เพื่อการชี้จุดบกพร่องทางสังคมและช่วยกันแก้ปัญหาของสังคม นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงตัวผู้เขียนเองที่กำลังอยู่ในยุคของการถูกกดดัน ไม่สามารถพูดตรงไปตรงมาได้ เนื่องจากกลัวอำนาจหรืออิทธิพลของบุคคลที่กล่าวถึง ด้วยเหตุนี้ งานเขียนแนวนี้สมควรได้รับการสนับสนุน เพื่อเป็นผลงานที่ก่อให้เกิดคุณค่าต่อสังคมต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเสียดสีจากเพลงอื่น ๆ เพิ่มขึ้น
2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเสียดสีระหว่างเพลงที่เผยแพร่หรือมุ่งเน้นการเสียดสี



รายการอ้างอิง

- BBC NEW. (2561). ประวัตินิรมิตภัยเท่าไร ถึงใส่งานฝึกาเรือนหลายล้านบาทได้. . Retrieved 26 พฤษภาคม, from <https://www.bbc.com/thai/thailand-42242212>
- Feinberg, L. (1974.). *Asin Laughter: An Anthology of Oriental Satire and Humour*. New York: Weatherhill.
- Marketeer. (2561). สงครามแอป “ส่งอาหาร”ทำธุรกิจFood Delivery พุ่ง 35,000 ล้าน. . Retrieved 26 พฤษภาคม, from <https://marketeeronline.co/>
- กรรณิกา พิริยะจิตรา. (2547). *กิจกรรมนักศึกษา*. : กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- กอบกุล อิงคุทานนท์. (2537). *จากเรื่องสั้นศึกษาถึงความวุ่นวายของวรรณกรรมรางวัลโนเบล*. . กรุงเทพฯ:
- สามัคคีสาร.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2536). *ความรู้ทั่วไปทางวรรณคดี*. . กรุงเทพฯ: กิ่งจันทร์การพิมพ์.
- เกษม จันทร์แก้ว. (2530). *วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม*. : กรุงเทพฯ: อักษรสยามการพิมพ์.
- จันทร์ดา ตำนคงรักษ์. (2561). *การพัฒนาการสอน การคิดสร้างสรรค์*. : กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ต้นคิด. (2562). *กุศโลบายที่ใหญ่ผู้ใหญ่มักใช้หลอกเด็ก*. Retrieved 26 พฤษภาคม. , from https://www.sanook.com/campus/1396959/?fbclid=IwAR3q4XOmPoZPMnt-YHPadn_-9eimG8XVqEgMGfOI_V-2Lgv_2mbDdN-03Uk
- ทัตพิชา สกุสสีบ. (2559). *ประชด เสียดสี แดกดัน : ความแตกต่างกันทางความหมายตามบริบทที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง “จำเลยรัก”*. [5(3)]. วารสารคณะมนุษยศาสตร์ ฉบับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยนเรศวร, 137.
- ทัศนีย์ กระจ่ายอินทร์. (2521). *อารมณัชนัในวรรณกรรมร้อยแก้วของไทยระหว่าง พ.ศ. 2543-2561*. *ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ธีระ ธีญไพบูลย์. (2541). *การวิเคราะห์กระบวนการประดู่ข่าวสารการตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ นศ.ม. กรุงเทพฯ:), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- นฤมล เรืองณรงค์. (2533). *การตูนการเมืองในช่วง 14 ต.ค. 16 ถึง 6 ต.ค. 19. (รัฐศาสตรมหาบัณฑิตภาควิชาการปกครอง)*, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.,

- นัทธนัย ประสานนาม. (2548). เรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทยระหว่าง พ.ศ.2535-2545: แนวคิดและกลวิธี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.,
- บัวคำ บุญจันทร์. (2549). วิเคราะห์ภาษาประกอบภาพการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตมหาสารคาม), มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2525). เขียนไทย. : กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์. .
- ประนุท วิชชุโรจน์. (2529). คำบอกเล่าและการรับรู้เรื่องสี : การศึกษาที่ตำบลนาอิน อำเภอพิชัย จังหวัดอุตรดิตถ์. . (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.,
- ปราวีณยา สุวรรณณัฐโชติ. (2541). การศึกษากระบวนการยอมรับเทคโนโลยีสารสนเทศในโรงเรียน. : กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจน์ สะเพียรชัย. (2535). นโยบายและแนวทางการรับน้องใหม่และการประชุมเชียร์. : กรุงเทพฯ: กองบริการ
- การศึกษาสำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์.
- พนิดา พานิชกุล. (2542). สัมมนาภาษาเพื่อการสื่อสาร.: มหาสารคาม: สถาบันราชภัฏมหาสารคาม.
- พฤกษ์ เกถาวิล. (2551). บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในการดำเนินงานโครงการค่ายเรียนรู้ คุณธรรมนำชีวิต
- พอเพียงปี 2551: กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- เพียงฤดี ธีระวุฒิชูวงศ์. (2542). การสื่อความหมายจากประเด็นทางการเมืองผ่านการ์ตูนการเมือง. (นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- ภาสวรรณ ธีรอรอด. (2555). บุคลิกภาพและค่านิยม ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมผู้บริโภคเพศหญิง ในการเลือกซื้อกระเป๋าหิ้วสตรี วิตตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร. . (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ,
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. ราชบัณฑิตยสถาน.
- วชิรารัตน์ นรินทร์เตชาภัทร์. (2550). ลักษณะการแปลงข่าวเสียดสี ล้อเลียนทางการเมืองในหน้า “ผู้จัด กวน” ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันกับปฏิกริยาการรับรู้ของผู้อ่าน. . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปริญญาโทนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารศาสตร.
- วรรณวรพงษ์ หงส์จินดา. (2538). “การ์ตูนอารมณ์ขันไม่มีวันตาย” ศิลปวัฒนธรรม. : กรุงเทพฯ: .
- วิจิตร ศรีสอาน. (2529). ปรัชญาของงานกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาเยาวชน. : กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

ศิริพร สุภาพงษ์. (2559). การเสียดสีในเรื่องสั้นของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช. . มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
 , ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย(วรรณคดี).

สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2534). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. . กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2540) . คู่มือครู การจัดกิจกรรมและการสื่อสารพัฒนาจิต
 พิสัยในระบบการเรียนการสอน ก่อนระดับประถมศึกษา. : กรุงเทพฯ: การศาสนา.

สุณีย์ กลัยะจิตร. (2555). กระบวนการเข้าสู่การกระความผิดในคดีชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชน
 ชาย.: กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สุวรรณมา งามเหลือ. (2557). การศึกษาวิเคราะห์ภาพล้อสังคมไทยในสื่อสังคมออนไลน์. มหาวิทยาลัย
 หอการค้าไทย,

อรรถัย มูลคำ และคณะ. (2543). *Child – center; Storyline Method*: การบูรณาการหลักสูตรและ
 การ เรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. : พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

อวยพร พานิช และคณะ. (2550). ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุมาภรณ์ สังขมาน. (2559). กลวิธีทางภาษาในวัฒนธรรมเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย. การ
 ประชุมวิชาการระดับชาติ “การวิเคราะห์ห้วงนลีลา: ภาพลักษณ์ของสังคมที่สะท้อนในภาษา.
 [23(1)]. วารสารมนุษยศาสตร์, 167.



ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ปัทมา ประสารทรัพย์
วัน เดือน ปี เกิด	28 เมษายน 2535
สถานที่เกิด	อ่างทอง
ที่อยู่ปัจจุบัน	4 ม 9 ตำบลรามะสัก อำเภोधุมัก จังหวัดอ่างทอง 14120

